

FORȚELE RĂULUI ABSOLUT vol.3

Răfuiala

În *Răfuiala*, volumul care încheie seria best-seller *Forțele Răului Absolut*, suspansul ajunge la apogeu. Chloe Saunders și prietenii ei modificați genetic se află în sfârșit în siguranță, departe de Grupul Edison. Dar, nesiguri în privința intențiilor noilor lor protectori, Chloe, Derek, Simon și Tori se simt prinși într-o capcană și nu se pot hotărî în privința pașilor următori pe care îi au de făcut pentru a-și salva pielea și pentru a le elibera și pe Rae și pe mătușa Lauren. Când casa cea sigură în care se ascund brusc nu mai pare atât de sigură, cei patru prieteni se văd nevoiți să fugă din nou – iar de data aceasta miza este mult mai mare.

KELLEY ARMSTRONG

FORȚELE RĂULUI ABSOLUT vol.3

Răfuiala

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

Kelley Armstrong, *The Reckoning*
Copyright © 2010 KLA Fricke Inc.
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-378-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMSTRONG, KELLEY

Forțele Răului Absolut / Kelley Armstrong;
trad.: Cristina Jinga. -
București: Leda, 2011
3 vol.

ISBN 978-973-102-375-5

Cartea 3: Răfuiala - 2011 - ISBN 978-973-102-378-6

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Julia

DUPĂ PATRU NOPTI PE DRUMURI, eram în sfârșit în siguranță, culcată într-un pat și bucurându-mă de somnul adânc, fără de vise, despre morți... până când morții au hotărât c-ar fi mai bine să mă trezească. Totul a început cu un hohot de râs care s-a strecurat în somnul meu și m-a alungat de acolo. Când m-am ridicat în coate, clipind și străduindu-mă să-mi aduc aminte unde mă aflam, o șoaptă s-a încolăcit în jurul meu, în cuvinte nedesluite.

M-am frecat la ochi și am căscat. Printre draperii pătrundea o lumină cenușie, mohorâtă. Camera era cufundată în tăcere și neclintită. Nici o stafie, slavă Domnului. În ultimele câteva săptămâni, avusesem de-a face cu îndeajuns de multe cât să-mi ajungă o viață.

Un râcâit la fereastră m-a făcut să tresar. În zilele astea, orice creangă ce zgâria geamul suna ca un zombi pe care îl sculasem din morți și care încerca să-și facă loc să intre cu ghearele.

M-am dus la fereastră și am tras draperiile. Se crăpa de ziuă când ajunseserăm noi la casa aceasta, așadar știam că acum trebuia să fie pe la jumătatea dimineții, dar ceața de afară era atât de deasă că nu puteam vedea nimic. M-am aplecat mai aproape de fereastră, lipindu-mi nasul de sticla rece.

Un gândac se lovi de geam și am sărit o jumătate de metru în aer. Un hohot de râs răsună în spatele meu.

M-am întors iute, dar Tori era încă în pat, scâncind în somnul ei. Își aruncase cuverturile de pe ea și stătea pe-o parte, ghemuită, cu şuvițele ei de păr negru întinse pe toată perna ca niște țepușe.

Un alt chicotit izbucni în spatele meu. În mod cert, râsul unui băiat. Dar nu era nimeni aici. N-am spus bine. Eu nu puteam *vedea* pe nimeni. Ceea ce, pentru o necromantă, nu însemna că nu *era* nimeni aici.

M-am uitat cu atenție, încercând să surprind imaginea de-o clipă a vreunei stafii, și am zărit, mult în stânga, ivindu-se o mână, însă până să apuc să văd mai mult, dispăru.

– Cauți pe cineva, micuță necro?

M-am răsucit.

– Cine-i acolo?

Îmi răspunse cu un nechezat enervant – genul de chicotit nechezat pe care orice fată de cincisprezece ani a auzit-o de mii de ori de la băieții nesuferiți.

– Dacă vrei să vorbești cu mine, va trebui să te arăți, i-am spus eu.

– Eu să vorbesc cu tine? zise el, pe tonul arogant al liceanului de pe terenul de sport. Cred că tu ești aia care vrea să-mi vorbească.

Am pufnit disprețuitor și am luat-o înapoi spre pat.

– Nu? se strecură vocea lui în jurul meu. Hm! Mi-am închipuit că ai vrea să știi mai multe despre Grupul Edison, experimentele Genesis, dr. Davidoff...

M-am oprit.

El a râs:

– Cum bănuiam.

Noi patru – Tori, Derek, Simon și cu mine – fugiserăm de la Grupul Edison, după ce descoperiserăm că eram subiecți în proiectul Genesis, un experiment de modificare genetică a supranaturalilor. Mătușa mea,

Lauren, fusese unul dintre doctorii implicați în proiect, dar își trădase colegii, ajutându-ne pe noi să evadăm. Acum era prizoniera lor. Cel puțin, speram să mai fie. Noaptea trecută, când Grupul Edison ne depistase, o stafie încercase să mă ajute... o stafie care semăna cu mătușa Lauren.

Acum ne aflam într-o casă pe care o credeam sigură, deținută de un grup care era împotriva experimentelor. Și tam-nisam se înființa stafia unui adolescent care știa despre proiect? Doar nu era să-l alung, oricât de tentant ar fi fost.

— Arată-te, i-am cerut.

— Mică necro poruncitoare ce ești! se insinuă vocea lui în spatele meu. Vrei să vezi dacă sunt la fel de irezistibil precum vorbesc.

Am închis ochii, mi-am schițat în minte o siluetă masculină și l-am smucit mintal din dimensiunea lui într-a noastră. Începu să se materializeze — un băiat cu părul negru, de vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, nimic special, dar cu un zâmbet înfumurat care dovedea că el așa se credea. Încă mai puteam vedea prin el, de parc-ar fi fost o hologramă, așa că am închis din nou ochii și l-am mai smucit o dată.

— Nțț-nțț! făcu el. Dacă vrei mai mult, trebuie să ne cunoaștem ceva mai bine mai înainte.

Dispăru din nou.

— Ce vrei? l-am întrebat.

Îmi șopti la ureche:

— Cum spuneam, să te cunosc mai bine. Nu aici, totuși. O să-ți trezești prietena. E drăguță, dar nu e genul meu.

Vocea lui se mută spre ușă.

— Știu un loc unde putem sporovăi nederanjați.

Da, cum să nu. Chiar credea că vorbeam cu spiritele de ieri, de alaltăieri? Mă rog, pe-aproape — de două

săptămâni, mai exact. Dar văzusem deja destule ca să știu că, deși existau unele spirite care voiau să ajute și altele care doar voiau să schimbe o vorbă, existau mult mai multe care voiau să stârnească un pic de necazuri, ca să-și mai condimenteze Viața de Apoi. În mod clar băiatul ăsta făcea parte din ultima categorie.

Totuși, dacă și el fusese unul dintre subiecții Grupului Edison, unul care probabil murise în casa aceasta, trebuia să aflu ce i se întâmplase. Însă aveam nevoie de sprijin. Tori n-avea experiență ca să mă ajute cu spiritele și, chiar dacă începuserăm să ne înțelegem mai bine, nu era persoana pe care aș fi vrut-o să-mi păzească spatele.

Prin urmare, l-am urmat pe băiatul-stafie pe hol, dar m-am oprit la ușa camerei lui Simon și a lui Derek.

— Nțț-nțț! zise stafia. Nu-i nevoie să iei un tip cu tine.

— Și lor le-ar plăcea să stea de vorbă cu tine.

Mi-am ridicat glasul, rugându-mă ca Derek să mă audă. De regulă, se trezea la cel mai mic zgomot — vârcolicii au auzul hiperdezvoltat. Însă tot ce-am putut auzi a fost sforăitul lui Simon. Nu mai era nimeni altcineva la etaj. Andrew, cel care ne adusese pe noi patru aici, își alesese dormitorul de la parter.

— Haide, necro! Asta-i o ofertă limitată în timp.

Știi că nu-ți pregătește nimic bun, Chloe.

Da, însă mai știam și că trebuia să aflu dacă noi eram în primejdie în casa aceasta. Am hotărât să fiu cu mare băgare de seamă. Vocea subconștientului meu n-a mai protestat, ceea ce am luat-o drept semn bun.

Am început din nou să merg.

Noi ne duseserăm imediat la culcare, după ce ajunseserăm aici, așa că nu mă uitasem prea bine la noua noastră locuință. Știam doar că e uriașă — un castel victorian răătăcit, ieșit direct dintr-un film de groază gothic.

În timp ce mă țineam după voce de-a lungul holului, am avut strania senzație că într-adevăr eram într-unul dintre acele filme, captivă într-un culoar îngust și nesfârșit, trecând pe lângă o ușă închisă după altă ușă închisă, până când, în sfârșit, am ajuns la scări... și am început să urc.

Din cât văzusem eu din mașină, la sosire, casa avea trei etaje. Dormitoarele erau la etajul al doilea, iar Andrew spusese că al treilea era mansardat.

Deci spiritul mă conducea spre mansarda întunecoasă și bântuită? Nu eram singura care văzuse prea multe filme de groază.

L-am urmat pe scări în sus. Acestea se sfârșeau la un palier cu două uși. M-am oprit. O mână apăru prin ușa din fața mea, făcându-mi semn să intru. Am stat o secundă să mă pregătesc. Indiferent cât de întuneric era înăuntru, nu-l puteam lăsa să vadă că-mi era frică.

Iar când m-am simțit gata, am apucat de clanță și...

Era încuiată. Am tras piedica yalei și a scos un clinchet, descuindu-se. Am mai respirat o dată adânc, m-am mai pregătit mintal o secundă, apoi am deschis hotărâtă ușa și am pășit...

O pală de aer înghețat m-a lovit în plin, împingându-mă înapoi. Am clipit des. Înaintea mea, ceața prinsese a se roti în vârtej.

O yală cu piedica pusă la ușa unei mansarde, Chloe?
Nu, mă aflu pe acoperiș.

M-AM CLĂTINAT, iar ușa dădu să se închidă în urma mea. Am prins-o cu mâna de margine, dar ceva a izbit-o, cu putere, și s-a trântit în canat. Am înșfăcat

clanța, iar piedica yalei se închise cu un clănțănit. Am apăsas pe clanță, convinsă că mă înșelasem.

– Pleci așa de curând? mă întrebă el. Ce nepoliticos.

M-am uitat lung la clanță. Numai un singur tip de spirit, foarte rar, putea mișca lucrurile în lumea viilor.

– Un semidemon agito, am șoptit.

– Agito? rosti el cu dispreț. Eu sunt cap de listă, păpușă. Sunt un volo.

Ceea ce nu-mi spunea nimic. Puteam doar ghici că era unul mai puternic. În viață, un semidemon telechi-netic putea mișca obiectele mintal. În moarte, le putea mișca fizic. Un poltergeist.

Am făcut ușurel un pas înapoi. Lemnul a scârțâit sub piciorul meu, aducându-mi aminte unde mă gă-seam. M-am oprit scurt și m-am uitat în jur. Eram pe un soi de pasarelă care se întindea de jur împrejurul celui de-al treilea etaj – mansarda, am presupus.

În dreapta mea, era o porțiune de acoperiș aproape plată, acoperită cu un strat gros de capace ruginite de sticle și cutii de bere, de parcă o folosea cineva, din când în când, drept terasă. Asta m-a mai liniștit. Nu eșuasem pe un acoperiș, ci doar într-un balcon. Supărător, dar destul de în siguranță.

Am bătut ușor cu degetele în ușă, fără să vreau într-adevăr să trezesc pe cineva, dar nădăjduind că i-aș putea atrage atenția lui Derek.

– N-o să te audă nimeni, zise spiritul. Suntem complet singuri. Așa cum îmi place mie.

Am ridicat mâna să bat cu pumnul în ușă, apoi m-am oprit. Tata spunea mereu că metoda cea mai bună de a te purta cu un agresor era să nu-l lași să-și dea seama că ești speriat. Gândindu-mă la tata, am simțit un nod în gât. Oare mă mai căuta încă? Bineînțeles că da, iar eu nu puteam face nimic.

Sfatul tatei în privința agresorilor ținuse cu copiii care își băteau joc de bălbâiala mea – renunțau când vedeau că nu obțin nici o reacție din partea mea. Prin urmare, am tras adânc aer în piept și am trecut la ofensivă.

– Ai spus că știi de Grupul Edison și de experimentele lor, am zis eu. Ai fost și tu un subiect?

– Plictisitor. Hai să vorbim despre tine. Ai un iubit? Pariez că da. O fată drăguță ca tine, petrecându-și timpul cu doi băieți. Trebuie să te fi combinat cu unul dintre ei până acum. Deci, cu care? Izbucni în râs: Stupidă întrebare. Fata drăguță se va alege cu băiatul drăguț. Chinezoiul.

Se referea la Simon, care era pe jumătate coreean. Mă tachina, urmărind să vadă dacă sar în apărarea lui Simon și îi confirm, astfel, că era iubitul meu. Dar nu era. Adică, nu era încă, deși se părea că într-acolo se îndreptau lucrurile.

– Dacă vrei să rămân și să vorbim, am nevoie întâi de niște răspunsuri, am zis eu.

El râse.

– Zău? Nu mi se pare că ai putea pleca undeva.

Am apucat din nou de clanță. Un capac de sticlă mă lovi în obraz, chiar sub ochi. M-am uitat urât în direcția lui.

– Asta a fost doar de avertisment, micuță necro. Și continuă, pe un ton răutăcios: Pe aici, jucăm jocul *meu*, după regulile *mele*. Acum povestește-mi despre iubitul tău.

– N-am nici unul. Dacă ai idee despre experimentul Genesis, atunci știi și că nu suntem aici în vacanță. Când ești fugar, nu prea mai ai timp de romantism.

– Lasă sarcasmul cu mine.

Am dat cu pumnul în ușa. Următorul capac de sticlă îmi nimeri ochiul, înțepându-mă.

– Ești în primejdie, fetiço. Nu-ți pasă?

Vocea îi coborî la urechea mea:

— În clipa asta, eu sunt cel mai bun prieten al tău, așa că ai face mai bine să te porți frumos. Tocmai ai fost conduși într-o capcană, iar eu sunt singurul care vă mai poate scoate de aici.

— Conduși? De cine? De cel care ne-a adus aici...? M-am gândit repede la un nume oarecare: De Charles?

— Nu, de cineva total necunoscut, iar Charles doar s-a întâmplat să vă aducă exact aici. Ce coincidență!

— Dar el ne-a spus că nu mai lucrează pentru Grupul Edison. A fost cândva doctor la ei...

— Mai este încă.

— E-el e dr. Fellows? Cel despre care vorbeau la laborator?

— Nimeni altul.

— Ești sigur?

— N-aș putea uita niciodată fața aceea.

— Hm, păi, asta-i ciudat. În primul rând că nu-l cheamă Charles. În al doilea, că nu e doctor. În al treilea, că eu o cunosc pe dr. Fellows, este mătușa mea, iar individul ăla de la parter nu seamănă câtuși de puțin cu ea.

Lovitura veni din spate, nimerindu-mă în dosul genunchilor. Picioarele m-au lăsat și am căzut în patru labe.

— Să nu te joci cu mine, micuță necro.

Când am încercat să mă ridic, mă lovi cu o scândură veche, mânuind-o ca pe o bătă de baseball. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar m-a nimerit în umăr și m-a izbit de balustradă. Un trosnet și balustrada cedă. M-am clătinat și, pentru o secundă, tot ce am putut vedea a fost terasa de beton aflată cu două etaje mai jos.

M-am apucat de o altă bucată de balustradă. A rezistat și tocmai când dădeam să mă liniștesc, scândura

vâjâi drept către mâna mea. Am dat drumul balustradei și m-am târât de-a bușilea pe pasarelă, în timp ce scândura lovi atât de tare în urma mea, că rupse balustrada, rupându-se și ea totodată, într-o explozie de așchii de lemn putred.

Am alergat către partea plată a acoperișului. El azvârli ciotul de scândură rămasă înspre mine. M-am împleticit, dându-mă cu spatele înapoi, ciocnindu-mă iarăși de balustradă.

Mi-am recăpătat echilibrul și m-am uitat în jur. Nici un semn din partea lui. Nici un semn de vreo mișcare. Dar știam că e acolo, urmărindu-mă să vadă ce aveam să fac în continuare.

Am luat-o la fugă spre ușă, apoi am fentat către partea plată a acoperișului. O bufnitură. Cioburi explodară în fața mea și spiritul apăru, ținând în mână o sticlă spartă. M-am tras repede înapoi.

Sigur, asta-i o idee grozavă. Mai dă tu mult cu spatele în balustradă și-o să vezi cât mai ține.

M-am oprit. N-aveam unde fugi. M-am gândit să țip. Întotdeauna am urât asta în filme – eroinele care țipă după ajutor când sunt încolțite –, dar, în clipa asta, între un poltergeist ce agita o sticlă spartă în fața mea și o cădere de două etaje, aș fi putut supraviețui umilinței de a fi salvată. Problema era că nimeni n-ar fi ajuns aici în timp util.

Deci... acuma ce-o să faci? Necromanta superputernică împotriva poltergeistului agresor?

Corect. Aveam un mijloc de apărare, cel puțin împotriva spiritelor.

Mi-am atins amuleta. Îmi fusese dăruită de mama. Ea spusese că avea să-i țină la distanță pe toți „baubau” pe care-i vedeam când eram eu mică – spirite, cum știam acum că fuseseră. Nu păruse să funcționeze prea

bine, dar l-am strâns în palmă și asta m-a ajutat să mă concentrez, focalizându-mi atenția asupra a ceea ce eram eu.

Mi-am imaginat cum îl împing pe spirit înapoi în lumea lui.

– Să nu îndrăznești, micuțo. N-o să faci decât să mă scoți din sărite și...

Mi-am strâns ochii și i-am dat un uriaș brânci mintal.

Tăcere.

Am așteptat, ciulind urechea, convinsă că, dacă deschid ochii, o să-l văd chiar în fața mea. După o clipă, m-am uitat printre gene și n-am zărit decât cerul cenușiu. Cu toate acestea, am continuat să mă țin strâns de balustradă, pregătită pentru o sticlă spartă venind în zbor spre capul meu.

– Chloe!

Mi s-au muiat genunchii la acest strigăt. Pași bocănind pe acoperiș. Spiritele nu pășesc cu zgomot.

– Nu te mișca.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Derek.

trei

DEREK ÎȘI FĂCEA DRUM SPRE MINE, traversând porțiunea plată a acoperișului. Era îmbrăcat în jeanși și un tricou, dar desculț.

– Ai grijă, i-am strigat. Sunt cioburi.

– Văd. Rămâi pe loc.

– E în regulă. Mă ridic imediat și...

Lemnul pârâi sub mine.

– Sau poate nu.

— Rămâi acolo unde ești. Lemnul e putred. O să te țină, câtă vreme stai nemișcată.

— Dar am putut veni până aici, așa că trebuie să...

— N-o să testăm teoria asta, bine?

Nu era nici urmă din obișnuitul ton răstit, nerăbdător, în glasul lui, ceea ce însemna că era într-adevăr îngrijorat. Iar dacă Derek era îngrijorat, mai bine stăteam pe loc și nu mișcam. M-am apucat cu mâinile de balustradă.

— Nu! zise el. Adică, da, ține-te, dar nu te lăsa deloc pe ea. E putredă de sus până jos.

Grozav.

Derek se uită în jur, de parcă ar fi căutat ceva pe care să-l poată folosi. Apoi își dădu jos tricoul. Am încercat să nu mă uit în altă parte. Nu pentru că ar fi arătat rău fără bluză. Dimpotrivă, de fapt, și tocmai de aceea... Să zicem doar că prietenii o duc într-adevăr mai bine când sunt complet îmbrăcați.

Derek se apropie cât îndrăzni, apoi înnodă un colț al tricoului și-l aruncă spre mine. L-am prins la a doua aruncare.

— N-o să te trag eu, mă preveni.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece, cu puterea lui de vârcolac, probabil mi-ar fi smuls tricoul din mâini și atunci aş fi căzut pe spate, de pe acoperiş.

— Ține-te de el și vino singură...

Tăcu, văzând că asta făceam deja. Am ajuns la partea plată a acoperişului, am făcut un pas, şovăitor, apoi am simţit cum mă lasă genunchii. Derek m-a prins de braţ — braţul fără copci şi bandaje, plus o zgârietură de glonţ — şi m-am aşezat, moale, pe jos.

— O-o să stau aici, doar un pic, am îngăimat cu vocea mai tremurătoare decât mi-ar fi plăcut.

Derek se așeză lângă mine, îmbrăcat la loc cu tricoul. Îl simțeam cum mă privește atent, nesigur.

— O-o să-mi revin. Lasă-mă doar o secundă. Nu-i primejdios dacă stăm aici, nu?

— Mda, panta are numai douăzeci și cinci de grade, așa că... Observându-mi expresia, spuse scurt: Nu-i primejdios.

Ceața se ridica și puteam vedea pădurea întinzându-se până în zare, de jur împrejur, și un drum desfundat șerpuind printre copaci până la casă.

— A fost un spirit, am zis, în cele din urmă.

— Mda, mi-am închipuit.

— Ș-știam că nu trebuia să-l urmez, dar... Am făcut o pauză, nefiind gata pentru o explicație amănunțită, încă zdruncinată. M-am oprit în dreptul ușii voastre, sperând că mă vei auzi. Bănuiesc că m-ai auzit, nu?

— Oarecum. Moțăiam. M-am trezit buimac și de-aceea mi-a luat un timp până să ajung aici, afară. Am puțină febră.

Acum observam și eu semnele febrei, obrazii aprinși și ochii lucioși.

— Ești pe cale să...? am început.

— Nu mă Preschimb. Nu deocamdată. Acum știu cum mă simt când se întâmplă și am un reper după care să mă iau. Mai durează o zi, cel puțin. Să sperăm că și mai mult.

— Pun pariu c-o să te Preschimbi complet de data asta, am spus eu.

— Mda, poate.

Dar după tonul lui mi-am dat seama că se îndoia.

Cum stăteam acolo, m-am uitat pe furiș la el. La șaisprezece ani, Derek era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Și solid construit, de asemenea, cu

umeri largi și mușchi pe care de obicei îi ascundea sub haine lălâi, ca să nu intimideze cu înfățișarea lui.

De când începuse Preschimbarea, Mama Natură părea să-l mai fi slăbit din frâie. Pielea feței i se luminase. Nici părul lui negru nu mai părea unsuros. Îi mai atârna încă peste ochi – nici pe departe emo, doar ca și când nu-și bătuse capul să și-l mai tundă de ceva vreme. În ultimul timp, cred că numai la asta nu-i stătuse mintea.

Am încercat să mă relaxez și să mă bucur de privilegiștea zărită prin ceața destrămată, dar Derek se foia în loc, fără stare, ceea ce era foarte neobișnuit din partea lui. În mod clar voia să știe ce se întâmplase.

– Păi, era spiritul de care-ți spuneam, am început eu, într-un târziu. Mi-a spus că era un semidemon volo. Telechinetic, dar mai puternic decât dr. Davidoff. Probabil de același tip ca Liz. M-a atras aici, afară, a încuiat ușa, apoi a început să mă bombardeze cu lucruri.

Derek se uită iute în jur.

– L-am expulzat.

– Bine, dar n-ar fi trebuit să-l urmezi deloc, Chloe.

Tonul său era calm, rezonabil, atât de nepotrivit cu Derek pe care-l știam eu, încât m-am uitat lung la el și în minte mi s-a strecurat ideea că nu era Derek. Înainte de a evada din laboratorul Grupului Edison, întâlnisem un semidemon, legat de clădirea laboratorului în chip de generator de putere. Semidemonul posedase pe cineva, dar victima fusese doar un alt spirit. Să fi fost oare și Derek posedat?

– Ce? întrebă Derek, când observă că mă holbam la el.

– Te simți bine?

– Mda, numai... Își frecă ceafa, adunându-și umerii și apoi rotindu-i. Obosit. Buimăcit. Chiar năuc. Prea

mult... Își căută cuvintele. Să fiu aici. Să fiu în siguranță. Încă în faza de adaptare.

Așa, mai înțelegeam. Trăsătura protectoare de om-lup din Derek fusese exploatată la maximum, zile de-a rândul, ținându-l mereu treaz și alert. Să existe acum altcineva care să aibă grijă de noi trebuie să i se fi părut ciudat. Totuși, să nu mă bruftească pentru neglijența de a mă fi luat după un spirit, apărut întâmplător, până pe acoperiș era în atât de totală contradicție cu Derek, încât mi-am dat seama că trebuia să mai fie și altceva la mijloc.

Când l-am întrebat ce-l frământa, a murmurat că nu era nimic. N-am stăruit și mă pregăteam să-i mai vorbesc despre spirit, când răbufni:

— E vorba de Tori. Nu-mi place povestea ei despre cum a reușit să scape.

Noaptea trecută, când oamenii Grupului Edison fuseseră la un pas de a ne captura, o înhățaseră pe Tori. Totuși, când își concentraseră forțele împotriva principalei amenințări — Derek —, o lăsaseră pe tânăra vrăjitoare păzită doar de un singur om. Ea îl imobilizase într-o vrajă de legare și scăpase.

— Crezi că au lăsat-o intenționat să scape?

— Nu spun că... Doar că... N-am nici o dovadă.

Și tocmai asta îl făcea să nu se simtă liniștit și împăcat, faptul că îndoielile sale nu se bazau pe nimic, doar pe o presimțire. Mintea sclipitoare ce excela în matematică și în știință prefera faptele palpabile.

— Dacă bănuiești că a fost de la bun început o iscoadă, nu-i așa, să știi. Mi-am coborât vocea: Dar să nu-i spui că ți-am povestit eu, bine? Când m-a ajutat să evadez, tot ce-și dorea era să plece de la Grupul Edison și să dea fuga la tatăl ei. Așa că l-a sunat. În loc să vină el, a trimis-o pe mama ei — femeia de care tocmai reușiserăm

să scăpăm. Tori a fost foarte îndurerată, sincer îndurerată. Chiar șocată. N-ar fi putut să se prefacă, mimând asta.

— Nu m-am gândit că ar fi fost iscoada lor încă de atunci.

— Ci doar că a bătut palma cu ei noaptea trecută?

— Mda.

— Oare Tori ne-ar trăda pentru făgăduiala că își va recăpăta viața de dinainte? Da, se poate și-așa și ar trebui să fim cu băgare de seamă, însă eu, una, îi cred povestea. Cel puțin, dacă mama ei nu le-a spus celorlalți membri ai Grupului că Tori a descoperit cum se fac vrăjile — și mă îndoiesc că a spus-o —, atunci, după câte știu ei, Tori are doar izbucniri întâmplătoare de putere și-or să creadă că vraja ei de legare a prins pentru că n-a avut de-a face decât cu un singur gardian. Eu am văzut-o folosindu-și puterile. Nu-i trebuie să rostească nici un fel de incantație. Pur și simplu, dacă se gândește la asta, poate s-o facă.

— Fără să arunce energia cu mâinile? Fără să facă exerciții înainte? Clătină din cap, impresionat, adăugând: Să nu-i spui asta lui Simon.

— Ce să nu-i spună lui Simon? se auzi o voce în spatele nostru.

Ne-am întors și l-am văzut pe Simon, venind pe acoperiș.

— Că Tori n-are nevoie să folosească incantațiile ca să arunce o vrajă, zise Derek.

— Pe bune? Înjură. Aveai dreptate. Nu-mi spuneți. Începu să se apropie, traversând acoperișul. Apoi adăugă: Și mai bine încă, nu-i spuneți ei că eu am nevoie de incantații și de săptămâni întregi de exercițiu, și tot o fac ca vai de lume.

— Dar ți-a ieșit bine vraja de doborâre a adversarului noaptea trecută, am zis eu.

El rânji.

— Mersi. Acum, să îndrăznesc să vă întreb ce faceți voi doi de v-ați ascuns aici, sus? Sau o să mă facă gelos dacă aflu?

Simon zâmbi când spuse acestea, dar Derek își întoarse privirea, răspunzând aspru:

— Bineînțeles că nu.

— Deci n-ați avut vreo nouă aventură? Simon se lăsă jos, lângă mine, de partea cealaltă, atât de aproape încât se frecă de mine când se așeză, și-și puse mâna peste a mea. În mod cert arată ca locul potrivit pentru o aventură. Ascunzătoare pe vârful acoperișului, vechi foișor. Asta a fost aici, nu? Un post de observație?

— Mda. Și e putred, deci nu te apropia de el, zise Derek.

— Nu m-am apropiat. Așadar, aventură?

— Una mică, am răspuns.

— O, fir-ar! Întotdeauna le ratez. Bine, informați-mă, dar luați-mă încet. Ce s-a întâmplat?

I-am explicat. Ascultând, atent și preocupat, Simon arunca priviri spre fratele lui. Fratele lui vitreg, bănuiesc c-o să ziceți voi — de cum te uitai la ei, știai că nu erau rude de sânge. Simon avea cincisprezece ani, cu o jumătate de an mai mare decât mine, era zvelt și athletic, cu ochi negri, migdalați, și păr blond, țepos. Când Derek avea vreo cinci ani, fusese adus să locuiască împreună cu Simon și tatăl lui. Băieții erau acum cei mai buni prieteni și frați, cu sau fără legături de sânge.

I-am povestit cam tot atât cât îi povestisem și lui Derek mai devreme. La sfârșit, el se uită de la Derek la mine:

— Trebuie să fi dormit buștean dac-am scăpat eu toate răcnetele, zise Simon.

— Ce răcnete? întrebă Derek.

– Vrei să spui că ea ți-a povestit pur și simplu cum s-a luat după un spirit până pe acoperiș și tu n-ai făcut-o cu ou și oțet?

– Nu prea e în apele lui în dimineața asta, am spus eu.

– Nu e deloc, aș zice eu. N-ai de gând s-o întrebi și despre restul poveștii? Partea în care explică *de ce* l-a urmat pe spirit? Pentru că sunt sigur că a existat un motiv.

Am zâmbit.

– Mulțumesc. A existat. Spiritul era un adolescent care știa despre Grupul Edison și despre experiment.

– Ce?

Derek își întoarse brusc capul spre mine, iar întrebarea sună mai degrabă a mârâit.

– De aceea l-am urmat. Există un băiat mort în locul acesta, care probabil a fost și el un subiect, iar dacă a murit aici...

– Atunci asta e o problemă, zise Simon.

Am încuviințat:

– Primul meu gând a fost, firește: „O, Doamne, am fost conduși într-o capcană.”

Simon clătină din cap:

– Nu Andrew. El face parte dintre băieții buni. Îl cunosc de când mă știu.

– Dar eu nu. Tocmai de aceea l-am zgândărit pe spirit să spună mai multe, dar mi-a fost foarte clar că nu l-a recunoscut. Andrew a zis că locul acesta a fost proprietatea individului care a pus bazele grupului de opozanți și care, la origini, fusese și el implicat în experimente. Dacă există vreo legătură cu băiatul ăsta, cred că în casa asta o s-o găsim.

– Putem să-l întrebăm pe Andrew..., începu Simon.

Derek îl întrerupse:

— O să ne găsim singuri răspunsurile.

Simon și Derek își încrucișară privirile. După o secundă, Simon bodogăni ceva despre complicarea lucrurilor, dar nu protestă. Dacă Derek voia să se amuze jucându-se de-a detectivul, fie! Curând, aveam să plecăm, să ne ducem ca să-i salvăm pe cei pe care îi lăsașerăm în urmă și să-i scoatem din ghearele Grupului Edison... sau cel puțin așa speram noi.

patru

AM COBORÂT LA PARTER, la scurt timp după aceea. Derek As-a îndreptat glonț către bucătărie, ca să șterpelească micul dejun, cum ar veni. E drept că dormiserăm numai câteva ore, dar se apropiase deja prânzul, iar stomacul lui făcea gălăgie, cum era de așteptat.

În timp ce el căuta de mâncare, Simon și cu mine ne-am vârât nițel nasul prin noua noastră locuință. Citisem odată o carte despre o fată dintr-un imens conac englezesc, unde exista o cameră secretă pe care nimeni n-o descoperise ani de-a rândul, pentru că în fața ușii, mascând-o, fusese împins un șifonier. Mi-am amintit că, atunci când o citisem, îmi spuseseam că era o prostie. Tata avea prieteni cu niște case foarte mari, totuși era cu neputință să pierzi din vedere vreo cameră. Dar în conacul acesta, și cu un pic de ajutor din partea imaginației, înțelegeam că e cu putință.

Clădirea nu era doar imensă. Era și ciudat constituită. De parcă arhitectul trântise, la grămadă, niște încăperi în planul de construcție, fără să se gândească la cum va face legătura dintre ele. Partea din față era destul de simplă. Exista holul principal prin care se

conectau ușile camerelor, scările, bucătăria, un living și o sufragerie. Apoi devenea aiuritor, ramificându-se în vreo două alte holuri, în partea din spate a casei, cu încăperi din care se deschideau alte încăperi. Majoritatea erau foarte mici, de nici măcar doi pe doi. Mulțimea acestor odăițe care se răspândeau în toate direcțiile îmi amintea de galeriile din vizuina unui iepure. Am găsit chiar și un șir separat de scări, în partea din spate a casei, care arătau de parcă de ani buni nu se mai făcuse curățenie pe acolo.

Când Simon se duse să vadă dacă Andrew se trezise, eu am intrat în bucătărie, unde Derek studia o conservă ruginită de fasole.

– Chiar atât de foame îți e? am întrebat.

– O să-mi fie, curând.

Percheziționă bucătăria, deschizând dulapurile.

– Deci nu vrei să-l întreb eu pe Andrew despre băiatul acela, am zis. Totuși ai încredere în el, nu?

– Desigur.

Scoase o cutie de grisine și o întoarse pe toate părțile, căutând unde scria „a se consuma înainte de” și data.

– Asta n-a sunat prea convingător, am remarcat eu. Dacă ne aflăm aici cu o persoană în care nu ai încredere...

– În clipa asta, singurele persoane în care am încredere sunteți tu și Simon. Nu cred că Andrew a pus la cale ceva. Dacă ar fi fost așa, nu mai eram acum aici. Dar nu vreau să risc, nu, dacă ne putem găsi noi singuri răspunsurile.

Am încuviințat:

– Bine, fie. Numai că... Știu că nu vrei să-l sperii pe Simon, dar... dacă ești îngrijorat... Îmi simțeam obrajii arzând. Nu vreau să spun că trebuie să-mi faci mie confesiuni, numai să nu...

— Să nu-ți închid gura când tu știi că e ceva în ne-regulă, îmi continuă el fraza și se întoarce, privindu-mă în ochi. N-am s-o fac.

— Gata, a ajuns să bea și ketchupul? dădu Simon buzna în bucătărie. Zece minute, frate. Vine și Andrew și...

— Și își cere iertare cu prisosință pentru lipsa de mâncare, glumi Andrew, intrând.

Era cam de vârsta tatălui meu, cu păr cărunt tuns foarte scurt și nasul coroiat, cu umeri masivi și trup îndesat. Puse o mână pe umărul lui Derek:

— E pe drum. Unul dintre membrii grupului va aduce micul dejun și va fi aici în zece minute.

Își ținu mâna pe umărul lui Derek, strângându-l prietenește. Era un gest stângaci, poate pentru că era cu vreo două palme mai scund decât Derek, dar păru să fie mai mult de atât. Noaptea trecută, când îl văzuse pe Derek prima oară după câțiva ani, un nor de surpriză și de circumspecție îi traversase chipul. Derek i-l observase și știa că îl afectase — strângerea de inimă că un om pe care-l cunoștea aproape dintotdeauna reacționa de parcă el ar fi fost vreun adolescent strangulator, pentru care mai degrabă treci pe partea cealaltă a străzii, ca să-l ocolești.

Ca și Simon, Andrew era vrăjitor. Era un vechi prieten de-al tatălui băieților și un fost angajat al Grupului Edison. Totodată, era și persoana lor de contact în caz de urgență. Andrew și tatăl lor avuseseră un soi de neînțelegere, în urmă cu vreo câțiva ani, dar ținuseră legătura și de aceea, când noi ne aflaserăm la ananghie, veniserăm la el.

Andrew îl mai strânse o dată de umăr pe Derek, apoi începu să robotească prin bucătărie, scoțând farfurii și clătindu-le, ștergând praful de pe dulapuri și de pe

masă, întrebându-ne cum am dormit și cerându-și din nou scuze pentru lipsa pregătirilor.

— Cam greu să te pregătești când nu știi că vine cineva, zise Simon. Dar o să fie în regulă? O să stai și tu aici, cu noi? Știu că ai de lucru...

— Lucrez de acasă de mai bine de doi ani. În sfârșit am ajuns la vârsta la care să pot lucra de acasă, de pe calculator, slavă Domnului. Drumurile zilnice până la New York mă omorau. Acum mă duc numai o dată pe săptămână, la ședințe.

Simon se întoarse spre mine:

— Andrew este redactor. De cărți. Aruncă o privire spre Andrew: Chloe e scenaristă.

Am roșit și m-am bâlbâit, spunând că evident că nu eram scenaristă, doar aspirantă; dar Andrew zise că i-ar face plăcere să-i povestesc la ce lucram și să-mi răspundă la orice întrebări aș fi avut despre scris. Iar cuvintele lui sunară ca și când ar fi vorbit serios, spre deosebire de majoritatea adulților, care îți spun politețuri dintr-astea doar ca să te facă să te simți mai bine.

— În clipa asta lucrează la o bandă desenată, cu mine, zise Simon. Un jurnal grafic al aventurilor noastre. Simplu divertisment.

— Foarte interesant. Bănuiesc că tu faci desenele, nu? Tatăl tău mi-a spus că ești...

În clipa aceea, se auzi soneria de la intrare.

— Trebuie să fie micul dejun, zise Andrew. Chloe? Știu că Tori este probabil extenuată, dar ar trebui să coboare și ea, pentru întrunire.

— Mă duc s-o trezesc.

Așadar, sosise misteriosul grup de rezistență. Nu era prea impresionant: trei persoane plus Andrew.

Ceilalți membri erau Margaret, care semăna foarte tare cu femeile cu care lucra tata — tipul de reprezentant comercial al unei corporații, înaltă, cu păr șaten, ușor încărunțit și tuns scurt. Ea era necromantă.

Gwen, mult mai înaltă decât mine, părea proaspăt absolventă de liceu. Cât despre tipul de supranatural, cu părul ei blond scurt, cu nasul în vânt și bărbia ascuțită, începusem să mă întreb dacă nu era cumva un soi de spiriduș, până când a spus ea că era vrăjitoare, ca Tori.

Al treilea nou-sosit era Russell, ca un bunicuț chel, care era un șaman paramedic, în caz că aveam nevoie de îngrijiri medicale după încercările prin care trecusem. Ca și Andrew și Margaret, era unul dintre membrii fondatori ai grupului, care, de asemenea, lucrase pentru Grupul Edison.

Andrew spuse că ar mai fi alți șase membri în New York City și încă vreo douăzeci sau mai mulți prin țară. În condițiile actuale, totuși, nu păruse o mișcare sigură să fie convocați cu toții aici, ca să ne întâlnească. Prin urmare, ei îi trimiseseră pe cei care ar fi putut să ne fie cel mai de ajutor — un necromant și o vrăjitoare. Derek n-avea noroc. Nu exista nici un vârcolac în grup, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că erau probabil vreo douăzeci în toată țara, față de sutele de necromanți și utilizatori de vrăji.

Supranaturalii care se alăturaseră Grupului Edison nu erau malefici. Cei mai mulți erau ca mătușa mea, care-și oferise serviciile în calitate de doctor pentru că voia să-i ajute pe oamenii ca fratele ei — un necromant care ori se sinucisese, ori fusese făcut să se arunce de pe acoperiș de către spirite, pe când se afla încă la colegiu.

Grupul Edison crezuse că soluția ar fi modificarea genetică — o mică intervenție asupra ADN-ului nostru

cu scopul de a minimaliza efectele secundare și a ne îmbunătăți controlul asupra puterilor pe care le posedam. Lucrurile începuseră să meargă prost încă de când eram noi mici și trei dintre vârcolaci atacaseră o soră medicală. Cei trei fuseseră „eliminați”. Uciși de aceiași oameni care declaraseră solemn că vor încerca să-i ajute pe supranaturali. Acela fusese momentul în care tatăl lui Simon și alții, precum Andrew, părăsiseră Grupul.

Dar pentru unii nu fusese de ajuns să plece. Îngrijați de ceea ce văzuseră, continuaseră să țină sub observație activitățile Grupului Edison, asigurându-se că nu deveneau o amenințare pentru ceilalți supranaturali. Acum, noi le aduceam vești despre exact ceea ce se temuseră ei mai tare. La cei mai mulți dintre noi, modificarea genetică produsese efectul contrar, rezultând copii cu puteri incontrollabile – vrăjitoare care puteau arunca vrăji fără incantații și necromanți care puteau învia morții accidental.

Fiindcă acești subiecți-eșecuri nu s-au dovedit atât de ușor de stăpânit pe cât sperase Grupul Edison, au recurs la aceeași soluție ca în cazul băieților vârcolaci. I-au ucis.

Acum, noi veniserăm la grupul lui Andrew căutând ajutor. Eram în pericol de moarte și lăsaserăm în urmă pe o altă fată-subiect, Rachelle, și pe mătușa mea Lauren, care se aflau în pericol chiar și mai mare. Noi ceream acestui grup să le salveze și pe ele și să pună capăt amenințării împotriva noastră. Oare aveau să accepte? Nici unul dintre noi nu știa.

Gwen adusese micul dejun: gogoși, cafea și ciocolată cu lapte, despre care sunt convinsă că ar fi reprezentat meniul ideal pentru niște adolescenți. Ar fi reprezentat...

dacă noi n-am fi avut parte doar de mâncare pe sponci în ultimele trei zile și dacă unul dintre noi n-ar fi fost diabetic.

Simon și-a luat o gogoasă și o litră din cutia de ciocolată cu lapte, spunând glumeț că avea o scuză să mănânce lucruri care, de regulă, nu făceau parte din dieta lui. Derek fusese cel care se plânsese în numele lui. Andrew își ceru scuze pentru faptul că uitase să-i prevină pe ceilalți despre Simon și făgădui o mâncare mai consistentă la următoarea noastră masă.

Toată lumea era foarte drăguță și îndatoritoare, și poate că eram eu paranoică – influențată de Derek – însă, în spatele acelor zâmbete și acelor ochi blânzi, mi se părea că exista o doză de stinghereală, de parcă nu se puteau opri să nu se gândească la puterile noastre date peste cap. De parcă se gândeau, în pofida voinței lor, că eram toți patru niște veritabile bombe cu ceas.

Nu numai eu nu mă simțeam în largul meu. Când am trecut în camera de zi, Derek și-a ales un colț și s-a retras acolo. Simon abia de-a scos două vorbe. Tori, care de obicei nu voia să aibă nimic de-a face cu noi, a stat aproape lipită de mine, încât m-am gândit că încerca de fapt să-mi șterpească gogoșa.

Noi *versus* ei. Monștrii modificați genetic *versus* supranaturalii normali.

Simon și cu mine am întreținut cea mai mare parte din conversație. Asta a fost ciudat pentru mine, copila care veșnic se ținea la marginea unui grup, sperând că nu va fi invitată să vorbească pentru că atunci ar fi putut începe să se bâlbâie. Însă dovada cu greutate consta în mine și în ceea ce văzusem eu: spiritele celorlalți copii și fișierele de pe computerul lui dr. Davidoff.

În timp ce povesteam, am putut zări înțelegere în ochii lor, dar și îndoială, totodată. Au crezut că experimentul dăduse greș la câțiva subiecți — ceea ce era exact lucrul de care se temuseră când îl părăsiseră. De asemenea, ne-au crezut când am povestit despre Sanatoriul Lyle, „azilul” în care Grupul Edison ne ținuse. Când experimentul a eșuat, era normal ca Grupul Edison să fi încercat să-și ascundă urmele.

Însă restul poveștii? Că ne vânaseră când evadaserăm? Că trăsese în noi, mai întâi cu săgeți cu tranșilizante, apoi cu gloanțe adevărate? Că ne încuiaseră în laborator? Că uciseseră trei copii care rataseră reabilitarea?

Păreau scene desprinse dintr-un film. Nu, nu-i bine spus. Ca aspirant la titlul de scenarist/regizor al unui blockbuster, dacă eu aș fi auzit fazele astea, le-aș fi respins ca scandalos de exagerate.

Pot să spun că Andrew ne-a crezut. Și Gwen, de asemenea — mi-am dat seama după groaza întipărită pe chipul ei. Însă Gwen era cea mai tânără, iar opinia ei nu părea să conteze prea mult. Russell și Margaret nu și-au putut ascunde scepticismul și am înțeles că a-i convinge să ne ajute n-avea să fie chiar atât de ușor pe cât speraserăm noi.

În cele din urmă, am izbucnit:

— Rachelle și mătușa mea sunt în *pericol*. Ar putea fi ucise oricând, dacă nu cumva au fost deja ucise.

— Mătușa ta este o valoroasă membră a echipei, zise Margaret, cu fața ei severă impenetrabilă. N-or s-o ucidă. Nici prietena ta nu pare a fi în pericol iminent. E fericită și docilă. Și asta e tot ce vor cere de la ea, deocamdată.

— Dar dacă află adevărul, nu va mai fi nici pe jumătate atât de docilă...

Russell mă întrerupse:

— Atât mătușa, cât și prietena ta au ales cum au vrut ele, Chloe. Oricât de dur ar părea că sună. Amândouă te-au trădat. Nu mă așteptam să fii atât de grăbită să le salvezi.

— Mătușa mea...

— Da, știu, te-a ajutat să evadezi. Dar nu te-ai fi aflat acolo dacă n-ar fi fost trădarea prietenei tale.

Rae îi spusese lui dr. Davidoff despre planurile noastre de evadare, așa că fuseseră pregătiți când am încercat să-l punem în aplicare. Ea le crezuse minciunile, când îi spusese că voiau să ne ajute, și socotise că mie îmi spălaseră băieții creierul.

— A făcut o greșală. Spuneți cumva că ar trebui s-o lăsăm să moară din pricina asta? M-am trezit că ridic vocea, așa că am înghițit în sec, încercând să rămân calmă, rezonabilă, și am continuat: Indiferent ce a făcut, ea a considerat că așa era cel mai corect, la momentul acela, și eu n-am s-o abandonez acum.

Am aruncat o privire către ceilalți. Simon încuviință repede și vehement. Derek mormăi, răgușit:

— Mda, a dat-o în bară, dar prostia nu e o crimă capitală.

Apoi cu toții ne-am uitat la Tori. Mi-am ținut răsuflarea, simțind greutatea privirilor adulților asupra noastră și știind că aveam nevoie de consens în această problemă.

— De vreme ce oricum ne ducem înapoi după mătușa lui Chloe, atunci și Rae ar trebui salvată, zise Tori. Și *amândouă* au nevoie să fie salvate cât mai curând posibil. Se poate ca Grupul Edison să nu fie o adunătură de maniaci răzbunători dornici de crime, dar mama mea este excepția și, când am plecat, nu era deloc mulțumită de dr. Fellows.

– Eu nu cred..., începu Russell.

– E timpul să trecem la partea plicticoasă a discuției noastre, exclamă Andrew. N-ați vrea voi, copii, să vă duceți la etaj și să vă uitați pe la celelalte camere? Sunt sigur că fiecare dintre voi și-ar dori o cameră numai pentru el.

– Ne e bine așa, zise Simon.

Andrew se uită spre ceilalți. Voiau să ieșim din încăpere, ca să poată delibera dacă să ne ajute sau nu.

Îmi venea să țip: *Ce mai e de discutat? Oamenii pentru care ați lucrat cândva ucid copii. Nu e asta misiunea voastră – să vă asigurați că activitățile lor nu fac rău nimănui? Nu mai molfăiți la gogoși și faceți ceva!*

– De ce nu...? începu Andrew.

– Ne e bine așa.

Acum sună ca un mârâit. Nu era decât tonul prin care Derek anunța: *vorbesc serios*, însă camera de zi încremeni deodată. Toți ochii se îndreptară către el, cu îngrijorare.

Derek întoarse capul și bolborosi:

– Vreți să ieșim?

– Vă rog, zise Andrew. Ar fi mai ușor...

– Cum doriți.

Derek ne conduse afară din camera de zi.

cinci

PE HOL, DEREK SE ÎNTOARSE.

– Voi trei duceți-vă să găsiți un nou dormitor pentru Tori. Eu îmi mai iau niște gogoși.

Simon și cu mine schimbăram o privire. Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Derek să mănânce, ultimul lucru la care s-ar fi gândit în momentul ăsta era să-și umple burdihanul. Ceea ce voia să spună, de fapt, era: *luați-o pe Tori și ștergeți-o de aici, ca să pot asculta eu ce se vorbește la întrunire*. Auzul de vârcolac îi permitea să tragă cu urechea și din bucătărie.

— Lasă-mi și mie una înmuiată în ciocolată, zise Simon, conducându-ne, pe Tori și pe mine, către scări.

— Dar tu n-ar trebui să...

— Încercam doar să-ți mai pun frână, îi aruncă Simon peste umăr. Vino, Tori! Hai să găsim o cameră pentru tine.

După cum s-a dovedit, Tori voia să stea cu mine. Nu că a recunoscut ea asta, bineînțeles. A cercetat celelalte opțiuni, găsind cusururi și plângându-se de cât de prăfuite erau toate și cum se părea că era silită să rămână împreună cu mine, până la urmă. M-am oferit să mă mut eu într-altă cameră. Ea s-a dezlănțuit să-mi spună că eram mult prea drăguță și că ar trebui să învăț să-mi apăr drepturile. Am hotărât că era vremea pentru un duș.

Un duș mi-ar fi dat deopotrivă șansa să-mi mai spăl din vopseaua de pe păr. Când fugiserăm de la Sanatoriul Lyle, tatălui meu i se spusese doar atât — că fugisem. El n-avea habar că fusesem prinsă aproape imediat și dusă la laboratoarele Grupului Edison. Nu știa cu ce se ocupa Grupul Edison, nici ce era un necromant. Pentru el, fiica lui schizofrenică fugise de la azilul ei și acum trăia pe străzi, în Buffalo. De aceea, oferise o recompensă. O jumătate de milion de dolari recompensă.

Aș fi vrut să-l anunț că eram bine. Doamne, cât aș fi vrut. Dar mătușa Lauren spusese că ar fi mai în siguranță dacă n-ar afla adevărul, iar Derek fusese de acord. Așadar, deocamdată, făceam mari eforturi să nu mă mai gândesc la cât de îngrijorat trebuia să fie. Voiam să-i trimit un mesaj de îndată ce ar fi fost lipsit de primejdie s-o fac. Între timp, recompensa lui era o problemă.

Părul meu blond-arămiu era ușor de remarcat și cu atât mai mult din pricina șuvițelor roșii pe care i le adăugasem chiar înainte de a fi fost dusă pe sus la Sănatoriul Lyle. De aceea, Derek îmi cumpăraseră o vopsea cu efect temporar. Vopsea neagră. Tenul meu era prea palid pentru negrul părului, iar acum arătam exact cum v-ați imagina că arată o necromantă: pielea albă și părul negru-corb. Super-goth. Dar, din fericire, culoarea începuse să se ducă. Sau cel puțin așa mi se părea mie.

Tori m-a însoțit pe hol, oferindu-mi sfaturi despre cum să-mi scot vopseaua din păr, devenită Domnișoara de Mare Ajutor la două minute după ce mă făcuse nă-tângă. În ultimele zile, asta părea să fie mersul lucrurilor cu Tori. Începea să se îndrepte, încet-încet, către prietenie, apoi își amintea că se presupunea că noi două eram dușmance pe viață și pe moarte.

Acum era în dispoziția prietenoasă.

– Nu-l spăla de mai mult de trei ori cu șampon, altminteri o să-l faci uscat ca fânul. Am văzut niște balsam prin baie. Să-l folosești negreșit și să-l lași să intre bine în păr.

– În clipa asta, părul uscat ar fi mai acceptabil decât părul negru.

Simon își iți capul din camera lui.

– Îți dai culoarea jos?

– Cât de repede pot.

Șovăi o clipă, iar după expresia din ochii lui mi-am dat seama că era gata să-mi spună ceva ce parcă n-ar fi vrut să-mi spună.

— Știu că n-o mai vrei, dar... Adică, dacă e să plecăm...

— În momentul ăsta, trec culoarea neagră la domiciliu forțat.

— Nu-i chiar atât de rău.

Tori îmi șopti, maimuțărindu-se:

— Simon crede că o fată goth e chiar atrăgătoare.

El se uită urât la ea:

— Nu. Voiam doar...

Aruncă o privire nerăbdătoare spre Tori, îndemnând-o să ne lase singuri. Când ea rămase pe loc, el se aplecă la urechea mea, împletindu-și degetele cu ale mele:

— Știu că vrei să scapi de negru. O să-l rog pe Andrew să-ți aducă o vopsea cu o culoare mai rezonabilă. Nu-mi pasă ce culoare are părul tău; vreau doar să fii în siguranță.

— Ce drăguț! comentă Tori.

Simon intră între noi două, cu spatele la ea:

— Poți să discuți asta și cu Andrew. Poate că exagerez eu...

— Nu, nu exagerezi. Totuși am nevoie de duș, însă n-am să încerc să-mi scot toată culoarea din păr.

— Bine. Ah, și Derek zicea că te-ar interesa niște lecții de autoapărare. Ce-ar fi să încercăm să ne ocupăm de asta după aceea?

Nu prea aveam chef, dar el zâmbea, evident foarte dornic să facă un gest drăguț, după ce-mi dăduse un vot de blam la reparatul părului. Și, cum se părea că nu vom avea nimic mai bun de făcut, am răspuns:

— Cum să nu!

— Sună bine, zise Tori. Da, știu, nu mă invitai pe mine, dar am putea să tragem amândouă foloase din antrenament. Și, nu, nu încerc să mă vâr între voi doi. Am terminat-o cu tine, Simon. Cred că tu și Chloe faceți cel mai îngreșător de drăguț cuplu care s-a pomenit vreodată. Dar o să vă puteți uita cu profundă emoție unul în ochii celuilalt cu altă ocazie. În momentul ăsta, eu am nevoie de lecții de autoapărare. Așadar, ne întâlnim toți trei, afară, în spatele casei. Porni spre scări, strigând în urmă: Și oricum n-ați fi fost unul-la-unul prea mult timp. Sunt sigură că Derek va veni să participe și el, de îndată ce va sfârși de tras cu urechea.

Când am ieșit din baie, m-am ciocnit de Derek.

— Gata cu ședința? am întrebat.

— Mda.

Simon scoase capul pe ușa dormitorului lor, iar Derek îi făcu semn să vină pe hol.

— Unde-i Tori? întrebă.

— Afară. Ne așteaptă pe noi, așa că nu putem întârzia prea mult.

— Și verdictul este? scurtă Simon.

— Gwen și Andrew ne cred. Margaret bănuiește că poate n-am înțeles corect situația și ne-am grăbit să tragem concluzia greșită că Liz, Brady și Amber ar fi fost uciși. Numai Russell crede că mințim intenționat.

— Cretinul. De unde a dedus el...?

Derek îl opri cu o privire. Simon își înghiți vorbele și-i făcu semn lui Derek să continue.

— S-au sfătuit pe calculator și cu vreo alți doi membri cu vechime și... Derek se uită la mine și i-am citit răspunsul în felul în care privirea i s-a adâncit într-a

mea: Vor s-o ia încet, să adune întâi mai multe informații. Or să trimită o echipă la Buffalo, în recunoaștere.

Simon se înfurie:

— Sigur, o apucă pe drumul încet dar sigur, în vreme ce Rachelle și dr. Fellows ar putea fi... Se uită la mine: Pardon.

Am stat așa, toți trei, fierbând la foc mic.

M-am întors spre Derek:

— Tu ce crezi c-ar trebui să facem?

— Deocamdată? Să le cântăm în strună.

Glasul îi era răgușit de frustrare.

— Nu putem face nimic altceva. Suntem vânați de Grupul Edison. Va trebui să stăm cuminți.

Am găsit-o pe Tori în spatele casei. Eu i-am cerut iertare că stătusem atâta; băieții, nu. Simon abia începuse să ne arate o priză de încheietură, când Andrew ne chemă înăuntru.

Russell deja plecase.

— A șters-o, murmură Simon, ca să nu fie nevoit să ne privească în ochi după ce le-a spus celorlalți că mințim.

Și Gwen plecase, însă doar ca să cumpere alimente și mâncare gata preparată pentru cină. Da, se făcuse deja ora cinei. Pentru că ne treziserăm atât de târziu, săriserăm peste masa de prânz.

Am mâncat împreună cu Andrew, Gwen și Margaret. Ne-au prezentat planul în termeni optimiști, fi-rește — făceau doar o recunoaștere rapidă la fața locului, pentru a pregăti operațiunea de salvare.

— Deci, copii, zise Andrew, în următoarele câteva zile veți avea trei lucruri de făcut. Să vă odihniți. Să ne spuneți tot ce ne puteți spune despre laborator. Și să faceți puțin antrenament.

– Antrenament?

Cuvântul îi atrase brusc atenția lui Tori. Și mie. Gwen zâmbi.

– Da. Pentru asta suntem noi două aici, eu și Margaret.

– Iar eu o să lucrez cu Simon, zise Andrew, deși știu că tatăl tău te pregătește de ani buni.

– Sunt sigură că o să-i prindă bine exercițiul, zise Tori.

Simon o concedie cu un gest. Andrew se prefăcu că nu vede.

– Cât despre Derek..., începu Andrew.

– Mda, știu. Nu există profesori vârcolaci pentru mine.

– Adevărat, dar avem totuși pe cineva. Tomas, un membru semidemon, care locuiește în New Jersey. Poate ți-l mai amintești, de pe vremea când locuiai în laborator. A fost unul dintre membrii echipei responsabile de secțiunea vârcolacilor din proiect.

Mi s-a părut mie sau Derek chiar a tresărit? Nu l-aș fi condamnat dac-ar fi făcut-o. Derek trăise în laborator până când tatăl lui Simon îl luase la el și secțiunea aceea a experimentului fusese abandonată. Ceilalți trei vârcolaci fuseseră deja uciși. Întâlnirea cu unul dintre „supraveghetorii” lui cu siguranță n-avea să fie una fericită.

– Tomas a părăsit Grupul Edison mai înainte să fii luat tu din laborator, în primul rând pentru că nu era de acord cu modul în care erați voi tratați. Dar știe mai multe despre vârcolaci decât oricine altcineva dintre cunoscuții mei. Tatăl tău îi cerea mereu sfaturi despre cum să te crească.

Umerii lui Derek se destinseră.

– Da?

— Acum e plecat cu treabă, dar se va întoarce săptămâna viitoare. Dacă vom fi tot în așteptare, înainte de a porni la acțiune — deși eu sper că n-o să fim —, o să ai pe cineva cu care să te consulți și care să-ți răspundă la orice întrebări ai putea avea.

DUPĂ CINĂ, ANDREW NE-A AVERTIZAT că la zece se va da stingerea. Până atunci, el avea să se ocupe de niște treburi restante, iar noi puteam să ne distrăm cum voiam.

Problema era că noi nu voiam să ne distrăm. Nici să dormim bine o noapte întreagă. Noi ne voiam viețile înapoi — să oprim Grupul Edison, să le eliberăm pe mătușa Lauren și pe Rae, să-l găsim pe tatăl băieților și să-i dăm de știre tatălui meu că eram în siguranță. Să stăm degeaba, învârtind piesele pe niște table de joc, ar fi fost o tortură... și exact asta ne sugerase Andrew, restul casei fiind, altminteri, lipsit de orice mijloc de distracție.

Tori și cu mine tocmai ne îndreptam spre camera noastră, când Gwen a apărut pe hol ca să ne spună la revedere.

— Pot să vă întreb vreo două lucruri, înainte să plecați? strigă Tori după Gwen, care se grăbea să coboare scările. Sunt novice în ceea ce privește treaba asta cu vrăjile și știu că mâine vom începe lecțiile, dar dacă ați avea un pic de timp ca să-mi răspundeți la niște întrebări...

Gwen rânji.

— Întotdeauna. De regulă, eu sunt învățăcelul pe aici, așa că și eu abia aștept lecțiile. Vino în camera de zi și o să stăm de vorbă.

Am simțit un ghimpe de invidie. Și eu aveam între-bări. Tone! Și pe cine promisem drept profesor? Pe Margaret, care nu era chiar genul de *hai să stăm aici și să vorbim*. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că ea era una dintre cei ce se îndoiau de spusele noastre.

Mi-am târșâit picioarele fără chef pe scări în sus și n-am observat că ușa camerei băieților era deschisă până când Derek n-a întins mâna spre mine, atingându-mi ușor cotul.

– Bună, am zis, forțându-mă să zâmbesc.

– Ai treabă? zise el, aproape șoptit.

– Aș vrea eu. Ce s-a întâmplat?

A aruncat o privire în spate, spre ușa de la baie. Se vedea lumină pe sub ea. Făcu un pas mai aproape de mine, coborându-și vocea și mai mult.

– Mă gândeam că, hm, dacă nu ești prinsă cu vreo treabă, am putea să...

Ușa de la baie se deschise brusc și Derek tresări. Simon ieși.

– A, ce bine c-ai găsit-o pe Chloe, zise el. Așadar, ce facem? De data asta n-o să ratez aventura.

– Toate aventurile noastre sunt accidentale, am zis eu, și ne-am fi bucurat să le ratăm pe cele mai multe dintre ele. Mi-am ridicat ochii spre Derek. Ce spunea?

– Nimic. Doar că n-ar trebui să facem prea mult.

– Bine. Deci, ce facem?

– Nimic, în seara asta. Doar... nu contează.

Se retrase în cameră.

M-am uitat la Simon.

– Mda, se poartă ciudat. O să vorbesc cu el. Te caut eu, în câteva minute.

Dădeam să intru în camera noastră, când a apărut și Tori. Am intrat împreună și am stat de vorbă, o

conversație chinuită, din fericire întreruptă de bătăile lui Simon la ușă.

– Sunteți îmbrăcate? întrebă el și începu s-o deschidă.

– Hei!? făcu Tori. N-ai putea să ne dai măcar șansa să răspundem?

– Era o prevenire, nu o întrebare. Eram doar politicos.

– Să fii politicos înseamnă să aștepti să...

Am ridicat mâna. Atât a fost de ajuns ca să pun capăt ciorovăielii.

– Am găsit ceva, zise Simon, intrând.

Scoase o cheie veche din buzunar și îmi zâmbi larg.

– Era lipită cu bandă adezivă în fundul sertarului dulapului meu de haine. Ce crezi? Comoară îngropată? Culoar secret? Camera încuiată unde o țin pe bătrâna nebună, mătușa Edna?

– Probabil descuie un *alt* dulap de haine, zise Tori. Unul pe care l-au aruncat în urmă cu vreo cincizeci de ani.

– E tragic să fii născut fără pic de imaginație. Oare se organizează teledonuri pentru asta? Simon se întoarse iar spre mine: Chloe, dă-mi o mână de ajutor.

Am luat cheia. Era grea și ruginită.

– Fără îndoială că e veche. Și *a fost* ascunsă. Mi-am ridicat privirea spre el: Te plictisești, nu?

– De moarte. Așadar, vii să explorăm?

Tori își dădu ochii peste cap.

– Eu cred că o să mă întind în pat și-o să visez că sunt acasă, cu niște prieteni care nu cred că vânătoarea de uși încuiate e distractivă.

– Hei, doar ți-am spus că noi nu suntem tipi de viață, zise Simon. Cu cât mai mult timp petreci cu noi, cu atât se tocește mai tare relația. Se uită la mine: Vii?

Fiindcă nu i-am răspuns imediat, zise: Nu? și dezamăgirea îi coborî vocea, mai înainte s-o ridice iarăși, cu un zâmbet forțat. Asta-i mișto. Ești obosită...

— Nu de asta. Doar că... ar trebui să identificăm băiatul pe care l-am văzut eu și să descoperim dacă are vreo legătură cu casa asta.

— Ce băiat? întrebă Tori.

I-am povestit despre spirit, apoi am zis:

— Știu că Derek a zis că n-ar trebui să facem prea multe în seara asta, dar...

— Dar, aparent, avertismentul ăsta e valabil doar pentru noi, fiindcă el este afară, în clipa asta, căutând indicii despre băiatul ăla. Nu vrea să ne amestece și pe noi. A zis că ar bate la ochi dacă am scotoci cu toții prin împrejurimi.

Așadar Derek făcea căutări fără mine? Am simțit un junghi de... nu știu, dezamăgire, cred. Apoi m-am gândit la ce se întâmplase mai devreme, pe hol. Oare încercase să mă invite să-l însoțesc? Dezamăgirea creșcu.

— Ce-ar fi să-ncepem lecțiile alea de autoapărare? propuse Tori.

— Bine, cred..., zise Simon. Mai bine decât nimic.

— De fapt, eu aș avea altceva de făcut, am zis eu. Voi doi vedeți-vă de treabă.

Se uitară la mine de parcă le-aș fi sugerat să înoate cu rechinii. Nu-i exagerată comparația. Simon și Tori făcând exerciții de autoapărare, numai ei doi, în mod clar s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

— La ce te gândești? întrebă Simon.

— Păi... Adică, mătușa mea... Ce-am văzut, noaptea trecută... Mi-ar plăcea să...

— Să încerci s-o invoci, sfârși Tori în locul meu. Să vezi dacă e moartă, nu?

Simon îi aruncă o privire încruntată pentru că vorbea atât de pe șleau, dar eu am încuviințat:

— Da. Și pe Liz. Vreau s-o contactez pe Liz. Ne-ar fi de folos să căutăm indicii. Problema e că, dacă m-apuc să invoc, s-ar putea să-l aduc înapoi pe celălalt tip.

— Și iată de ce n-ar trebui să fii singură, zise Simon. O să stai cu tine.

— Și eu, zise Tori. Dacă îl invoci pe tipul demon, poate îl fac eu să vorbească.

Întinse o mână. O sferă de energie începu să i se rotească în palmă.

— Bine, am zis eu.

șapte

INVOCAREA SPIRITELOR nu e nici pe departe atât de interesantă ca în filme. Practic, este inversul modului în care gonesc un spirit. Închid ochii și îmi închipui cum trag afară un spirit, în loc să-l împing înapoi înăuntru.

Ideal ar fi să am un obiect care a aparținut decedatului. Înainte, mă foloseam de un hanorac de-al lui Liz, până să mi-l confiște mama lui Tori. De la mătușa mea nu aveam nimic. Așadar, singura șansă să reușesc ar fi fost să dea ele târcoale prin jur, așteptând să le contactez.

Aveam motive să bănuiesc că *un* spirit în mod sigur dădea târcoale prin jur — ticălosul de dimineață. Deși mă simțeam tentată să-i mai pun întrebări, un glas din mintea mea — care semăna suspect de mult cu al lui Derek — mă prevenea să n-o fac. Nu voise să se arate nici înainte, iar eu îl enervasem rău când îl trimiseseam înapoi. Așadar, în timp ce stăteam pe podea, în camera

noastră, am avut grijă să mențin foarte clare în minte imaginile mătușii mele și a lui Liz, alternându-le între ele.

În timp ce speram că n-am s-o văd pe mătușa mea, chiar îmi doream s-o contactez pe Liz, fosta mea colegă de cameră de la Sanatoriul Lyle. Ea fusese ucisă în noaptea în care sosisem eu acolo. Îi luase ceva timp până să creadă că murise, dar după ce se convinsese, refuzase să se ducă în partea cealaltă. Rămăsese și ne ajutase.

Nu doar că un spirit era iscoada ideală, însă Liz era același tip de semidemon ca și băiatul de azi-dimineață – telechinetic, asta însemnând că ea era un poltergeist. Așa că, da, Liz ne-ar fi fost de mare folos acum; dar, mai mult decât atât, voiam barem s-o văd, să fiu sigură că era bine.

– Pandantivul ăla se presupune că te ferește de a vedea spirite, nu? întrebă Tori, după câteva clipe de încercări nereușite de invocare.

Simon deschise gura să-i spună să nu mă întrerupă, dar i-am luat-o înainte.

– Evident că le văd și cu el, am zis. Fie nu are efect, fie lucrurile ar fi mult mai rele fără el, și sunt sigură că o să probez asta, în cele din urmă. Vreau să vorbesc întâi cu Margaret despre el.

– Bine, dar dacă ține spiritele la distanță, poate de aceea nu vine Liz.

Era un sâmbure de adevăr în asta. Și totuși... mi-am pipăit pandantivul. Dacă își îndeplinea funcția, ce altceva mai ținea la distanță? Ceva mai rău decât băiatul ăla semidemon telechinetic?

– De ce nu ți-l scoți? începu Tori.

– Pentru că ea..., izbucni Simon, dar se stăpâni. Las-o să mai încerce puțin cu el la gât. Lucrurile astea

au nevoie de timp, iar noi n-avem de ce să ne grăbim. Dacă te-ai plictisit, camera noastră e liberă.

Tori păru gata să-i servească o replică, dar nu putea, nu când ceea ce spusese el era rezonabil.

— Nu m-am plictisit, zise ea, iar eu mi-am reluat invocarea.

Din cauză că Liz era cea pe care voiam într-adevăr s-o văd, asupra ei m-am concentrat, îndreptând numai când și când câte-o chemare către mătușa mea, rugându-mă să nu-mi răspundă. În cele din urmă, când Liz n-a răspuns, am reluat în forță apelurile către mătușa Lauren. Dacă voiam să mă încredințez că era încă în viață, trebuia să știu că încercasem cât putusem eu de mult s-o invoc.

— Nu, șopti Tori.

Am deschis ochii imediat.

— Nu, ce?

Ea se încruntă.

— Ai spus „nu”, am stăruit eu.

— Hm, nu, n-am deschis gura.

— N-a zis nimic, întări Simon. Trebuie să fi auzit un spirit.

Am închis ochii și m-am concentrat asupra lui Liz.

— Nu, șopti slab o voce de femeie. Te rog, puiule.

Mi s-a strâns inima. Nu era Liz. Însă nu era nici cum îmi spunea mie mătușa Lauren. Sau era? Nu știam sigur.

— Dacă ești aici, indiferent cine ești, te rog, arată-te. Nimic.

— Amuleta, șopti Tori. Dacă nu poate răzbate până la tine, înseamnă că asta o oprește.

Mi-am dus mâna la medalion.

— Nu! șopti vocea. Nu e bine.

— Nu vrei să mi-l dau jos?

Nici un răspuns. Măinile îmi tremurau atât de rău, că mă loveam peste gât cu amuleta.

— Haide, zise Simon. Suntem lângă tine. Dacă se întâmplă ceva, ți-l pun eu la loc.

Am început să-l ridic.

— Nu! Te rog, puiule. Prea periculos. Nu aici. O să vină el.

— Cine o să vină?

Tăcere. Apoi mi s-a părut că o aud șoptind, dar mult prea slab ca să deslușesc ceva.

— Încearcă să mă avertizeze de ceva, dar n-o aud, am spus.

Simon îmi făcu semn să-mi scot medalionul. L-am ridicat deasupra capului...

— Ce naiba faci? izbucni un urlet.

Derek veni la mine cu pași mari și-mi smuci amuleta în jos, la loc.

— Invoci fără amuletă? Ai înnebunit? Nu mai departe de azi-dimineață, un spirit te-a ademenit pe acoperiș și-ar fi putut să te omoare.

Simon se ridică în picioare.

— Ia-o ușor, da? Încercam s-o prindem pe Liz. Apoi un spirit a vrut s-o avertizeze pe Chloe despre ceva, dar nu-l putea auzi, așa că noi i-am sugerat să-și scoată medalionul, să vedem dacă asta l-ar fi ajutat să se materializeze.

Încruntătura tipică a lui Derek nu s-a înmuiat.

— Doar pentru că i-ați sugerat voi nu înseamnă că trebuia să vă asculte. Știe ea mai bine.

— Nu de-asta, dar sugestia mi s-a părut nimerită, am zis eu. Am avut grijă. Dacă te-ai fi oprit să privești, în loc să dai buzna aici, ai fi văzut și tu asta.

Derek continua să mă fulgere cu privirea, aplecat deasupra mea. Nimeni nu stă în fața oponentului atât

de amenințător ca Derek, dar aveam destulă experiență cât să nu mă pierd cu firea.

— O să-mi las medalionul la gât, am zis eu, dar o să încerc din nou. Dacă spiritul mai e încă aici, atunci s-ar putea să mi-l scot.

— Cine e?

— M...m..., am îngăimat eu, cu o durere în piept. P-poate mătușa mea. N-nu cred, dar... ar trebui să încerc din nou.

La acestea, o parte din mânie i se mai risipi de pe chip. Își trecu o mână prin păr, oftă, apoi dădu din cap:

— Bine. Ar trebui. Dacă se întoarce și dacă pare să te avertizeze, atunci... mai vedem ce putem face în privința medalionului.

I-aș fi putut atrage atenția că eu hotăram, dar începuse să se calmeze și n-aveam de gând să-l zgândăresc iar.

Și-atunci am încercat din nou. Fără noroc.

— Nu vrea s-o invoc aici, am zis eu.

— Zău? Probabil pentru că l-ai putea aduce și pe cretinul ăla de semidemon. Derek făcu o pauză, apoi coborî sarcasmul cu o măsură mai jos. O să mergem mâine la o plimbare, o să ne îndepărtăm de casă și o să încerci din nou.

— Vin și eu, zise Tori. Și dacă se arată idiotul...

Își ridică mâna. O sferă de energie apăru, rotindu-se în vârful degetelor. Rânji și își dădu mâna pe spate, aruncând-o ca pe o minge de baseball. Sfera se izbi de perete și explodează într-o ploaie de scântei, pârlind tapetul decolorat.

— Hait, zise ea.

Derek se răsuci spre ea:

— Ce naiba crezi că faci?

— Mă dau mare. N-am știut c-o să facă *așa*.

El se duse la perete și-l șterse cu mâna. Urmele ră-maseră.

— N-o să observe nimeni, zise Tori. Și dacă or să vadă, sigur n-or să dea vina pe vrăjile mele.

— Nu-i vorba de-asta. Te-ar fi putut vedea careva.

— Deci o să dau de necaz pentru că am stricat tapetul. Las' că supraviețuiesc.

— Nu pricepi, nu? Nu putem face chestii dintr-astea. Ei deja sunt îngrijorați de cât de puternici suntem noi. Trebuie s-o lăsăm mai moale, altminteri o să-i facem atât de nervoși, încât s-ar putea să decidă că într-adevăr *ar trebui* să fim închiși într-un laborator.

— Ei, mergi prea departe, zise Simon. Când Derek se întoarse către el, își ridică mâinile și își coborî vocea: Uite, știu ce te îngrozește...

— Nu mă-ngrozește nimic.

— Bine, numai... Și eu cred că trebuie să fim prudenți, dar ei deja știu despre experimente. Nu se așteaptă să fim supranaturali obișnuiți. Da, probabil că tu n-ar trebui să te-apuci să arunci cu mobila de pereți, iar Tori ar trebui să fie mai atentă cu bilele de foc, dar în general... ei, bine...

— S-ar cuveni s-o afle și ei, zise Tori. Dacă noi am încercat să-i convingem că Grupul Edison ne-a dat peste cap, atunci poate că e nevoie să vadă dovada. S-ar cuveni să știe că eu pot face chestii ca asta. S-ar cuveni să știe că tu poți azvârli o canapea în partea cealaltă a camerei. S-ar cuveni să știe că micuța Chloe poate învia morții.

— Nu. Când nimeni nu răspunse, Derek se uită de la o față la alta și se opri asupra mea. Categorie, nu.

— Hm, eu eram cea care-mi țineam gura închisă, am zis eu.

— Eu spuneam doar, pentru toți patru, că trebuie să ne abținem. Nu le putem da nici un motiv... Își ridică iute capul: Vine Andrew.

O ultimă privire spre tapetul ars și ne mână afară din cameră.

Andrew voia să ne ducem la culcare, așa că Simon plecă să-și verifice zahărul din sânge, pentru noapte. Eu am coborât la parter să beau niște apă și tocmai sco-team un pahar din bufet, când intră Andrew.

— Simon zice că ai avut probleme cu dormitul, așa că o să-ți dau asta. Îmi puse în palmă o pastilă micuță: E o jumătate de doză dintr-un somnifer care se eliberează fără rețetă. Nu-ți cer s-o iei. N-o să te întreb nici dacă ai luat-o sau nu. Sunt sigur c-ai înghițit destule somnifere la Sanatoriul Lyle. Doar cred că e important pentru tine să prinzi o noapte de somn bun. Dacă te hotărăști s-o iei, apa e în frigider.

Ieși. M-am uitat lung la pastilă. S-o fi luat, mi se părea un chiul. Trebuia să învăț să mă descurc cu spiritele, pentru că n-aveau să dispară prea curând. Însă Andrew avea dreptate — trebuia să dorm. Dacă aș fi fost odihnită, mi-ar fi prins bine la antrenamentele din ziua următoare. Și totuși...

— Ia pastila.

Am tresărit speriată. Derek intră, se duse la dulap și luă două mere din fructieră.

— Ai nevoie de somn. Că înduri tu chinuri n-o să impresioneze pe nimeni. E doar o prostie.

Ah, Derek! Mereu atât de încurajator.

— Dar tu? am zis. Parcă socoteai că te paște iar o Preschimbare, curând.

— N-o să fie în noaptea asta. Dar dacă o să fie, o să...

Ridică din umeri și mușcă din măr.

— O să vii să mă chemi?

— Mda, mormăi el, cu gura plină de măr.

Mi-am umplut paharul din carafa cu apă din frigider.

— Deci, ce crezi...?

M-am întors la jumătatea propoziției și am descoperit că vorbeam singură, în timp ce ușa bucătăriei se închidea.

AM LUAT PASTILA și am căzut imediat într-un somn Adânc. Când m-am trezit, chiar m-am simțit revigorată, dar camera era întunecată. Lăsasem storul ridicat, seara, așa cum fac întotdeauna. Probabil îl coborâse Tori. Am căscat și m-am întors în pat să mă uit la ceas...

3:46 A.M.

Am gemut, am încercat să adorm la loc și am reușit, însă m-am trezit auzind un plâns.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur. Ceasul afișa 5:28.

Un fornăit în dreapta mea; m-am uitat la Tori, ghemuită în patul ei. Plângea în somn? Ea mormăi, apoi reîncepu să sforăie, dar eu continuam să aud smiorcăitul slab al cuiva care plângea înăbușit. M-am uitat scrupulos la ea. Dormea buștean.

Am auzit un alt fornăit, care se sfârși într-un icnet, în mod clar venind dinspre patul lui Tori. M-am dus până la ea. Totuși obrajii ei păreau uscați. Ba chiar am atins unul, ca să mă conving.

Un scâncet lung și înăbușit mi-a dat furnicăături pe ceafă. Venea de sub pat.

M-am dat înapoi.

Hm, ce crezi tu că e acolo, jos? Baubaul?

Da, un monstru sub pat era un oribil clișeu... dar asta nu însemna că aveam să mă și uit.

Parcă era vorba că o să înfrunți orice spirit, de acum înainte?

Poate mâine... preferabil la lumina zilei.

Vocea mea lăuntrică scoase un suspin prelung, de victimă.

Știi cine e. Același cretin; strofa a doua. Încearcă să te ducă de nas cu plânsul. Nu te poți întoarce în pat acum, că ar fi în stare să te sufocă cu o pernă.

Drace, mulțumesc. Asta chiar o să mă ajute să dorm.

Ridică storul. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla o să fie s-o trezești pe Tori. Lasă, să-i fie de învățătură pentru că l-a coborât.

Corect. Când m-am îndreptat spre fereastră, am văzut un oval întunecat lângă patul lui Tori. Ei, poftim! Un singur covor aruncat în cameră și ea și-l trage la marginea patului ei.

Ridicasem storul pe jumătate, când am zărit o mișcare fugară. Ceva picurase de pe marginea patului lui Tori, dar nu se auzise nici un clipocit slab ca de robinet prost închis – covorul probabil îl absorbise.

Am tras din nou de stor și razele lunii inundară camera, iluminând...

Storul mi-a scăpat din mână, zburând în sus cu un *flap-flap-flap*. M-am clătinat și-am dat peste noptieră. Ceasul a căzut pe podea.

Ovalul întunecat de lângă patul lui Tori nu era un covor, ci era o baltă de sânge. Mi-am ridicat privirea spre cearșafurile năclăite de sânge, apoi mai sus către...

Corpul de pe pat era plin de sânge, capul era zdrobit, fața însângerată și...

Mi-am întors brusc ochii, simțind că mi se face greață, scâncind numele lui Tori. Apoi am văzut și restul trupului, cu dâre de sânge, dar întreg. Nu purta decât pantalonii de pijama, iar după pieptul gol mi-am dat seama că era bărbat. Un băiat, cam de vreo treisprezece, paisprezece ani, cu părul blond-închis mânjit de sânge și stropit de...

Am icnit. Am clipit îndârjit și băiatul a dispărut. În locul lui, ședea întinsă Tori, dormind profund, încă sforăind. Privirea mi s-a îndreptat glonț spre podea. Nimic. Nici un strop de sânge. Nici un covor.

Pe când mă holbam la locul gol de pe podea, mi-am amintit de sângele care picura. Nu făcuse nici un zgomot. O amintire fantomatică, la fel ca fata din popasul camioanelor și ca omul din uzină. Oribile morți, derulate la nesfârșit, ca filmele mute.

Deci nu-ți poate face nici un rău, este?

Nu, nu-mi putea face rău. Putea să mă sperie. Putea să mă tulbure. Putea să-mi rămână întipărit în creier pentru totdeauna. Dar, fizic, nu-mi putea face nici un rău.

În clipa în care m-am suit din nou în pat, plânsul cu suspine a început din nou. Apoi se auzi ceva ce semăna a râs. M-am ridicat în capul oaselor, dar camera s-a cufundat în liniște. M-am uitat în jur. Un alt zgomot, de data asta cumva între un suspin și un hohot de râs.

Poate că o fi fost doar scena morții derulată, dar de regulă nu aveam și coloana sonoră la vizualizare. Nu ignoram posibilitatea ca băiatul acela semidemon să fi fost regizorul acestui mic scenariu. Dacă nu mă îngrozise demonstrația lui de forță ca poltergeist, poate avea să-i meargă cu o sinistră scenă a morții. Am început să

mă întind la loc în pat, apoi m-am oprit. Derek îmi făcuse morală, mai devreme, pentru că mă încăpățănasem să înfrunt ceva singură. Deja îl lăsasem pe spiritul acesta să mă prostească o dată. N-aveam de gând să repet greșeala. M-am dat jos din pat și m-am îndreptat spre camera băieților.

M-am oprit la ușa lor puțin întredeschisă. Îl puteam auzi pe Simon sforăind. Derek, ca de obicei, nu se auzea. Am făcut un pic de zgomot pe hol, tușind și bătând din picioare ca și cum aș fi mers. M-am simțit ca un puști care dă cu pietricele în fereastra unui prieten, ca să vadă dacă iese pe-afară să se joace. Nici un răspuns.

Am crăpat ușurel ușa de vreo câțiva centimetri și am stat pe loc, așteptând. Să dau buzna în camera băieților când ei dormeau... ei, bine, nu prea îmi venea s-o fac, nu când știam că Derek dormea numai în șort.

Am mai tușit și m-am foit nițel. Când Derek tot nu s-a trezit, am aruncat o privire înăuntru. Simon era culcat în patul cel mai aproape de ușă, cu cearșafurile înfășurate în jurul lui. Patul lui Derek era gol.

M-am uitat spre baie, dar ușa era deschisă și înăuntru era întuneric. M-am gândit la acoperiș, dar după cele petrecute noaptea trecută, l-am lăsat pentru la urmă. Atunci, la parter. Prima oprire? Bucătăria, firește. Am găsit un pahar de lapte pe jumătate golit și o farfurie cu urme de firimituri așezată frumos în chiuvetă.

Când treceam printre camerele de la primul etaj, mă tot uitam în lungul holului, la ușa din spate. Spusese că avea să mă cheme dacă ar fi început Preschimbarea, nu-i așa? Oare plecase singur? O săgeată zbârnâi prin mine, simțindu-mă dată la o parte.

Și ce dac-o făcuse? Era dreptul lui. Nu avea nevoie de ajutorul meu. Doar că păruse să aprecieze faptul că m-am aflat lângă el, iar mie îmi plăcuse asta, să fiu în stare să fac ceva pentru el.

M-am dus la ușa din spate. Fără îndoială, era descuiată. Mi-am înăbușit noua înțepătură de dezamăgire și am deschis-o. În spatele casei era o curte mică, înconjurată de pădure. Soarele începuse să se ridice deasupra copacilor. Am ieșit afară și m-am uitat cu atenție în jur.

— Derek? am strigat.

Nici un răspuns.

Am mai făcut vreo câțiva pași, apoi am strigat, ceva mai tare:

— Derek? Ești aici?

O creangă trosni în pădure. Mi l-am imaginat pe Derek, în toiul Preschimbării, incapabil să răspundă, și m-am grăbit spre marginea pădurii. Zgomotul a încetat și m-am oprit la capătul potecii care ducea în pădure, scrutând prin întunericul de sub copaci, ciulind urechea. O altă trosnitură. Ceva ca un geamăt.

— Derek? Eu sunt.

Am intrat în pădure. N-am făcut decât vreo câțiva pași și lumina dimineții s-a stins, iar întunericul m-a învăluit.

— Derek?

Am tresărit de spaimă când el a apărut de după cotul potecii. N-aveam nevoie de lumina din plină zi ca să văd expresia de pe chipul lui. Nici nu era nevoie să-i văd fața ca să știu că avea necazuri, ci doar încordarea umerilor și pașii mari cu care s-a repezit spre mine.

— Eu... eu..., am început.

— Ce naiba faci, Chloe? Am spus că o să venim aici, afară, mai târziu și o să încercăm să contactăm spiritul ăla. Cuvântul-cheie? *Noi*. Dacă ești aici...

Mi-am ridicat mâinile:

– OK, m-ai prins. M-am furișat afară de capul meu, sperând că n-o să observe nimeni. De aceea te strigam pe nume.

Asta îl făcu să se oprească.

Am continuat:

– Am avut o altă întâlnire în camera mea și m-am gândit, după cele de ieri, că mai bine aş căuta un sprijin. Tori și Simon dormeau, dar tu erai treaz, așa că te-am căutat pe tine.

– Oh.

Își trecu o mână peste gură și mormăi ceva ce ar fi putut fi o scuză.

– Te Preschimbi? l-am întrebat.

– Hm? Nu. Aș fi venit să te iau și pe tine dacă începea.

– Bine. În zilele astea, sistemul tovărășiei e o idee deșteaptă pentru amândoi.

M-am întors spre curte. Derek m-a urmat. Poteca era îngustă, dar el mergea pe lângă mine, atât de aproape, încât mi-a atins de vreo câteva ori cotul, până să bolborosească și să se dea înapoi, lăsându-mă s-o iau eu prima.

– Deci ce făceai? l-am întrebat. O plimbare în zori de zi?

– Mă uitam pe-aici. Pur și simplu... n-aveam stare.

M-am uitat peste umăr la el, observându-i încordarea de pe față și modul cum își rotea rapid privirea în jur. Mai degrabă neliniște decât neastâmpăr. Am ieșit din pădure în curte și m-am întors cu fața la el.

– Te frământă ceva?

– Nu. După o pauză, spuse: Mda. Nu puteam dormi, așa că m-am dus pe acoperiș și mi s-a părut că văd ceva aici, jos. O lumină printre copaci. Totuși n-am găsit nimic.

– Vrei să mai cauți? am întrebat.

– Mda, poate.

– Atunci, te las.

Am luat-o spre ușă.

– Nu, zise el repede și întinse mâna să mă apuce de braț, dar se opri mai înainte de a mă atinge. Vreau să spun, dacă ești obosită, e-n regulă. Dar nu trebuie să pleci.

– Bine.

Dădu din cap. Și am rămas stând acolo. După câteva clipe, își frecă apăsât ceafa și își roti umerii.

– Deci, ăăă, ziceai ceva despre un spirit?

– Da.

I-am povestit ce se întâmplase.

– Ești bine? întrebă, când am terminat.

– Speriată, dar, firește, sunt bine.

Continuă să se uite la mine, ca și când nu m-ar fi crezut, iar eu am turuit mai departe:

– Deci ai găsit ceva, aseară, când ai căutat prin casă?

Clătină din cap.

– Am încercat să ajung în pivniță, dar era încuiată. Ar trebui să fie o cheie pe undeva.

– O încuietore de tip vechi, pentru care ar fi nevoie de o cheie de tip vechi?

– Da, dar de unde...?

– Tu și Simon ar trebui să comunicați mai bine. El a găsit-o deja. Adică, o cheie, în orice caz. Ar trebui să verificăm dacă se potrivește mai înainte să se mai scoale careva.

Ajunseserăm aproape de ușă, când aceasta se deschise. Andrew ieși să se uite, încruntându-se. N-a spus nimic, dar privirea pe care ne-a aruncat-o semăna foarte tare cu aceea pe care o primiserăm de la personalul din Sanatoriul Lyle când Derek și cu mine fuseserăm

surprinși ieșind împreună din spațiul de intervenție. Andrew părea ceva mai nesigur, de parcă spera că greșește. Amintindu-mi că mă văzuse ținându-mă de mână cu Simon, noaptea trecută, nu l-am condamnat pentru asta.

Ultima oară când Derek și cu mine fuseserăm prinși împreună, eu îngăimasem niște scuze. El nu spusese nimic, iar asta mă scosese din sărite. Dar avusese dreptate să tacă – scuzele mele nu făcuseră decât să întărească impresia că făcuserăm ceva pentru care trebuia să ne cerem scuze. Andrew nu ne prinsese făcând-o, nici ținându-ne de mână, nici măcar ieșind din pădure. Eram în curte împreună, la lumina zilei, plimbându-ne și vorbind. Nimic rău în asta. Și-atunci de ce continua să se uite la noi de parcă ar fi așteptat o explicație?

– S-a mai încălzit afară, am zis eu. S-ar putea să vedem soarele astăzi.

Un lucru foarte cuviincios și dezinvolt de spus. Derek chiar mormăi:

– Sper.

Expresia lui Andrew nu se schimbă.

– Ceilalți s-au trezit? am întrebat. Dormeau duși când am plecat noi.

– Nu încă. Voiam să pregătesc micul dejun, când am observat că ușa din spate e deschisă.

– M-am gândit că n-ar trebui s-o închidem, am zis. Probabil că ai vrea să știi pe unde suntem, nu?

Încuviință din cap și ne făcu semn să intrăm, așteptând până ce am fost înăuntru, apoi întorcându-se să se uite afară, la pădure, încruntându-se, înainte de a închide ușa și a trage zăvorul.

Derek s-a dus sus, să facă un duș. Eu voiam să văd ce făcea Tori, dar Andrew avea nevoie de o mână de

ajutor la bucătărie, și mă rugă să așez eu masa, până prăjea el șunca.

– Ești scriitoare, deci presupun că-ți place să citești, zise el. Care sunt autorii tăi preferați?

Am înșirat pe nerăsuflăte câteva nume.

El râse.

– Simon a avut dreptate. Cărțile cu prințese pentru fete de societate nu sunt de tine. Am ceva care s-ar putea să-ți placă, multă acțiune și aventură. E încă în formă de manuscris, dar dacă vrei să arunci o privire, te las să-mi împrumuți laptopul. Mi-ar plăcea să-ți aflu părerea – rânji peste umăr spre mine –, dacă nu te deranjează să fii publicul-test.

– Nu, ar fi grozav. Despre ce e vorba?

Fără îndoială că a făcut-o să sune promițătoare, după care am mai vorbit puțin despre cărți. Apoi m-a întrebat cum preferam ouăle și în timp ce le spargea în tigaie, pentru noi, zise:

– Câte știi tu despre vârcolaci, Chloe?

– Doar ce-am aflat de la Derek.

– Ei, bine, nici eu nu sunt expert. Dar Tomas mi-a spus, cu ani în urmă, că întotdeauna trebuie să ții minte un lucru atunci când ai de-a face cu un vârcolac. S-ar putea să arate ca tine sau ca mine, dar nu este. Este numai pe jumătate om.

M-am zbârlit. Auzisem destulă teorie din asta la laborator.

– Și jumătate monstru? am zis, cu vocea mai rece.

– Nu, jumătate lup.

M-am relaxat.

– Tatăl lui Derek l-a educat ca să înțeleagă lucrul ăsta.

– Sunt sigur c-a făcut-o, dar... Pentru Kit, Derek este fiul lui, tot atât cât este și Simon. Există lucruri pe care

părinții le înfrumusețează pentru copiii lor. Să fii jumătate lup nu-l face pe Derek doar puțin mai diferit. Jumătate din el este animal condus de instinct. Și există unele instincte... Își dresă glasul: Derek pare foarte atașat de tine, Chloe.

— Atașat? Nu m-am putut abține să râd. Desigur, simte o oarecare responsabilitate pentru mine. E cum ai spus dumneata despre a fi în parte lup. Temporar sunt în haita lui, prin urmare trebuie să aibă grijă de mine, fie că vrea, fie că nu. Se simte obligat — din instinct.

Pentru o clipă, Andrew nu spuse nimic, doar întoarse ouăle.

— Vrei să încep să prăjesc pâinea? am întrebat. Pot să...

— Când Grupul Edison a schițat prima oară proiectul Genesis, dr. Davidoff a vrut să-i includă și pe vârcolaci, și pe vampiri.

— V-vampiri?

Existau *vampiri*? Abia mă obișnuisem cu ideea de vârcolaci.

— Ceilalți au votat împotriva lui la acest punct, dar a izbutit să-și impună opțiunea pentru vârcolaci. Cu voi toți noi ne-am amestecat în treburile despre care habar n-aveam, dar mai ales cu vârcolacii. Îmi dădu pâinea și-mi făcu semn către toaster. Vârcolacii și vampirii sunt diferiți de celelalte specii de supranaturali. Sunt mult, mult mai rari și noi îi considerăm — cum se consideră și ei înșiși — o rasă aparte. N-o să găsești nici măcar un vârcolac sau un vampir în grupul nostru sau în Grupul Edison. Cabalii nu i-ar angaja. Spitalele noastre speciale nu i-ar trata. Știu că sună a discriminare, dar e reciproc acceptată. Doctorii noștri nu cunosc destule despre vârcolaci ca să-i

trateze. Iar ei nu sunt interesați să vină la doctorii noștri sau să lucreze împreună cu noi. Noi suntem la fel de străini pentru ei cum sunt și ei pentru noi. Asta nu înseamnă că e ceva în neregulă cu ei. Doar că o duc mai bine și sunt mai fericiți împreună cu cei asemenea lor.

Am clătinat din cap:

– Derek e fericit unde e acum.

– Derek e un copil bun, Chloe. Întotdeauna a fost așa. Responsabil, matur... Kit obișnuia să glumească spunând că, în unele zile, prefera să aibă zeci de copii ca Derek decât unul ca Simon. Dar lupul din el iese la iveală acum și Derek se luptă cu asta. Îi spuneam mereu lui Kit... Oftă prelung și clătină din cap. Ceea ce vreau să subliniez este că știu că Derek pare un băiat normal.

Normal? Mi-a venit să râd. Nu cred că s-ar fi putut înșela cineva luându-l pe Derek drept un băiat normal.

– Dar trebuie să nu uiți că Derek este diferit. Trebuie să ai grijă.

Mă săturasem să aud cât de periculos era Derek. Diferit, da, însă nu mai mult ca alți zece băieți pe care-i cunoscusem la școală, băieți care se deosebeau de restul, care nu acționau ca toți ceilalți, care urmau propriile lor reguli. El *putea* fi periculos, cu forța lui supraomenească. Dar prin ce era el mai periculos decât Tori, cu vrăjile ei incontrolabile? Tori avea la activ o încercare de a-mi face rău, dar nimeni, în afară de cei doi băieți, nu mă avertizase vreodată să stau departe de ea.

Spre deosebire de Tori, Derek făcea eforturi să-și controleze puterile. Dar nimeni nu voia nici măcar să recunoască asta. Ei nu-l vedeau pe Derek. Tot ce vedeau ei era vârcolacul.

GWEN SOSI PENTRU ANTRENAMENT după micul dejun, iar Margaret era așteptată să apară dintr-o clipă într-alta. Simon și cu mine eram pe hol, când am văzut-o pe Gwen venind, cu telefonul mobil în mână.

— Tori e cu voi? întrebă ea.

— Cred că e încă în pat, am zis eu. N-a vrut la micul dejun. Mă duc s-o chem...

— E în regulă. Tocmai am primit un telefon de la serviciu. A sunat cineva să spună că e bolnav și au nevoie de mine să mă ocup de galerie. Spuneți-i lui Tori că o să mă întorc pe la patru. Dădu să plece, dar se opri și se întoarse către Simon: Ieri, când Andrew a spus că sunt vrăjitoare, ai părut surprins. Tu nu ți-ai dat seama singur?

— Mm, nu.

— Grozav. Bănuiesc că partea asta din modificare a funcționat.

— Hm?

Ea zâmbi și ne făcu semn să intrăm în salon, unde se prăbuși într-un fotoliu uriaș, își zvârli pantofii din picioare și, rămasă în ciorapi, își vârî picioarele sub ea, în mod vădit fără nici o grabă de a se duce la serviciu.

— Eu pot să spun că ești un vrăjitor doar uitându-mă la tine. E o trăsătură ereditară. Vrăjitorii pot recunoaște vrăjitoarele și viceversa. Andrew a spus că au vrut să scape de asta când v-au modificat genele.

— De ce?

— Nebunia cu corectarea deosebirilor de rasă. Ei spuneau că vrăjitoarele și vrăjitorii și-au dezvoltat

această trăsătură ca pe un mecanism de apărare. Rânji: Cunoaște-ți dușmanul.

– Dușmanul? m-am mirat eu.

Ea se uită la Simon.

– Ce ai auzit despre vrăjitoare?

– Mm, nu prea multe.

– O, nu fi politico. Ai auzit că suntem o specie inferioară de aruncătoare de vrăji, este? Și noi am auzit același lucru despre vrăjitori. E o rivalitate prostescă, începută încă de pe vremea Inchiziției. Ambele rase sunt bune aruncătoare de vrăji, cu specializări proprii. În orice caz, Andrew spune că Grupului Edison îi venise ideea că dacă ar fi putut anihila radarul intern, ne-am fi înțeles cu toții foarte bine. Își rostogoli în cap ochii albaștri. Personal, cred că au făcut o mare greșală. Recunoașterea asta servește unui scop evolutiv absolut perfect – previne amestecul accidental de rase.

– Între vrăjitori și vrăjitoare? am întrebat eu.

– Exact. E o mixtiune volatilă și... Se opri scurt și obrazii i se împurpurară. Destul cu pălăvrăgeala mea. Mă cheamă la serviciu, oricât de mult mi-ar plăcea să evit convocările. Dădu să se ridice, dar se opri iar: Vouă, copii, vă place pizza?

– Cum să nu.

Ne întrebă de care voiam.

– O să aduc și desert, ne asigură ea și se uită la Simon. Ai voie desert?

– Pot să mănânc puțin din orice ai aduce tu.

– Bine. Își coborî vocea: Orice v-aș putea aduce eu, să-mi spuneți. Asta nu e o casă chiar prietenoasă pentru niște adolescenți și probabil simțiți că înnebuniți făcându-vă griji despre tatăl tău, Simon, și despre mătușa ta, Chloe. Sper din toată inima...

Încă o privire spre ușă, încă o măsură coborâtă în voce:

— Or să ajungă să vadă lucrurile așa cum trebuie. Andrew o să-i îndrepte pe calea cea bună, iar eu o să fac tot ce pot ca să vă ajut.

I-am mulțumit. Ea ne-a întrebat ce reviste citeam, ca să ne poată aduce vreo câteva. Apoi Andrew l-a chemat pe Simon — era timpul pentru lecțiile lui. Simon îi spuse lui Gwen că i-ar plăcea niște reviste de benzi desenate, orice-ar fi putut găsi, și plecă. Eu am cerut un număr din *Entertainment Weekly*, despre care îmi închipuiam că va fi lesne de găsit. Apoi, înainte să plece, am întrebat-o:

— Când ai spus despre amestecul de sânge dintre vrăjitoare și vrăjitori — e periculos?

— Vrei să spui...?

— Cineva pe care-l cunosc s-ar putea să le aibă pe amândouă.

Ea zâmbi.

— Ceva îmi spune că amândouă vorbim despre aceeași persoană, dar nici una dintre noi nu vrea s-o numească, în caz că cealaltă nu știe. Este aceea care poartă numele unei regine defuncte?

Am încuviințat din cap, iar Gwen s-a prefăcut că răsuflă exagerat de ușurată.

— Andrew nu era sigur că voi, copii, știți, iar eu nu voiam să fiu cea prinsă răspândind bârfe.

Am încercat să-i spun că Tori nu știa, dar ea a continuat fără oprire:

— Da, amestecul de sânge prezintă unele probleme. Aduce un plus de putere, iar voi, copii, din ceea ce am auzit, chiar nu aveți nevoie de asta. Însă grupul spune că nici Diane, nici Kit nu sunt niște aruncători de vrăji deosebit de puternici, așa că...

– K-Kit? Ta-tatăl lui Simon?

Ne-am uitat speriate una la alta. Gwen slobozi o înjurătură fără voce, numai din buze, și se făcu mică.

– Cred că într-adevăr răspândesc bârfe. Tipic!

Izbucni într-un râs neconvingător și-și făcu de lucru verificând apelurile de pe mobil.

– Probabil că nu e adevărat. Nici măcar partea cu tatăl ei care ar fi fost un vrăjitor s-ar putea să nu fie adevărată. Eu una nu știu – n-am lucrat niciodată pentru Grupul Edison și nu-i cunosc nici pe Kit, nici pe Diane. Oricum, cu sânge de vrăjitor sau nu, sunt sigură că Tori va fi foarte bine. O să-i spun...

– Nu! Adică, ea nu știe de zvonuri. De nici unul dintre ele. Că tatăl ei ar fi un vrăjitor a fost ceva ce am auzit din întâmplare, la laborator.

– Bine, atunci n-am să-i spun. Nici tu n-ar trebui să-i spui.

Să fi fost Kit Bae tatăl lui Tori? Nu se putea. Kit Bae era coreean și asta puteai observa cu ușurință la Simon. Dar nu și la Tori.

Ce-i drept, genetica făcuse niște chestii nefirești – cum ar fi părul blond-închis al lui Simon. Dar dacă Diane Enright rămăsese intenționat însărcinată cu copilul unui vrăjitor – așa cum susținuse semidemonul – alegându-l pe Kit Bae ar fi fost cum ai alege un tată roșcat când nici tu, nici soțul tău nu sunteți roșcați. Ar fi existat mari șanse ca tatăl lui Tori să își dea seama că nu e copilul lui.

Așadar, nu, Tori și Simon nu aveau un tată comun. Dar dacă toți ceilalți credeau asta, Tori și Simon ar fi putut să audă până la urmă zvonurile, ceea ce ar fi fost o complicație de care nici unul nu avea nevoie.

MARGARET SOSI LA SCURTĂ VREME după ce plecase Gwen. Tori coborî și auzi când Margaret mă invita afară, pentru lecțiile mele, și se hotărî să ne însoțească. E drept că Tori își ascundea bine starea de spirit, dar eu știam că era la fel de îngrijorată și de neliniștită ca noi, ceilalți. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și petreacă dimineața singură, în camera noastră. Derek și Simon cu siguranță nu aveau s-o invite să participe la ceva din ceea ce făceau ei.

Când Margaret șovăi, eu am declarat că aș fi mult mai relaxată dacă o voi avea pe Tori lângă mine. O minciună sfruntată, dar n-aveam ce face. Derek nu era singurul care suferea din pricina instinctelor de neînăbușit. Simțeam o mare dorință de a fi utilă, ceea ce de regulă se sfârșea cu regret. Speram numai ca de data asta să fie altfel.

Înainte să plecăm, Andrew i-a dat lui Margaret o serie de sfaturi despre cum să ducă în vizită prin împrejurimi o fugară de o jumătate de milion de dolari. Era clar că el n-ar fi vrut nicicum să ieșim, dar Margaret insista. Eram la mare depărtare de Buffalo, zicea ea, și cu părul meu negru nu mai arătam deloc ca fata din afiș. De altfel, ce victimă a unei răpiri s-ar fi plimbat într-o mașină cu o femeie care ar fi putut trece drept bunica ei?

Prin urmare, am plecat. Mașina lui Margaret era unul dintre modelele acelea de lux din Europa, asemănătoare cu cele pe care le închiria mereu tata, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la el. Tata și cu mine n-am fost nicio dată foarte apropiați. Eu eram copilul mamei și, după

moartea ei, ei bine, a intervenit iarăși chestia cu instinctul. Unii oameni au instinctul de a fi părinți, iar alții, nu. Tata nu-l avea, deși s-a străduit cât a putut.

Călătorea mult, ceea ce nu ajuta. Totuși, îi păsa de mine. Mai mult decât îmi dădeam eu seama. După criza mea, a luat primul avion din Berlin și a stat la căpătâiul patului meu până ce am fost dusă la Sanatoriul Lyle. S-a întors abia când a fost silit s-o facă și când a crezut că eram pe mâini bune, în grija mătușii Lauren.

– Acum, despre treaba asta cu necromanția, zise Tori de pe bancheta din spate, nici Chloe nu știe mare lucru.

Îmi făcu semn să încep să pun întrebări. Eu îmi mai închipuisem și înainte cum ar fi să mă întâlnesc cu un alt necromant, dar acum aveam unul în fața mea și nu-i pusesem încă nici o întrebare – faptul că mă frământam pentru tata nu mă ajuta să mă gândesc la vreuna.

Am început, de voie, de nevoie, s-o întreb pe Margaret despre scenele fantomatice repetitive pe care le văzusem. Reziduale, le numi ea, dar nu-mi spuse nimic în plus față de ceea ce dedusesem deja și singură. Erau rămășițe de energie de la un eveniment traumatic care se desfășura mereu și mereu, ca o buclă de film. Imagini nevătămătoare, nu spirite. Cât despre cum să le blochez...

– Nu-i nevoie să-ți faci griji în privința lor, în următorii câțiva ani. Concentrează-te deocamdată asupra spiritelor. De reziduale o să te ocupi când vei fi destul de matură ca să le vezi.

– Dar le văd de pe acum.

Ea clătină din cap.

– Bănuiesc că ceea ce ai văzut tu este un spirit întors la forma lui de la moarte – cum arăta el în

momentul morții sale. Spiritele pot face asta, din păcate, iar unora le place s-o facă doar pentru a-i intimida pe necromanți.

— Nu cred că asta a fost.

Și i-am povestit despre rezidualele văzute de mine — un bărbat care sărea în ferăstrăul mecanic dintr-o uzină și o fată care era ucisă la popasul camioanelor.

— Dumnezeu, zise Tori. Asta... Când am aruncat o privire spre ea, s-a albit la față. Ai *văzut* așa ceva?

— Am auzit că-ți plac filmele, Chloe, interveni Margaret. Bănuiesc că ai o imaginație foarte bogată.

— Bine, dar puteți să-mi spuneți cum să le blochez când într-adevăr o să-ncep să le văd?

Probabil lăsasem să se strecoare un strop de sarcasm în tonul meu, fiindcă Margaret întoarse brusc capul spre mine, privindu-mă foarte tăios. Eu i-am susținut privirea cu cea mai inocentă expresie a ochilor mei albaștri, larg deschiși, și am adăugat:

— Ar fi de folos să știu la ce să mă aștept. Aș putea astfel să mă simt pregătită să le fac față.

Ea încuviință:

— Da, este din partea ta o atitudine recomandabilă, Chloe. Prea bine, atunci. O să-ți dezvălui unul dintre secretele meseriei. Când vezi o scenă reziduală, există o metodă de a le face față care nu dă greș niciodată. Pleacă de acolo.

— Nu le pot bloca?

— Nu, dar nici nu-ți trebuie. Pur și simplu îndepărtează-te de locul respectiv. Nu sunt spirite, deci nu te pot urmări.

Asta aș fi putut descoperi și singură. Problema însă era:

— De unde știu că e o scenă reziduală? Dacă pare reală, cum îți dai seama că *nu* este? Înainte să vezi... partea cu muritul.

– Unul dintre semne este că rezidualele nu fac nici un zgomot.

Asta știam.

– Un altul este acela că nu poți interacționa cu ele. Și asta știam.

Așadar, dacă observam un individ gata să sară într-un ferăstrău industrial, trebuia să mă opresc și să ascult dacă există sau nu zgomote? Să țin la el și să văd dacă-mi răspunde? Până atunci, dacă era un personaj dintr-o scenă reziduală, ar fi sărit deja, iar eu aș fi văzut exact ceea ce încercasem să evit. Iar dacă era real, l-aș fi putut lăsa să moară, în vreme ce eu aș fi încercat să mă feresc de o priveriște neplăcută.

Dacă mi-aș fi putut da seama că era doar un spirit – rezidual sau nu – aș fi știut că nu era în pericol și aș fi putut să plec de acolo. Prin urmare, pe când trecea cu mașina printr-un orașel, am întrebat-o cum să fac asta.

– Foarte bună întrebare, zise Margaret. Acum începe lecția adevărată. Există trei căi prin care poți deosebi un spirit de o persoană vie. Mai întâi, hainele. De pildă, dacă bărbatul poartă o pălărie și bretele, atunci e un spirit, probabil de prin anii 1950.

– Eu am văzut tipi purtând pălărie și bretele, zise Tori. Niște tipi tineri chiar. E retro.

– Bine, atunci o uniformă din timpul Războiului de independență. Dacă poartă așa ceva, e un spirit.

Nu, zău!

– În al doilea rând, după cum probabil ai observat, spiritele pot trece prin obiectele solide. Așadar, dacă trece printr-o ușă sau printr-un scaun, poți fi sigură că e spirit.

Până și cineva care nu era necromant ar fi putut ști asta.

Margaret întoarce mașina, luând-o pe o șosea care ducea în afara orașului.

— Iar în al treilea rând... Ai vreo idee, Chloe?

— Dacă nu fac nici un zgomot când merg?

— Excelent! Da. Acestea sunt cele trei caracteristici după care poți deosebi spiritele de cei vii.

Grozav. Deci dacă vedeam un tip care stătea nemișcat, care nu purta o uniformă veche, trebuia doar să-i cer să treacă prin mobilă. Dacă se holba la mine ca la o nebună, atunci știam că nu e un spirit.

Speram că partea practică a lecției avea să meargă mai bine. Însă când am văzut unde ne ducea, și speranța aceasta mi-a pierit cu iuțeală.

— Un ci-cimitir? am bâiguit, când a oprit mașina în parcare. N-nu pot... nici n-ar trebui să mă aflu aici.

— Fleacuri, Chloe. Sper sincer că nu ți-e frică de cimitire.

— Hm, nu, zise Tori. Morții îngropați în ele o îngrijorează.

Margaret se uită de la mine la Tori.

— Ăăă, cadavrele? zise Tori. Potențialii zombi?

— Lăsați prostiile. Nu se pot învia morții accidental.

— Chloe poate.

Margaret îi întoarce un zâmbet crispat.

— Am auzit că micuța Chloe e într-adevăr puternică, dar sunt sigură că nu trebuie să-și facă probleme despre învierea morților, deocamdată.

— Dar deja a făcut-o. Am fost de față.

— A-adevărat, am zis. Am înviat niște subiecți ai experimentului lui dr. Lyle, îngropați în pivnița de la Sanatoriul Lyle. Apoi am înviat niște lilieci morți dintr-un depozit și un om al străzii, dintr-un adăpost în care am încercat să ne petrecem noaptea.

— Lilieci? zise Tori, strâmbând din nas.

– Tu dormeai. N-am vrut să te trezesc.

– Și-ți mulțumesc pentru asta, zise ea și se întoarse spre Margaret. Am fost acolo, când cu omul străzii. L-am văzut târându-se peste Chloe...

– Nu mă îndoiesc că l-ai văzut, dar mă tem că voi, fetelor, ați fost victimele unei crude păcăleli. Există membri în Grupul Edison care au o miză enormă în experimentul acesta și care s-ar da în vânt să lase impresia că puterile subiecților au fost foarte mult sporite în urma modificării genetice. Unul dintre necromanții din personalul lor a vrut, probabil, să-i convingă pe ceilalți membri că tu, Chloe, poți învia morții. Asta-i absurd, firește. Nu numai pentru că ai avea nevoie de ani buni de antrenament, dar ți-ar trebui și ritualuri și ingrediente pe care nu le posezi.

– Dar eu am înviat omul străzii *după* ce am evadat.

– Asta au vrut ei să crezi. Evident, erau pe urmele voastre, căci tocmai de aceea v-au interceptat acasă la Andrew. Nu contează. Chiar dacă ai putea să învii morții... – își arcui buzele, în mod clar râzând de mine – sunt eu aici și o să am grijă să ne fi luat măsurile de precauție cuvenite. Să înveți să te controlezi este cea mai bună cale să-ți depășești frica.

Am dat să protestez, dar Tori mi-a luat-o înainte, întrebând dacă am putea sta puțin de vorbă între patru ochi. Ne-am dat jos din mașină și m-a condus ceva mai departe, sub un arțar. Mi se făcea stomacul ghem ori de câte ori dădeam cu ochii de pietrele funerare, imaginându-mi c-aș fi adus din întâmplare spiritele înapoi în rămășițele lor pământești îngropate sub ele.

Nu trebuia decât să mă uit la zidurile cimitirului și puteam să văd în minte încruntătura lui Derek și să-l aud răstindu-se: „Nici să nu te gândești să te antrenezi înăuntru, Chloe!”

– E invidioasă, știi, zise Tori.

– Ce?

– Tu poți învia morții. Dacă recunoaște asta, atunci va trebui să admită că ești o necromantă mai bună decât ea.

– Eu nu cred că a fi în stare să învii morții face pe cineva *mai bun*.

– În lumea lor, da, pentru că asta înseamnă că ești mai puternică. Toată lumea vrea să aibă mai multă putere. Se uită în jurul cimitirului, fixându-și privirea undeva în zare: Nu contează dacă e o putere bună sau rea. Am trăit lângă mama destul ca să văd asta. Margaret poate că nu-și dorește să învie morții, dar sigur își dorește să fie în stare s-o facă și nu vrea ca o puștoaică să fie mai bună la treaba asta decât e ea. De aceea își spune ei însăși că nu poți.

– OK, dar mai degrabă nu i-aș dovedi că se înșală. Tori își țuguie buzele.

– De fapt...

– Nu-nu. N-am să întorc nici un biet spirit în putreziciunea...

– Doar temporar.

I-am aruncat o privire de reproș.

Ea oftă.

– Fie! Dar indiferent de ideile fixe ale cucoanei ăsteia, sarcina ei este să te antreneze și ai nevoie de antrenament. Toți avem nevoie. O să fie bine, câtă vreme o iei ușor, da?

Adevărat. Deși nu puteam să nu-mi amintesc de suspiciunea lui Derek că Tori ne trădase, nu vedeam ce avantaj ascuns ar urmări încurajându-mă să învii morții.

– Uite, faci cum vrei, zise ea. Eu te voi susține. Ori cât de *cliché* ar suna, suntem împreună în povestea asta.

Tu, eu, băieții. Nu e tocmai gășca pe care mi-aș fi ales-o eu, fără supărare, dar...

— Dar ești silită să rămâi cu noi.

— Sfatul meu? Continuă lecția cu ea și ai grijă.

Mi-am închipuit ce ar fi zis Derek. Nu i-ar fi plăcut situația, dar cred că, până la urmă, ar fi fost de acord.

M-am întors la Margaret și i-am spus că eram gata.

unsprezece

MARGARET NE CONDUSE în cimitir. Erau câteva persoane îndoliate sub un umbrar improvizat, strânse în jurul unui coșciug. Le-am ocolit pe departe.

Singurul cimitir în care intrasem vreodată era acela în care fusese îngropată mama. Tata și cu mine mergeam acolo în fiecare an, de ziua ei.

Acesta era mai mare, cu morminte noi la intrare, unde-i văzuserăm pe îndoliați. Margaret ne conduse mai în spate, unde se aflau mormintele vechi. Aici era pustiu — morții răposaseră de atât de multă vreme încât nu mai rămăsese nimeni care să-i viziteze.

Pentru un cimitir, presupun că era drăguț, cu mulți copaci și cu bănci. Dacă ai fi luat pietrele funerare, ai fi obținut un parc plăcut, mai ales cu soarele care încălzea dimineața rece de aprilie. Am încercat să mă concentrez asupra soarelui și a priveliștii, fără să mă gândesc la ceea ce se afla sub picioarele mele.

Margaret se opri la unul dintre cele mai proaspete morminte din zona veche. Era al unei femei care murise în 1959, la vârsta de șaiszeci și trei de ani. Margaret spuse că era ideal — cineva care nu murise de prea multă vreme cât să fie îngrozită de hainele noastre moderne,

dar de îndeajuns de multă vreme cât să nu-i fi rămas prea multe persoane dragi în viață cărora să vrea să le transmită mesaje.

Ne ceru să îngenunchem ca și când am fi fost rudele acestei femei – Edith – venite să-i aducem un pios omagiu. Majoritatea necromanților evitau să invoce spiritele ziua, dar Margaret credea că asta era o prostie. Dacă veneai noaptea, n-ai fi făcut decât să atragi și mai multă atenție. La lumina zilei, dacă aduceai cu tine și un prieten – un supranatural, firește –, era simplu, pentru că puteai îngenunchea la mormânt și puteai vorbi, fără să te bage în seamă cineva.

– Sau ai putea folosi un telefon mobil, zise Tori.

– Asta nu e prea cuviincios într-un cimitir, zise Margaret, pufnind cu dispreț.

Tori ridică din umeri.

– Cred. Dar ar putea. Și oricum ar trebui să aibă un telefon mobil, pentru situația în care un spirit ar încerca să-i vorbească în public.

Margaret își dădu ochii peste cap. Mie mi s-a părut că e o idee bună și am apreciat-o.

Ar fi fost grozav să cred că Tori începuse să mă placă, dar, după cum spusese ea, își dăduse seama cât de singură era. Oricine are nevoie de un aliat, iar eu eram singura ei alegere.

Am oftat. Nu realizasem niciodată cât de bine o dușesem, înainte, în viața mea normală, când, dacă o fată care se bucura de popularitate vorbea cu mine, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era ca ea să fi plănuit să-și bată joc de bâlbâiala mea, ca să-i facă să râdă pe băieții simpatizați.

Margaret își deschise servieta și scoase niște punguțe cu ierburi, o bucată de cretă, chibrituri și o farfurioară. Echipamentul ritualic pentru a-i ajuta pe necromanți

să invoce, îmi explică ea. Tori își înăbuși un pufnet, parcă spunând că eu nu aveam nevoie de el. Eu n-am zis nimic.

– Ar trebui să-mi scot ăsta? am întrebat, trăgându-mi pandantivul de sub bluză.

Margaret rămase surprinsă.

– De unde ai ăla?

– De la mama, de când eram mică. Vedeam spirite și ea mi-a spus că ăsta o să le țină la distanță. Deci e adevărat?

– Adevărat, da – o adevărată prostie de superstiție. N-am mai văzut unul de când eram de vârsta ta. Necromanții nu le mai folosesc, dar odinioară erau ultimul răcnet în moda celor ca noi. Se presupune că ar reduce aura unui necromant.

– Aură? se miră Tori.

– Asta văd spiritele la noi care le indică faptul că suntem necromanți, nu-i așa?

Margaret încuviință.

– Iar dacă medalionul ăsta o face mai slabă, am continuat eu, atunci necromantul n-o să mai atragă spiritele.

– Atunci, Margaret are dreptate, zise Tori. În mod sigur n-are acest efect. Dar nu e același cu cel pe care-l purtai la Sanatoriul Lyle. ăla era roșu și era prins de un lăntișor.

– A fost roșu, am zis eu, pipăind piatra albastră. Lăntișorul s-a rupt. Dar dacă este adevărat, atunci schimbarea de culoare ar putea însemna că și-a pierdut puterea.

Margaret se uita cu ochi mari la pandantiv:

– Și-a schimbat culoarea?

Am încuviințat din cap.

– Înseamnă ceva?

— Se spune... Se opri și flutură din mână. Prostii, superstiții. Lumea noastră e plină de ele, din păcate. Acum, hai să începem. Primul lucru pe care vreau să-l faci tu, Chloe, este să citești numele femeii și să-l păstrezi în minte. Apoi, cu voce tare, o să repeți ceea ce noi numim implorarea. Spune numele spiritului și cere-i, respectuos, să îți vorbească. Încearcă!

— Edith Parson, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, dacă nu te superi.

— Asta-i. Apoi, aprindem...

În timp ce Margaret îmi explica, o femeie grasă, într-o rochie albastră, apăru în spatele pietrei funerare, încruntându-și fața zbârcită în timp ce se uita în jur cu ochii ei albaștri, strălucitori. Când ochii aceia poposiră asupra mea, încruntarea îi dispăru într-un zâmbet larg.

— Bună ziua, am zis.

Margaret îmi urmări privirea și tresări.

Tori chicoti răutăcioasă:

— Bănuiesc că micuța Chloe n-are nevoie de echipament, totuși.

Margaret o salută pe femeie, care se uită puțin spre ea, dar își întoarse privirea și zâmbetul la mine.

— Ei, ce micuță drăgălașă ești tu, zise ea. Câți ani ai, păpușa mea?

— Cincisprezece.

— Și poți vedea spirite. Îmi dau seama după aura ta. N-am întâlnit până acum pe nimeni dintre voi, ăștia, dar i-am auzit pe ceilalți povestind despre așa ceva. Ei te numesc... o...

Se chinui să-și amintească.

— Necromantă, am zis eu.

Fața i se strâmbă toată, de parcă mușcase dintr-o lămâie.

– Pe vremea mea, oamenii care vorbeau cu spiritele erau numiți spiritiști sau mediumuri. Cuvinte mult mai drăguțe, nu crezi?

Am încuviințat.

Ea se uită de la mine la Margaret și râse:

– Atâția ani nu i-am crezut pe oamenii care vorbeau despre voi și iată că acum întâlnesc două într-o singură zi! Întinse mâna și pipăi aerul din jurul meu, aura mea, bănuiesc. Ce drăguț, murmură ea. Îți ia ochii... A ta este atât de strălucitoare, draga mea. Mult mai strălucitoare decât a ei. Pentru că ești mai tânără, presupun.

Eu auzisem că aura e cu atât mai strălucitoare cu cât necromantul e mai puternic, și probabil că era adevărat, căci Margaret își strânse buzele.

– A-aș putea să încerc ceva? am întrebat.

– Bineînțeles, păpușă. Nu-i nevoie să fii sfioasă. Asta e o zi deosebită pentru mine. Își coborî vocea: Poate deveni un pic cam plictisitor pe partea cealaltă. Asta va fi o poveste minunată de spus prietenilor mei.

– O să-mi scot medalionul și mi-ar plăcea să știu dacă se schimbă cu ceva aura mea.

– Bună idee, murmură Tori.

Margaret își dresе glasul, ca avertisment că era curată pierdere de vreme, dar nu m-am oprit. Mi-am scos panglica de după gât și i-am întins medalionul lui Tori.

Bătrâna tresări:

– Vai de mine!

M-am întors și am văzut-o holbându-se, cu ochii cât cepele. Apoi am zărit un tremur în stânga mea... și un altul în dreapta.

Margaret slobozi o înjurătură. Se repezi și smulse medalionul de la Tori, trântindu-mi-l în palmă. Aerul continuă să palpите, formele începând să se înfiripe

una după alta, în timp ce eu îmi puneam grăbită medalionul la gât.

Edith dispăru și în locul ei apăru o tânără în costum de colonist. Îngenunche în fața mea, plângând cu hohote.

— O, slavă Domnului. Slavă *Domnului*. Aștept de atât de multă vreme. Te rog, ajută-mă, copilă. Am nevoie...

Un tânăr într-o jachetă sfâșiată și murdară o apucă de umăr și o smuci înapoi.

— Ascultă, puștoaico, sunt înțepenit aici de când...

Un bărbat corpulent îl îmbrânci pe tânăr, trimițându-l cât colo:

— Un pic de respect pentru cei mai vârstnici, golane.

— Mulțumesc, am zis eu și m-am uitat peste el, către femeia în costum de colonist, care plângea și suspina. Cu ce-aș putea să...?

— Mă refeream la *mine*, zise bărbatul. Eu am fost primul aici.

— Ba nu, n-ai fost. O să ajung și la dumneata.

Am încercat să mă aplec pe lângă el.

— Vrei să-mi iau număr de ordine? Bine. O înșfăcă pe femeia în costum de colonist și-o azvârli cât colo, iar ea dispăru. Ho-paa! Cred c-a plecat. E rândul meu.

Am sărit în picioare.

— Să nu...

— Să nu ce?

Se repezi înainte. Fața i se făcuse vineție, umflându-se de două ori cât era, ochii i se bulbucaseră, limba neagră îi atârna din gură. M-am dat înapoi. Tipul cu jacheta murdară sări în spatele meu. M-am ferit într-o parte din calea lui.

— Iertare, puștoaico! zâmbi el, arătându-și șirurile de dinți putreziți. N-am vrut să te sperii de moarte. Să te sperii de moarte, te-ai prins?

Izbucni în râs.

M-am dat înapoi, dar el a închis distanța dintre noi.

— Am o problemă și tu mă poți ajuta, puștoaico. Vezi tu, sunt înțepenit aici, în limb, din pricina câtorva chestii pe care nu le-am făcut. Pedepsit pe nedrept, știi? Așa că sunt înlănțuit aici și am nevoie să faci tu ceva pentru mine.

— Și pentru mine! strigă o voce din spatele meu.

— Și pentru mine!

— Pentru mine!

— Pentru mine!

M-am întors încet și am descoperit că sunt înconjurată de spirite de toate vârstele, pe puțin zece, care se înghesuiau să se apropie; ochi rătăciți; mâini care se întindeau spre mine; vocile se ridicau, strigau, cereau, mârâiau amenințător. Bărbatul solid care îmi arătase o clipă grimasa lui în momentul morții se proțăpi în fața mea.

— Nu sta ca moaca, puștoaico. Asta e meseria ta. Îndatorirea ta. Să ajuți morții. Își înfipse fața într-a mea, din nou vineție și umflată. Așa că începe să ajuți!

— O s-o facem, zise o voce din stânga mea.

M-am întors. Mulțimea spiritelor se dădu de-o parte și de alta, deschizând un culoar. Acolo stătea Margaret, cu o farfurioară plină cu ierburi uscate într-o mână și un chibrit aprins în cealaltă.

— Speriați copila, zise ea, calmă. Veniți aici, mai bine, și spuneți-mi mie. Eu pot să vă ajut.

Spiritele tăbărâră în jurul ei. Apoi țipară. Urlară. Înjurară. Și începură să se destrame, mai luptându-se, căznindu-se și înjurând puțin, dar continuând să dispară, până când rămase numai Margaret, care împrăștia fumul ierburilor arse din farfurie.

— Ce-ce e aia? am întrebat.

— Verbină. Alungă spiritele. Pe cele mai multe, în orice caz. Există întotdeauna câte unul încăpățânat.

Trecu pe lângă mine cu pași apăsați și, când m-am întors, am văzut un bătrânel cu înfățișare cumsecade, care se dădea înapoi din fața ei.

— Nu, vă rog, zise el. Eu n-am supărat copila. Eu doar așteptam să-mi vină rândul.

Margaret continuă să înainteze. Tori se feri grăbită din calea ei, privind în jur nedumerită, căci nu putea să ne vadă și să ne audă decât pe noi.

— Vă rog, zise omul. Asta ar putea fi singura mea șansă. E vorba doar de un mesaj. Se uită peste Margaret la mine și în ochi îi sclipiră lacrimi. Te rog, draga mea. Doar o clipă din timpul tău.

O senzație înfiorătoare, tulburătoare se furișă prin mine. Era atât de anapoda — un vârstnic să se milogească de mine pentru un favor.

— Stați puțin, i-am zis lui Margaret. Aș putea măcar să aud ce vrea să-mi spună? Vă rog? El n-a fost unul dintre cei care m-au speriat.

Margaret șovăi, apoi îi făcu semn bătrânului să continue repede.

El stătu un moment să se adune, apoi spuse:

— Am murit acum doi ani. Am adormit la volan și m-am prăbușit într-o râpă. Nu m-au găsit niciodată și au spus... au spus că am plecat, că mi-am părăsit soția, copiii, nepoții. Tot ce-aș vrea să faci pentru mine este să le trimiți o scrisoare. Doar să le spui unde pot găsi mașina.

— Trebuie să notez asta, am zis eu, întorcându-mă către Margaret.

Eram sigură că avea niște hârtie în mașină. Chiar și cu un telefon mobil m-aș fi descurcat — aș fi putut scrie un mesaj —, dar ea clătină din cap.

– Stai! zise Tori și scoase din buzunar câteva bucele de hârtie împăturită și un creion. Voiam să fac o listă cu lucrurile de care avem noi nevoie. Andrew a spus că se va duce cineva la cumpărături pentru noi, mai târziu.

Am notat adresa soției lui și locul unde se afla mașina. Nu-mi spunea nimic – șosele și puncte de reper de care n-auzisem –, dar spiritul a zis că soția lui o să înțeleagă. Mi-a mai cerut să adaug un bilet din partea lui, că a iubit-o și că n-ar fi părăsit-o niciodată.

– S-ar putea să nu creadă că îi trimit un mesaj din mormânt, dar o să mă caute, oricum. Nu-ți mai răpesc din timp. Îți mulțumesc.

Mai înainte de a putea eu rosti vreun cuvânt, dispăru.

– Ei, asta chiar a fost mișto, zise Tori, luând înapoi creionul și hârtia nefolosită de la mine.

Când am împăturit foaia cu informația, Margaret întinse mâna.

I-am dat-o.

– Bănuiesc că va trebui pusă la poștă de undeva departe de aici, nu? Pentru orice eventualitate.

– N-o să fie pusă la poștă.

– Cum? strigarăm la unison Tori și cu mine.

– Niciodată să nu promiți că vei transmite un mesaj de la un spirit, Chloe. *Niciodată.*

– Dar...

Mâna ei mă apucă de cot și vocea îi deveni blândă:

– Nu poți. Dacă o faci, atunci ce ai văzut astăzi o să fie numai începutul. O să se răspândească vestea că tu vrei să ajuți și, dacă există unele cereri absolut de bine, ca aceasta, o să auzi însă și din celelalte. Cele mai multe dintre spiritele acestea erau în limb. *Osândite* să fie în limb. Nu le-ai putea ajuta pe toate și nici n-ai vrea s-o

faci, dar asta nu le-ar împiedica să te hărțuiască, zi și noapte. De aceea trebuie să le ignori pe ambele: și pe bune, și pe rele.

Mi-am ridicat ochii spre ea și pentru o fracțiune de secundă am văzut pe altcineva, o femeie mult mai tânără și mai tristă. Mi-am dat seama că ceea ce mi se păruse eficiență calculată era autoprotecție – necromanta inflexibilă, care nu accepta orice prostie, cu inima împietrită la rugămințile morților. Asta era și soarta mea? Să mă înăspresc într-atât încât să pot arunca biletul ăla la gunoi și să nu mă mai gândesc nicicând la el? N-aș fi vrut să ajung așa niciodată. Niciodată.

– Te simți bine? șopti Tori.

Margaret se îndepărtase și împrăstia cenușa de verbină din farfurioară. Tori m-a bătut ușurel pe braț. Mi-am dat seama că tremuram. Mi-am petrecut brațele pe lângă corp.

– Ar fi trebuit să-mi iau o bluză de trening.

– E încă frig când nu mai e soare, nu-i așa? zise Margaret, întorcându-se spre noi. Îmi întinse o punguță cu uscături. Verbină, zise ea. O să-ți mai dau, când o să ajungem înapoi la tabără. De bună seamă că o poți folosi.

Încercă să zâmbească, dar nu era obișnuită și nu izbuti decât o strâmbătură a buzelor.

– Mulțumesc, am răspuns și m-a surprins că eram sinceră.

– Mai vrei să lucrăm? întrebă ea.

M-am uitat la punguța din mână ei, de parcă ar fi fost un premiu pentru o lecție bine făcută și, oricât aș fi vrut să renunț, acea parte dornică-de-a-face-pe-plac din mine a lăsat să-mi scape un:

– Desigur.

— **E** SIMPLU SĂ INVOCI SPIRITE pe care vrei să le vezi, spuse Margaret, dar uneori trebuie să îi vorbești unuia mai îndărătnic. Deși încercăm să respectăm dorințele morților, ai văzut și tu adineauri importanța de a păstra supremația în relația necromant-spirit. Unele chiar cred că noi existăm doar pentru a le ajuta pe ele, și trebuie să le lămurim repede în privința asta. Să fii fermă cu spiritul invocat este o metodă de a-ți stabili reputația adecvată.

Margaret porni în frunte, trecând de la un mormânt la altul. Am vizitat patru spirite, stând cam un minut de vorbă cu ele, apoi a găsit unul care n-a vrut să răspundă la invocarea ei.

M-a lăsat pe mine să încerc. Spiritul nu mi-a răspuns nici mie.

— Știi cum să crești puterea invocației? mă întrebă Margaret.

— Să mă concentrez mai tare?

— Exact. Să-ți crești încet concentrarea și să intensifici punctul focal. Începe și fă asta acum. Treptat, treptat...

Am continuat așa o vreme, Margaret devenind frustrată de cât de încet creșteam voltajul. În cele din urmă, am simțit o coardă lăuntrică zbârnâind „destul” și am spus-o.

Ea oftă.

— Înțeleg că ești crispată, Chloe. Oricine a înviat cadavrele acelea te-a înspăimântat.

— Eu le-am înviat...

— Asta nu e cu puțință. Da, în mod clar ești o tânără necromantă puternică, dar fără instrumentele adecvate

și ritualuri, pur și simplu nu poți s-o faci. Nici eu n-am ingredientele la mine.

— Și dacă ăsta e unul dintre efectele modificării genetice pe care au făcut-o ei? Să-mi fie mai ușor să învii morții?

— Nu există nici un motiv pentru care să...

— De ce nu? exclamă Tori. Să învii morții trebuie să aibă un rost.

Armii morților, am gândit și am încercat să nu-mi amintesc vechile ilustrate pe care le văzusem, cu necromanți nebuni ridicând hoarde întregi de morți-vii.

— Bine, zise Margaret. Voi, fetelor, sunteți îngrijorate pentru că nu știți ce v-au făcut. Dar singura cale de a depăși spaima asta este să înțelegeți dimensiunea puterilor voastre și să învățați cum să le controlați. Nu-ți cer să faci tot ce poți, Chloe. Ci doar puțin mai mult.

Am ascultat-o și am zărit primul tremur al unui spirit care își făcea apariția.

— Minunat. Acum, încă puțin. Păstrează ritmul. Asta e. Încet, dar ferm.

Alarma aceea lăuntrică zbârnâi mai tare acum.

— Gata, nu mai mult, am spus eu. Nu pare a fi în regulă.

— Dar faci progrese.

— Poate, dar nu mă simt în largul meu să merg mai departe.

— Dacă ea nu vrea să..., începu Tori.

— Victoria? Margaret îi întinse cheile. Te rog, du-te și așteaptă în mașină.

Tori se ridică:

— Haide, Chloe.

M-am ridicat și eu în picioare. Margaret mă prinse cu o mână de picior.

– Nu poți să pleci și să lași un spirit în starea asta. Uită-te la el.

Aerul tremură. Un braț se ivi prin el. Un chip începu să prindă formă, dar se șterse mai înainte de a-i putea desluși vreo trăsătură.

– Acum e prins între limb și lumea viilor, zise Margaret. Trebuie să închei procesul și să-l aduci în întregime.

– De ce n-o faci dumneata? zise Tori.

– Pentru că asta este lecția lui Chloe.

Tori dădu să protesteze iarăși, dar i-am făcut semn din cap să nu insiste. Margaret avea dreptate. Trebuia să învăț să rezolv această problemă. Nu voiam să fiu responsabilă pentru că lăsasem un spirit prins între două dimensiuni.

– O să-l împing înapoi, am zis.

– Să-l expulzezi? Asta nu merge cu spiritele prinse. Am clătinat din cap.

– Vreau să spun chiar să-l *împing*. Ca la invocare, numai că pe dos. Am mai făcut asta înainte.

Privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a adus aminte de când aveam șapte ani și o informasem, cu mândrie, pe menajera noastră că donasem, la școală, jumătate din hainele mele unei asociații caritabile ambulante. Mi se păruse un gest foarte înțelept din partea mea – nu aveam nevoie de atât de multe lucruri –, dar ea se uitase la mine cum se uita Margaret acum, pe jumătate îngrozită, pe jumătate neîncrezătoare.

– Niciodată, niciodată nu împingi un spirit înapoi, Chloe. Am auzit că ar fi posibil, dar...

Înghiți în sec, de parcă și-ar fi pierdut cuvintele.

– Cred că e un lucru rău, șopti Tori.

– Este un lucru oribil, foarte crud. Habar n-ai unde le împingi. Ar putea rămâne pierdute în vreun... în

vreun... Clătină din cap. Nu vreau să te alarmez, dar nu trebuie să mai riști să faci asta niciodată. Înțelegi?

Am încuviințat:

– Deci o să continui să trag de acesta...

– Întocmai.

Am îngenuncheat și m-am concentrat până am simțit broboanele de sudoare curgându-mi în ochi. Am trecut peste alarmele mintale și, în sfârșit, spiritul începu să se materializeze.

– Asta e, Chloe. Aproape ai terminat. Mai dă-i o ultimă...

Tori tipă. Am deschis repede ochii. Se uita la un stejar din apropiere, cu ochii holbați. Ceva se mișca sub copacul acela – o rogojină informă de blană cenușie întinsă peste oase.

– Trimite-l înapoi, șopti Tori. Iute!

– Nu lua asta în seamă și termină invocarea spiritului, zise Margaret.

M-am întors și m-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred.

– Ești țicnită? izbucni Tori. Nu vezi că...?

– Ba da, văd, zise Margaret cu vocea straniu de calmă. Se pare că m-am înșelat în ceea ce privește limita puterilor lui Chloe.

– Crezi? făcu Tori.

M-am uitat lung la Margaret. Fața ei era lipsită de orice expresie. Șocată? De bună seamă. Deși nu părea genul care să se piardă cu firea, tocmai mă văzuse înviind un animal mort – fără ritualuri, fără ingrediente, fără nici măcar să fi încercat. Să fi rămas cu gura căscată de groază, ca Tori, ar fi fost o reacție foarte de înțeles. Dar ea numai privea creatura care se târa spre noi, trăgându-și după ea corpul stâlcit.

Își înălță capul, de parcă ar fi simțit că o privesc. Totuși nu avea ochi, nici bot, nici urechi, doar un craniu acoperit cu petice de blană zdrențuită și de piele. Capul îi juca în sus și-n jos și i se clătina, ca și cum încerca să vadă cine o chemase din morți.

— Chloe, zise Margaret tăios. Oricât de oribilă este creatura asta — mi s-a părut sau vocea îi tremurase o clipă? —, prioritatea ta este acest spirit uman. Trage-l mai repede afară.

— D-dar dacă...

Mă apucă de braț, cu panică în glas:

— Trebuie să faci asta, Chloe. *Repede!*

Creatura se apropia din ce în ce mai mult de noi. Era o veveriță; îi puteam vedea smocurile mai lungi de blană cenușie rămase pe coada ce semăna acum cu a unui șobolan.

Începu să sporovăiască, scoțând un oribil chițait sacadat. Își înălță capul, apoi își întoarse orbitele goale către mine și continuă să se târască, lăsând în urmă o dără de blană și de bucățele din corp, adierea vântului aducând până la mine duhoarea cărnii în putrefacție.

Tori își lipi palma de gură.

— Fă ceva, șopti ea.

Mi-am luat inima-n dinți, am închis ochii și m-am avântat, aruncându-mi toate forțele într-o smulgere de amploare, imaginându-mi cum îl scot pe spirit...

Pământul de sub noi se cutremură. Tori țipă. Margaret scoase o exclamație de spaimă. Am deschis ochii. Pământul se mișca și mugea, și apoi, cu un trosnet asurzitor, se despică înaintea noastră.

Tori mă apucă de braț și mă săltă în picioare. Ne-am dat repede înapoi, în timp ce pământul se căsca larg cu un bubuit ca de tunet, țărâna curgând în crevasă și-apoi

tâșnind în sus, odată cu duhoarea mucedă ce se revărsa în valuri din ea.

Prăpastia se adâncea și se lungea, o avalanșă de pământ curgând în ea de pe ambele laturi, pietrele funere clătinându-se și duduind. Una se răsturnă și căzu înăuntru, dar pământul continua să se despice, până când apăru capacul unui sicriu, zgâlțâindu-se și troncănind.

— Oh, nu, zise Tori. Nu, nu, nu.

Mă apucă din nou de braț, încercând să mă smucească înapoi. I-am dat mâna la o parte, m-am îndepărtat până într-un loc în care să fiu în siguranță, apoi am închis ochii și m-am concentrat să liberez spiritele. Și dacă asta sună a calm incredibil din partea mea, să spunem doar că pământul nu era singurul care se cutremura. Am fost nevoită să mă las în genunchi, mai înainte să cedeze ei.

Am strâns din ochi și am continuat să mă concentrez chiar și atunci când Margaret m-a apucat de umeri. A strigat la mine să mă ridic, dar eu am rămas cu gândul ținut asupra eliberării. Eliberează, eliberează, eliberează...

Cineva a țipat. Apoi altcineva. Am sărit în picioare și m-am uitat în jur, dar nu era nimeni în apropierea crăpăturii, acum de peste cinci metri lungime, cu jumătate de duzină de sicrie dezgolite.

Pământul se potolise. Tot ce mai puteam auzi era foșnetul frunzelor. Mi-am ridicat privirea. Crengile copacului erau pline de muguri micuți, proaspăt apăruiți. Nu de aici venea șuierul acela.

Am ciulit urechea în direcția sicriilor. Nu era un foșnet de frunze, ci un râcâit, unghii zgâriind coșciugele pe dinăuntru. Apoi s-au auzit strigătele slabe, înăbușite, ale spiritelor captive în acele cadavre, încercând să-și facă loc cu ghearele...

Am căzut din nou în genunchi.

Eliberează-le. Asta este datoria ta acum. Singurul lucru pe care-l ai de făcut. Eliberează acele spirite mai înainte ca zombii...

Un alt țipăt, de data asta din spatele meu. Un alai de îndoliați venea către noi, cioclii cărând sicriul către o groapă săpată la capătul zonei vechi a cimitirului.

Se opriseră și se holbau în jos la sicriu. Am pornit către ei, încet, precaut, cu privirea ațintită asupra celui sicriu, spunându-mi că se opriseră din pricina zguditurilor pământului.

O exclamație de spaimă din partea mulțimii. Apoi am auzit ce le-o provocase – un *bum-bum* dinăuntrul coșciugului.

Relaxează-te. Relaxează-te și eliberează. Eliberează, eliberează, eli...

Un geamăt surd veni din sicriu și-am simțit cum mi se ridică tot părul în cap. Un alt geamăt, mai puternic. Înăbușit. Apoi un strigăt sugrumat dinăuntru.

Doi dintre ciocli scăpară mânerile. Capătul sicriului dinspre ei se înclină și ceilalți patru, speriați, îi dădură drumul. Sicriul se prăbuși abrupt, lovind o piatră funerară în cădere, iar capacul sări cu un trosnet.

Grupul îndoliaților îmi acoperi vederea, fiecare agățându-se de persoana cea mai apropiată – unii pentru a se sprijini, ceilalți pentru a-i împinge din calea lor și-a o rupe la fugă.

Când mulțimea se risipi, am văzut un braț pe pământ, restul trupului încă fiind ascuns în spatele pietrei funerare. Stătea pur și simplu acolo, cu palma în jos, și brațul înfășurat în mâneca unui costum. Apoi degetele se mișcă, rășchirându-se ca niște gheare, înfigându-se în pământ, în timp ce cadavrul se trase afară din groapă, întorcându-se către mine, către cea care-l invocase și...

Și cea care avea să-l trimită înapoi. Acum!

Mi-am închis ochii strâns și mi l-am închipuit pe bărbatul acela, o siluetă vagă, în costum. Mi-am închipuit cum îi eliberez sufletul, trimițând și o scuză odată cu el, eliberându-l...

— Bine, șopti Tori de lângă mine. S-a oprit, nu mai mișcă. E... Nu, stai! Continuă, conti... Bine, s-a oprit.

O pauză.

— Tot nemișcat e.

Nici nu mai avea suflu, de ușurare.

— Ai reușit.

Poate că da, însă nu mi-am deschis ochii să mă încredințez. În timp ce Tori s-a dus să verifice situația, am continuat să eliberez spirite, închipuindu-mi persoane în costume, persoane în rochii, persoane de toate vârstele, spirite de animale, spirite de tot felul. Și în timp ce făceam acestea, ciuleam urechea, nu doar la strigătele și țipetele celor vii, dar și la trosnetele și râcâiturile morților-vii.

Când am deschis ochii, Tori venea pe o alee către mine, ținându-se la distanță de marginea despicăturii din pământ. Oamenii stăteau acum înșirați de ambele părți, uitându-se la crevasă cu îngrijorare, așteptând să se cutremure pământul. Dar n-a făcut-o.

— Morții sunt iarăși morți, murmură Tori, când ajunse lângă mine. Totul e liniștit.

Margaret stătea în picioare, la marginea crevasei, laolaltă cu ceilalți. Când am strigat-o, s-a întors încet, ochii ei încrucișându-se cu ai mei, și în ei am citit frică. Nu, nu frică. Groază și repulsie.

Tu nu ești ca ea. Acum vede și ea asta, vede ce ești tu, ce poți să faci și asta o înspăimântă. O înspăimântă și-o dezgustă.

Ne făcu semn să ne ducem înapoi la mașină, dar ea nu se clinti, de parcă n-ar fi suportat să meargă alături de mine.

– Hoașcă proastă, murmură Tori. Oh, hai să ducem necromanta cu superputeri la cimitir! Bineînțeles că n-o să învii tu morții, fetiță fără minte!

– Aș zice că i-am arătat eu ei, dar pe bune c-aș fi preferat să nu.

Râsul lui Tori ieși tremurat.

– Probabil ar trebui s-o ștergem de aici mai înainte să înceapă careva să pună întrebări.

– Nu așa de repede, am zis eu. Nu vrem să arătăm ca și când am fugi de la locul faptei.

– Ai dreptate.

Mergând pe alee, ne holbam și noi – ar fi părut ciudat să n-o fi făcut. Am căscat gura la despicătura din pământ. Ne-am zgâit în sus, la cer. Am făcut semn către sicriul căzut și am șușotit, în tot timpul ăsta mergând cât de repede puteam, încercând să arătăm ca și când am fi fost la fel de șocate și zăpăcite ca toți ceilalți.

– Fetelor! strigă cineva. Stați așa!

M-am întors încet și am văzut un bărbat de vârstă mijlocie venind hotărât către noi. Am încercat să-i atrag atenția lui Margaret, să-i spun că s-ar putea să avem probleme, dar ea se uita în partea cealaltă, lăsându-ne să ne descurcăm singure.

treisprezece

- SUNETEȚI BINE, FETELOR? întrebă omul.
Tori dădu din cap:
– Cred că da.

– Ce-ce-a fost asta? am zis eu. Un cutremur?

El încuviință.

– Așa se pare. N-am mai avut nici un zvâc de douăzeci de ani.

O femeie tânără, într-o haină lungă de piele, se apropie în spatele lui.

– Și n-am fi avut nici acum dacă nu s-ar fi redeschis cariera, vara trecută.

– Nu putem arăta cu degetul până când nu suntem siguri, zise omul.

– O, eu sunt sigură. Există un motiv pentru care cei de la protecția mediului voiau să rămână închisă, iar un motiv a și închis-o, în primul rând... după *ultimul* cutremur, de acum douăzeci de ani. Credeți că e o coincidență? Atâta săpat, tot bătând în plăcile teutonice? Acum, poftim... Făcu semn către despicătura din pământ și se încruntă mânioasă. Cariera va trebui să plătească pentru asta.

– E toată lumea în regulă? am întrebat eu. Mi s-a părut c-am auzit țipete.

– Oh, aia a fost doar...

Femeia arată spre sicriu: încă mai stătea în picioare în groapă, înconjurat de îndoliații care sperau c-o să se ofere altcineva voluntar să pună mortul înapoi.

– Bătrânul meu unchi urma să fie înmormântat astăzi, iar când pământul s-a cutremurat, a început să salte prin coșciug. Asta i-a speriat pe băieți și l-au scăpat din mâini.

Bărbatul își dresе glasul, ca s-o prevină că nu aveam nevoie de amănunte macabre, dar ea a continuat:

– Sicriul a plesnit și s-a deschis, unchiul Al a căzut din el, pământul s-a cutremurat din nou și... Încercă să-și înăbușe un chicotit: Au crezut că, știți voi, se mișcă.

– Uuuh, făcu Tori. Și eu aș fi țiapat.

– Oricum, interveni bărbatul, văd că bunica voastră vrea să vă duceți la mașină, fetelor. N-o condamna. Se poate ca Mama Natură să nu fi terminat cu noi încă.

I-am mulțumit și am luat-o către parcare, Margaret potrivindu-și pasul tot la cinci metri în urma noastră.

– Plăci teutonice? zise Tori. Îngroapă cumva ceramică germană odată cu morții pe aici?

A trebuit să râd la asta, deși un pic cam tremurat.

Ea continuă:

– Ca să provoace un cutremur, plăcile tectonice au nevoie de o falie, care este, se pare, în partea cealaltă a țării.

– Dar suna bine și asta-i tot ce contează. Derek și Simon spun că, atunci când oamenii văd chestii supranaturale, improvizează o explicație logică. Dacă n-ai fi știut despre necromanți și ai fi văzut ce s-a întâmplat adineauri, tu ce-ai fi gândit? Un cutremur ciudat? Sau cineva care a înviat morții?

– Adevărat. Totuși, plăci teutonice?

De data asta, m-am așezat în spate, lângă Tori. Abia când am ajuns la autostradă, Margaret a vorbit, în sfârșit.

– Cine te-a învățat să faci asta, Chloe? întrebă ea.

– Ce?

Ochii ei îi căutară pe ai mei în oglinda retrovizoare.

– Cine te-a învățat să învii morții?

– N-nimeni. E-eu n-am întâlnit nici un alt necromant, înainte de dumneata.

Nu era foarte adevărat. Întâlnisem, scurt, spiritul unuia, dar nu-mi fusese de prea mare ajutor.

– Ți-a dat Grupul Edison cărți? Manuale?

– N-numai o carte de istorie, pe care a-am răsfoit-o un pic. D-dar nu era nimic despre ritualuri.

O clipă de tăcere, în care mă studie prin oglindă.

– Ai încercat să-ți dai importanță, nu-i așa, Chloe?

– Ce-ce?

– Eu am spus că nu puteai învia morții; tu mi-ai dovedit că poți. Ai vizualizat în minte cum întorci un suflet...

– Nu!

Bâlbâiala mă părăsi.

– Să întorc un spirit într-un cadavru putrezit ca să-mi dau importanță? N-aș face *niciodată* asta. Am făcut exact ceea ce mi-ai cerut dumneata – am încercat să trag spiritul prin barieră. Îl invocam. Dar dacă fac asta și sunt cadavre în jur, pot învia morții. Asta am tot încercat să-ți spun.

Ea conduse cam un minut într-o tăcere apăsătoare. Apoi își ridică din nou privirea spre ochii mei.

– Vrei să spui că tu poți învia morții, doar dacă invoci?

– Da.

– Dumnezeu, șopti ea, holbându-se la mine. Ce au făcut?

Când i-am auzit cuvintele și i-am văzut expresia chipului, am știut că Derek avusese dreptate, noaptea trecută. Tocmai făcusem ceva mai rău decât să învii morții – îi confirmasem cele mai rele temeri în privința noastră.

Când am ajuns la casa din pădure, Andrew era singurul prezent. Margaret l-a chemat în bucătărie, închizând ușa în urma lor.

N-a prea avut rost închisul ușii ăleia. Margaret n-a tipat, dar vocea ei a luat o notă stridentă, al cărei ecou răsuna în toată casa.

Concluzia tiradei sale a fost că eu eram odrasla diavolului și ar trebui să fiu închisă într-un turn mai înainte de a desfereca hoarde de morți-vii care să-i măcelărească pe ei toți, în somn. Ei bine, poate că exagera, dar nu cu mult.

Tori deschise brusc ușa bucătăriei și intra hotărâtă, cu mine imediat în urma ei.

– Scuzați. Cine a luat necromanta modificată genetic în cimitir?

Andrew se întoarse către ea:

– Tori, te rog. Nu avem nevoie...

– Chloe n-a vrut să intre acolo. Ți-a spus cumva Margaret asta? Ți-a spus că am avertizat-o amândouă că necromanta Chloe putea învia morții? Că eu o văzusem cu ochii mei? Și că ea nu ne-a crezut?

Jur că puteam vedea scânteii zburând din vârful degetelor lui Tori când dădea din mâini.

– Ți-a spus cumva cum a insistat Chloe și a tot insistat să se oprească? Și că Margaret a pus-o să continue? Și după ce Chloe a înviat o veveriță moartă, Margaret a silit-o să continue invocarea.

– N-am silit-o...

– I-ai spus că prinsese un spirit între două dimensiuni.

– În regulă, zise Andrew. E limpede că trebuie să discutăm...

– O, trebuie să discutăm o mulțime de lucruri, zise Margaret.

Andrew ne împinse binișor afară. De îndată ce am ieșit, cearta a izbucnit din nou. Tori și cu mine am ascultat, de dincolo de ușă.

– Nu am fost pregătiți, zise Margaret. Deloc, deloc.

– Atunci trebuie să ne pregătim.

— A despicat pământul, Andrew! S-a căscat pământul sub picioare ca să lase morții să iasă. A... a... Margaret răsuflă o dată adânc, enervată. A fost ceva ca în poveștile vechi pe care obișnuia să mi le spună bunicul. Povești de groază, care-mi dădeau coșmaruri, despre necromanți atât de puternici încât puteau să învie cimitire întregi de morți.

Mi-am amintit ce mi-a spus semidemonul. *Tu ți-ai chemat prietena și spiritele a o mie de morți au răspuns, zburând înapoi în carcasele lor putrezite. O mie de cadavre gata să devină o mie de zombi. O mare armată de morți la ordinele tale.*

— Poate învia morți la cincisprezece ani, continuă Margaret. Fără antrenament. Fără ritual. Fără intenție.

— Atunci va trebui să învețe cum să...

— Știi ce i-a spus Victoria lui Gwen? Că n-a învățat niciodată vreo vrajă, dar că le poate arunca. Dacă vede una, o poate face și ea. Fără antrenament. Fără incantații. Firește, noi am crezut că ne spunea povești, dar acum... Trase zgomotos aer în piept. Nu putem face față la așa ceva. Știu că sunt numai niște copii și ceea ce li s-a întâmplat este groaznic și tragic. Dar tragedia și mai mare ar fi să le spunem că se pot aștepta să ducă niște vieți normale.

— Vorbește mai încet, zise Andrew.

— De ce? Ca să continui tu să-i asiguri că totul va fi bine? N-o să fie. Copiii ăștia vor trebui ținuti sub observație cât vor trăi. Și lucrurile nu vor face decât să se înrăutățească.

Tori mă înghionti să plecăm.

— Știe că a fost vina ei pentru ceea ce s-a întâmplat, așa că încearcă să-și scape pielea cât de repede poate. Nu trebuie să ascultăm chestia asta.

Avea dreptate. Margaret o dăduse în bară și se spe-
riase. Nu era genul de persoană care să recunoască prea
ușor nici una dintre acestea, așa că trebuia să arunce
vina într-altă parte – să ne descrie că am fi fost atât de
rele, încât nu s-ar fi putut cere din partea ei să contro-
leze situația.

Și totuși...

Aceștia erau aliații noștri. Singurii noștri aliați.
Știam că Margaret și Russell deja îi criticaseră hotărâ-
rea lui Andrew de a ne aduce în grupul lor. Acum eu le
dădusem exact muniția de care aveau nevoie.

paisprezece

TORI ȘI CU MINE NE ÎNDREPTAM spre scări când am auzit
pe cineva coborând cu pași grei. Speram să fie
Simon. Mă rugam să fie el. Însă știam că nu avea cum
să fie. M-am întors și l-am văzut pe Derek venind spre
noi, încruntat.

– Îl iau eu în primire, zise Tori.

– Mă descurc. Mi-am ridicat vocea când s-a apro-
piat: Am avut o problemă...

– Am auzit.

Se opri la un metru în fața mea, de parcă ar fi încer-
cat să nu mă mai domine, dar n-a contat. Derek putea
să te domine și din capătul celălalt al camerei.

– Atunci ai auzit și că n-a fost vina ei, zise Tori.

Nici măcar o dată nu s-a uitat la ea, toată greutatea
încruntăturii aceleia țintuindu-mă pe mine.

– Ai făcut o invocare într-un cimitir?

– Da, am făcut.

– Știi că asta era o problemă?

– Da, știam.

– N-a avut de ales, zise Tori.

– Întotdeauna are de ales. Poate să spună nu.

– Am încercat, am zis.

– Nu poți *încerca* să spui nu. Ori o faci, ori n-o faci.

Își coborî glasul, ceva din furie risipindu-se, însă accentele dure rămânând: Nu e de-ajuns să rostești cuvântul, Chloe. Trebuie să te și ții de el, iar asta-i partea la care se pare că nu te descurci.

– Hei, zise Tori, te-ai abătut de la subiect.

– Are dreptate, am murmurat.

– Ce? Tu..., se chinui ea să găsească un cuvânt. Nu înghiți una ca asta, Chloe. Nu-mi pasă cât de mare sau cât de deștept e el, n-are nici un drept să-ți vorbească în felul ăsta. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

Mă lăsasem împinsă la ceva despre care știam că era greșit.

– Despre ce crezi că vorbesc ei acum acolo? zise el. Cum să ne ajute să ne controlăm puterile?

– Știm despre ce vorbesc ei acum acolo, Derek. Și știu și ce am făcut. Exact ceea ce ne-ai prevenit tu, aseară, să nu facem. I-am dat oricui nu voia să ne ajute un motiv să n-o mai facă.

Deschise gura. O închise la loc. Ai fi crezut că am câștigat ceva credit fiindcă-mi dădusem seama de asta mai înainte să mi-o spună el. Dar avea totuși ceva de demonstrat și tot ce făcusem fusese să arunc doar un obstacol temporar în calea lui, unul care abia îi domoli din avânt înainte de a se repezi ca vulturul asupra lui.

– Cuvântul este *nu*, Chloe. *Nu*, n-am să fac asta. *Nu*, nu cred că este nepericulos. Și dacă mă forțați, ei bine, îmi pare rău, dar nu mi se pare că pot să fac o invocare în clipa de față.

— Eu...

— Dacă mi-ar fi cerut să le arăt cât de puternic sunt eu? Crezi că m-aș fi dus și aș fi ridicat canapeaua, doar ca să vadă ei?

— Dar nu asta am încercat...

— Însă asta ai făcut. Le-ai dat o demonstrație completă despre cât de puternică ești, iar acum ei or să se întrebe dacă nu cumva Grupul Edison a avut dreptate să ne țină închiși, ba chiar să ne ucidă.

— Ei, haide, zise Tori. N-ar face ei...

— Ești sigură?

Eu am clătinat din cap.

— Dacă tu ai fi crezut asta, Derek, n-ai mai fi fost acum aici. Ai fi fost sus, cu Simon, făcând bagajele și pentru tine, și pentru el.

— Da? Și unde m-aș fi dus? Grupul Edison ne-a descoperit până și acasă la Andrew și tot nu știm cum au reușit. Și ce ne-au făcut atunci? Ne-au cerut să venim cu ei, pașnic? Au tras în noi vreo câteva săgeți cu tranșilizante? Nu, au tras cu arme adevărate. Cu gloanțe. Suntem siliți să rămânem aici, Chloe.

— Indiferent ce s-a întâmplat azi, ea n-a făcut-o intenționat, zise Tori.

Derek își încleștă maxilarul, apoi se răsuci spre Tori.

— Tu cum de-o aperi deodată? Încerci să-i câștigi încrederea cu vreun scop?

— Asta ce mai vrea să însemne?

— N-am încredere în tine, Tori.

— Hm, mda, am primit mesajul ăsta, tare și răspicat, mai demult.

Simon își făcu apariția în cadrul ușii, în spatele lui Tori și Derek. Mă salută, făcându-mi cu mâna, și îmi spuse, pe mutește: „Fugi cât mai poți.”

Nu era o idee rea. M-am furișat pe lângă ei și-am tulit-o către ușă, unde aștepta Simon. Apoi m-am uitat înapoi, la Tori.

— Nu-i purta ei de grijă, zise Simon. E probabil cea mai mare distracție pentru ea, după atâtea zile de armistițiu. Mă conduse în camera alăturată. Din nefericire, nu pot spune același lucru pentru Derek și, de îndată ce-o să facă o pauză în ciorovăială, destul cât să observe că tu ai ieșit...

— Hei! strigă Derek. Unde vă duceți, voi doi?

Simon mă luă de cot și mă ghidă în pas alergător prin casă, în vreme ce pașii lui Derek bubuiau pe urmele noastre. Simon continuă să fugă, până am ajuns afară.

Mă conduse către o bancă de grădină, unde ne-am așezat. Am aruncat o privire spre casă.

— Calmează-te. N-o să înceapă iar cu bruftuluiala, de față cu mine.

Se lăsă pe speteaza băncii, petrecându-și brațul pe după umerii mei, privind oblic spre mine, ca să se asigure că gestul îi era bine-venit. M-am dat mai aproape de el, iar el zâmbi.

— OK, deci ce s-a întâmplat cu lecția ta? Întrebă el. Știu că n-a fost de bine, dar mi-au scăpat detaliile.

I-am povestit, iar când am terminat, a clătinat din cap.

— Ce-a fost în mintea ei? Să te ducă într-un cimitir pentru lecții de necromanție?

Era exact ce voiam să aud, dar știam că asta era și cea mai ușoară cale de a mă spăla pe mâini. Să dau vina pe altcineva, cum făcuse Margaret. E drept, avusese și ea un rol, dar și eu avusesem.

Derek avea dreptate. Ar fi trebuit să refuz. Ar fi trebuit să mă port responsabil, chiar dacă asta ar fi însemnat să spun „nu” unui personaj cu autoritate, pentru că eu eram autoritatea care decidea asupra mea.

– Vrei înghețată?

– Ce anume?

Simon zâmbi.

– Asta ți-a atras atenția.

– Scuze, eram doar...

– Îngândurată. Și tocmai de aceea te invit la o înghețată. Derek și cu mine am fost să alergăm, ieri, și am văzut o stație de benzină la mai puțin de un kilometru, în partea aia, îmi arată el. Aveau o reclamă de înghețată în vitrină, așa că acolo ne vom duce, după cină.

– Nu cred c-or să mă mai lase să plec nicăieri, acum.

– Mai vedem. Deci...? Da? Nu e exact ce visam eu pentru o primă întâlnire romantică, dar suntem cumva siliți să stăm aici și eu sunt cumva sătul să tot aștept.

– În-întâlnire?

Mă cercetă atent.

– E în regulă?

– Desigur. Da. Categoric.

Obrajii îmi ardeau:

– Bine, hai să mai încercăm asta o dată, cu ceva mai puțin entuziasm.

El rânji:

– Entuziasmul e de bine. Atunci, e o întâlnire. O să vorbesc cu Andrew.

Eram pe cale să ies la prima mea întâlnire. Nu doar prima mea întâlnire cu Simon. Prima mea întâlnire de când mă știam. N-aveam de gând să-i spun lui asta, bineînțeles. Desigur, el n-ar fi avut nici o problemă, probabil ar fi glumit despre presiune. Să împlinești cincisprezece ani și să n-ai nici o întâlnire la activ nu era așa de ciudat, dar mă simțeam ciudat, ca atunci când împlinisem cincisprezece ani înainte de primul ciclu și în mod cert nu-i vorbisem nimănui despre *asta*.

La întâlnire, cu Simon. Acceptasem destul de repede, dar abia după ce am intrat în casă, pentru masa de prânz, mi-am dat seama ce făcusem.

M-am simțit de parcă stăteam iarăși la porțile cimitirului aceluia: vocea mea lăuntrică îmi spunea că asta era o idee foarte, foarte proastă. O întâlnire, în timp ce noi fugeam să scăpăm cu viață? O întâlnire cu unul dintre băieții împreună cu care fugeam? Și dacă avea să iasă prost? După aceea, cum am mai fi...?

Dar n-avea să iasă prost. Era vorba de Simon și totul avea să fie bine.

Trebuia doar să mă relaxez. Din nefericire, prânzul nu mi-a fost de ajutor în sensul acesta.

Margaret plecase, dar probabil îi povestise lui Russell ce se întâmplase, căci el venise în picaj ca un vultur, sperând să ne prindă în cine știe ce oribilă etalare de puteri incontrolabile.

Andrew ar fi trebuit să-i arate ușa. N-a făcut-o, probabil gândindu-se că era mai bine să-l lase să vadă cu ochii lui că eram doar niște copii normali. Dar asta ne-a făcut să ne simțim groaznic, mai ales pe mine, care-i știam privirea ațintită asupra mea, cu o expresie de ușor dezgust pe față, în timp ce mă chinuiam să mănânc. Copila care putea învia morții. Necromanta ciudată.

După prânz, am zburat în camera mea. Simon a încercat să mă invite pe-afară, dar i-am spus că eram obosită și am glumit că nu voiam să moțai tocmai la întâlnirea noastră. Pe la ora trei, Derek bătuse la ușă, spunând aspru:

— Ar trebui să vii afară. Simon e îngrijorat.

Când i-am răspuns că trăgeam un pui de somn, n-a mai zis nimic și mi s-a părut că-l aud oftând și foindu-se în loc, de parcă ar fi vrut să spună altceva, așa că m-am

ridicat și m-am dus la ușă, plănuiind să ies și să exclam: „Oh, n-am știut că mai ești încă aici.”

Speram să aibă ceva de spus. Nu o scuză că-mi făcuse morală — ar fi însemnat să aștept prea mult din partea lui —, ci un pretext ca să stau de vorbă cu el despre ceea ce se întâmplase la cimitir, despre opțiunile noastre dacă lucrurile aveau să se înrăutățească...

Și mai ales voiam să-l fac să nu mai fie supărat pe mine și să redevină iar celălalt Derek, acela cu care puteam discuta, căruia mă puteam destăinui. Dar când am deschis ușa, holul era gol. M-am întors iar în pat.

cincisprezece

TORI VENI ÎN CAMERĂ PE LA PATRU și păru surprinsă să mă găsească încă în pat.

— Ai stat aici toată după-amiaza? zise ea. Am crezut că te-ai dus pe-afară, cu băieții.

— Ce-am pierdut?

— Pe mine spălând podelele.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Crezi că glumesc? zise ea.

— Nu, bănuiesc că vom avea cu toții câte o sarcină pe-aici. Nu putem pretinde ca Andrew să strângă în urma noastră.

Ea-și dădu ochii peste cap.

— Chiar îl vezi pe Andrew distribuindu-ne sarcini? Tipul și-a cerut scuze că nu era casa deja curată și pregătită pentru musafiri. M-am oferit să fac eu curățenie în locul lui, doar ca să fiu amabilă. Cum eu n-am spus nimic, Tori a clătinat din cap. Ultima parte era o glumă,

Chloe. Andrew mă plătește, cu aceeași sumă pe care i-ar da-o menajerei, deși probabil mie îmi va lua de două ori mai mult timp. În primul rând, pentru că n-avem un program ultraîncărcat, mi-am închipuit eu, și apoi pentru că aş putea folosi banii. Așadar, acum eu sunt menajera oficială și dacă găsesc prosoape ude pe podea, o să vi le vâr între cearșafuri.

Cu două săptămâni în urmă, dacă mi-ar fi spus cineva că Tori va face din proprie voință curățenie într-o casă — chiar și pentru bani —, n-aș fi crezut în ruptul capului. Nu mi-o puteam imagina mânuind un mop. Dar văzusem deopotrivă cât de greu fusese pentru ea, în timpul fugii noastre, că n-avusese nici un ban al ei. Deși eram sigură că nu era asta pentru ea metoda ideală de a-i câștiga, se părea că mai degrabă freca toaletele decât să cerșească de la noi.

Iar asta m-a făcut să mă mai gândesc la ceva. Ce avea să se întâmple cu Tori când se va termina povestea asta? Avea vreo rudă la care să locuiască? Oare și ea se întrebase același lucru? De aceea era înnebunită să facă rost de bani, pentru orice eventualitate?

— S-a întors Gwen, zise ea. A vorbit mai întâi cu Andrew. Trebuie să admit, totuși, că așteptam mult mai nerăbdătoare lecțiile astea, până să le aveți voi pe ale voastre.

— O să te descurci. Numai nu te înfură pe ea.

Ea zâmbi și am putut observa nervozitate, dar și entuziasm. Voia să învețe cum să-și folosească puterile corect. Știam cu toții că suntem un pericol și nu voisem noi să fim așa. De ce nu mai vedea nimeni lucrurile în felul acesta? De ce ne tot tratau ca pe niște copii fără minte și nepăsători?

— Te simți bine? întrebă ea.

– Desigur.

Vârî mâna în buzunarul de la spate și scoase un petec de hârtie împăturită.

– Asta s-ar putea să te facă să te simți mai bine.

L-am desfăcut. Hârtie albă, ce mai rămăsese de la cimitir după ce notasem mesajul spiritului.

– Sunt sigură c-o să găsim un creion pe undeva pe-aici, zise ea.

– Un creion?

– Păi, da, cinefilo. Ce fac ăia în filme când cineva scrie un bilet pe un teanc de hârtii și ia numai foaia de deasupra?

Am zâmbit:

– Folosesc un creion ca să evidențiez ce-a rămas întipărit pe hârtia de dedesubt.

– Mă îndoiesc c-or să ne ducă la vreun oficiu poștal prea curând, dar vei putea trimite o scrisoare când vom avea ocazia.

– Mulțumesc.

Plecă. Puțin mai târziu, când am auzit pași pe hol, m-am gândit că era Derek, care venea înapoi, dar am văzut-o pe Tori deschizând nervoasă ușa, mergând până la patul ei și aruncându-se bufnind pe el.

– Nici o lecție pentru mine, zise ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Versiunea lui Andrew? Membrii grupului au decis să amâne pregătirea până vor înțelege mai bine abilitățile noastre. Cu alte cuvinte, i-am speriat de moarte. Clătină din cap: Andrew e de treabă, dar... prea de treabă, știi?

– Așa, ca mine?

– De un alt tip. Știu că Andrew încearcă să ne ajute, dar serios aș vrea să aibă mai multă...

Căuta cuvântul.

– Șira spinării? am lăsat eu să-mi scape, apoi am simțit că roșesc. N-nu vreau să spun că...

– Vezi, asta e versiunea ta de „prea de treabă”. Nu vrei să rănești sentimentele nimănui, nici măcar în spatele individului. *Șira spinării* este foarte potrivit. Se lăsă pe spate, în pat. Oricum, destul cu asta. Simon te caută, ca de obicei. Du-te la joacă, Chloe. O să-ți păstrez eu cald locul de clocit.

Fără îndoială, Simon mă căuta. Se părea că băieții nu prinseseră prilejul să încerce să intre în pivniță în dimineața aceea – Andrew stăruise să piardă vremea împreună cu ei, dând cu șutul într-o minge, prin jurul casei.

Acum, Andrew era închis în biroul lui, cu laptopul, așa că Derek se strecurase în pivniță. Simon ținea de șase, ceea ce ar fi fost mai ușor de făcut fără a bate la ochi dacă ar fi avut pe cineva prin preajmă. Eram într-una dintre camerele nefolosite, uitându-ne la un perete cu fotografii, când Andrew trecu prin dreptul ușii. Ne văzu studiind fotografiile.

– Sunt ale fostului proprietar, zise el, intrând. Nici unul dintre noi, după cum vedeți.

– Trebuie să zbori sub radar, zise Simon.

Andrew încuviință cu un semn din cap.

– Supranaturalii trebuie să se gândească întotdeauna la asta, Chloe – la toate modurile în care ne-am putea expune din întâmplare sau am putea atrage atenția asupra noastră. Chiar și tovărășia, în public, cu alți supranaturali poate fi un pericol. Ceea ce nu înseamnă că nu veți avea supranaturali prieteni. Ba veți avea, și asta o să vă fie de ajutor. Dar noi suntem întotdeauna precauți.

I-am spus c-am înțeles.

— Cum ziceam, acestea sunt fotografiile de familie ale proprietarului de dinainte al casei. Todd Banks. Fondatorul proiectului Genesis. Dr. Lyle a avut primul ideea, dar a murit înainte ca modificarea genetică să fie posibilă. Apoi Todd — dr. Banks — i-a preluat planurile și a început experimentul. El a fost, de asemenea, cel dintâi care a tras alarma în privința potențialelor capcane. A avertizat Grupul Edison, însă membrii acestuia erau prea îndrăgostiți de posibilități ca să admită că ar face și greșeli. Dr. Banks a părăsit Grupul și a întemeiat grupul nostru, de foști angajați îngrijorați. La moartea lui, acum câțiva ani, ne-a lăsat nouă moștenire casa.

În timp ce Andrew vorbea, am observat o fotografie a lui dr. Banks... cu un băiat cu păr negru alături. Băiatul părea să aibă vreo treisprezece ani, în fotografie, dar tot i-am recunoscut fața. Era spiritul semidemon volo.

— Acesta este fiul lui dr. Banks? am întrebat cât mai dezinvolt am putut.

— Nepotul. Îl chema... Andrew își încreți fruntea. Nu pot să-mi aduc aminte numele lui. Nu l-am întâlnit niciodată. Știu că a locuit și el aici, o vreme, împreună cu verișorul și cu unchiul lui. Țsta e băiatul mai mare, pe care îl deosebesc numai pentru că știu că băiatul mai mic era blond.

Mi-am amintit de băiatul din pat. Trupul oribil stâlcit în bătaie... al băiatului cu păr blond și doar cu vreo câțiva ani mai mic decât semidemonul pe care îl întâlnisem eu.

— Dumneata ai spus că dr. Banks a lăsat moștenire casa asta grupului vostru. Ce s-a întâmplat cu copiii?

— Au plecat să locuiască la o altă rudă. Un bunic, mi se pare.

Amândoi băieții erau morți și o știam. Întrebarea era dacă o știa și Andrew, sau asta era povestea care i se spusese și lui?

Făcuseră și băieții parte din proiectul Genesis? Așa se părea. Totuși, cel pe care îl văzusem eu fusese mai în vârstă decât mine. Chiar dacă îi supraviețuise unchiului său, trebuie să fi murit cu vreo doi ani în urmă, dată fiind vârsta pe care o avea în fotografie. Asta însemna că, dacă ar mai fi fost în viață în zilele noastre, ar fi fost cu vreo câțiva ani mai în vârstă decât Derek, despre care se presupunea că fusese printre primii subiecți ai experimentului.

— Exista și vreo femeie care locuia împreună cu ei? întrebă Simon.

— Hm? făcu Andrew, chemându-ne printr-un semn afară din cameră.

— Chloe a auzit o voce de femeie, noaptea trecută, și ne-am gândit că s-ar putea să fi fost un spirit. A locuit și vreo femeie împreună cu ei?

— Nu, din câte știu eu. S-ar putea să greșesc, totuși. Ei, dar acum trebuie să mă ocup de cină. Știu că tu ar trebui să mănânci la ore regulate, Simon. Și mai știu că voi doi aveți plănuisit ceva special după aceea.

Îmi făcu șmecherește cu ochiul și sunt sigură că am roșit.

Pe când Andrew se îndrepta spre bucătărie, Derek ieși pe furiș din pivniță. Toți trei am urcat la etaj, ne-am pitit în camera băieților și am închis ușa.

— E depozit, zise Derek. Două încăperi mari pline cu lucruri și o cameră încuiată.

— Încuiată? se învioră Simon.

— Am forțat-o. E un atelier. Numai unelte, nimic altceva.

— Și-atunci de ce să fie încuiată? am întrebat eu.

– Mi-ar fi plăcut să spun că e suspect, zise Simon. Dar dacă tipul ăsta, Banks, avea copii prin jur, atunci nu mă miră. Tata nu este chiar meșterul la toate, dar își ținea lada cu scule încuiată. Știi cum sunt părinții. Paranoici.

– Mda, zise Derek. Mai ales după ce fiul lor își zdrobește degetele încercând să bată în cuie un desen pe pereți.

– Hei, nu sunt eu geniul care a sugerat-o. Simon se uită la mine: Banda adezivă n-ar fi prins, iar Savantul mi-a explicat că hârtia era prea grea pentru lipici. Așa că am luat niște cuie.

Derek își rostogoli ochii în cap.

– Deci asta-i tot? am întrebat eu. Depozit și o cameră cu unelte? Nici un fel de indiciu?

– N-am spus asta. Sunt cutii etichetate cu haine și alte lucruri. Trei nume: Todd, Austin și Royce. Lucrurile lui Todd sunt de adult.

– Dr. Banks, zise Simon. Fostul proprietar al casei ăsteia. Și, dă-mi voie să ghicesc, celelalte cutii erau cu lucruri de adolescenți.

Când i-am spus ce ne povestise Andrew, Derek dădu din cap:

– Atunci, Royce îl cheamă pe semidemonul tău. Hainele lui sunt mai mari. Deci Andrew a spus că s-a mutat, după ce a murit Banks? Poate că a fost ucis mai târziu și s-a întors după aceea.

– Nu cred. Sunt foarte sigură că aseară am văzut trupul lui Austin.

O familie întreagă, moartă. Inclusiv doi adolescenți. Toți având o legătură cu Grupul Edison, poate chiar cu proiectul Genesis. Și noi căutaserăm refugiu în aceeași casă!

– Nu putem pleca nicăieri, zise Derek.

La asta ne gândeam cu toții, bineînțeles. Să fugim. Dar unde? Nici unul dintre noi nu credea că Andrew era aliat în secret cu Grupul Edison și ne ținea aici, în timp ce el își juca rolul în această farsă complicată a plănuirii unui atac împotriva lor. Dar ce se întâmplase cu dr. Banks, Royce și Austin? Avea vreo legătură cu noi?

— O să mai caut, zise Derek. Poate o să-l întreb câteva lucruri pe Andrew. Voi doi...

— Noi o să fim plecați o vreme, după cină, zise Simon.

— Oh. Da. Așa e.

Derek își îndreptă privirea spre mine, dar până să i-o prind, și-o întorsese către Simon.

— Deci... Andrew n-a avut nimic împotriva?

— Îhm. Ai pierdut pariul ăsta, frate. Desigur, mi-a dat o grămadă de sfaturi — să mergem prin pădure, nu pe drum, să nu intre și Chloe în magazin, bla-bla-bla. Dar ne putem duce.

— Hm. Derek se uită peste umărul lui, de parcă ar fi sperat ca Andrew să fi spus că era periculos. După o clipă, dădu din cap și zise: Bine, atunci.

— Mai avem ceva timp de omorât până la cină, îmi spuse Simon. Ce-ai zice de luat lecțiile alea de autoapărare?

— Cum să nu, am răspuns eu. O chem pe Tori... și nu face mutra asta. O aduc și pe ea. Derek, vii și tu?

— Nu, zise el, luând-o spre capătul holului. Duceți-vă voi.

Simon ne ținu lecția de autoapărare în curtea din spate, învățându-ne câteva prize de bază, pe care Tori, cu vraja ei de legare, le socotea într-un fel nefolositoare. Însă mi-a șoptit numai mie asta, fără a se ciondăni cu Simon.

A fost un moment, în timpul lecției aceleia, în care Simon încerca să-i arate lui Tori o prindere și se aflau unul lângă altul, iar eu îi urmăream de pe terasă, unde stăteam pe un scaun, când... Pentru o secundă, m-am gândit: *S-ar putea să fie rude*. Nu știu ce anume să fi fost, forma fețelor, cred, ceva în pomeții obrazilor, în linia gurii. Ochi negri, aceeași înălțime, aceeași constituție zveltă.

Apoi Simon s-a îndepărtat și acel ceva văzut de mine a pierit. Am hotărât că luasem câteva asemănări vagi și îmi lăsasem imaginația să umple restul.

A venit și cina. A trecut. M-am dus în cameră, să mă pregătesc.

Întotdeauna am considerat că nu sunt genul de fată care să se gândească prea mult la chestii dintr-astea cum ar fi prima întâlnire, primul sărut. Nu mă înțelegeți greșit. Îmi doream lucrurile astea. Dar nu-mi lăsam fantazia să zboare neîngrădită în legătură cu ziua cea mare, cu ce aveam să îmbrac și ce aveam să fac. Sau cel puțin așa credeam.

Dar bănuiesc că am purtat întotdeauna în minte imaginea asta, a primei mele întâlniri. Cum aveam să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat și poate să-mi fac o tunsoare nouă. Fără îndoială aveam să mă machiez și probabil să-mi fac unghiile. Pe scurt, aveam să arăt mai bine ca niciodată și, în momentul în care îi deschideam ușa acelui prim băiat, aş fi văzut confirmarea în ochii lui, în zâmbetul lui.

Când Simon bătu la ușa dormitorului meu, îmi pieptănasem bine părul și găsisem niște vaselină, să-mi țină loc de gloss de buze. Nici măcar nu reușisem să fac un duș, fiindcă Tori dăduse drumul la mașina de spălat. Cât despre haine, purtam aceiași jeanși și aceeași bluză

în care eram de când evadasem de la laborator, deși izbutisem să scot pata de sos de pizza de pe mânecă... în mare parte, în orice caz.

Cu toate acestea, când i-am deschis ușa și el mi-a zâmbit, a fost exact așa cum visasem întotdeauna și am știut că totul va fi bine.

șaisprezece

NU FĂCUSERĂM nici douăzeci de metri în pădure, când Simon se opri în loc și înjură.

— Ce-i? am zis eu.

Făcu semn cu mâna spre pădure.

— Ar fi trebuit să te întreb înainte. E în regulă? Să fii aici?

L-am asigurat că îmi era bine.

— Derek m-a prevenit că pădurea te face să fii în-cordată, că îți faci griji cu animalele înviate. Îmi aruncă o privire cercetătoare. Iar tu nici nu te-ai fi gândit la asta dacă n-aș fi adus eu vorba, nu-i așa?

Înjură din nou, mai colorat de data asta.

— E în regulă, am zis eu. Câtă vreme nu fac vreo în-vocare sau nu adorm, o să fiu OK.

— Și dacă totuși dai să adormi, trebuie să lucrez se-rios la abilitățile mele de a întreține o conversație.

Am mai făcut câțiva pași.

— Apropo de conversație, cum... hm...? Se opri și făcu o mutră lungă. Scuze, sunt un pic nervos.

— Tu ai avut vreo lecție cu Andrew astăzi? am spart eu gheața.

Un teatral suspin de ușurare.

— Mulțumesc. Da, am avut. Plictisitoare, plictisi-toare, plictisitoare. Nici o tâșnire neașteptată de putere

la mine. Sunt doar un tip ca oricare altul... Făcu o pauză și reluă: OK, asta a fost o remarcă incredibil de nesimțitoare. Am mai spus cumva că sunt nervos? Ar trebui să fiu fericit că am puteri normale. Și chiar sunt.

– Totuși, trebuie să fie supărător s-o vezi pe Tori aruncând vrăji noi imediat, în vreme ce tu te-ai antrenat ani de-a rândul.

– Mda. N-ar fi fost chiar atât de rău, dacă nu era Tori.

– Deci ce vrăji *poți* face tu?

– Nici una folositoare. Trebuie să le stăpânești pe cele de bază. Asta am izbutit, dar în clipa de față, tot ce mă interesează sunt vrăjile care ne-ar ajuta pe noi, iar perfecționarea vrăjii mele de ceață nu intră în categoria vizată.

– Aceea cu doborâtul adversarului este bună.

El ridică din umeri.

– Poate o să te-nvețe Andrew vraja aceea de legare pe care o aruncă Tori.

Clătină din cap:

– Aceea e magie de vrăjitoare.

– Adică e diferită?

– Vrei răspunsul pe scurt sau un curs despre speciile aruncătorilor de vrăji?

– Varianta doi, te rog.

Zâmbi, strângându-mi mai tare mâna.

– Există două specii majore de aruncători de vrăji. Vrăjitorii bărbați au fii la fel ca ei, cu puteri magice de aceeași natură. Vrăjitoarele au fiice – aceeași moștenire, dar pe linie feminină. Magia vrăjitorilor constă în folosirea gesturilor mâinilor deopotrivă cu incantațiile, în greacă, latină sau ebraică. Și, nu, eu nu vorbesc nici greacă, nici latină, nici ebraică – pot doar recita formulele magice. Mi-ar folosi să știu limbile astea, dar

deocamdată mi-e destul de greu și să țin minte cuvintele formulelor. Magia vrăjitorilor este ofensivă, adică folosită pentru atac. Vrăjitoarele folosesc aceleași limbi pentru incantații, dar ajung să sară peste gesturi. Magia lor este defensivă.

— Adică o folosesc pentru a opri un atac.

— Sau pentru a scăpa de vreunul, ceea ce ar prinde bine, în zilele astea.

— Voi, vrăjitorii, nu puteți învăța magia de vrăjitoare?

— Putem, cu o grămadă de eforturi, pentru că nu este tipul nostru natural. În momentul de față, eu trebuie să mă țin de ale mele, deși mi-ar plăcea să învăț câteva vrăji de-ale vrăjitoarelor, cândva. Numai că nu de la Tori.

Când am ajuns la stația de benzină, Simon a cumpărat înghețata, apoi ne-am dus iar în pădure și ne-am așezat pe un buștean.

— Mi-ar fi ajuns și o singură cupă, am zis eu.

— Cu atât mai rău.

— Dar...

— Sunt diabetic de când mă știu, Chloe. Niciodată n-am avut două cupe de înghețată, așa că nu le-am dus dorul. Dacă m-ar fi deranjat, n-aș fi mâncat niciodată împreună cu Derek, nu-i așa? Și de vreme ce am terminat primul, pot să-ți fac o demonstrație de vrajă, ca divertisment la ora gustării de seară.

Și o făcu, prostindu-se și glumind, stârnindu-mi râsul. Apoi ne-am întors, ținându-ne de mână și continuând să vorbim. Se făcuse întuneric. Când am ajuns să vedem luminile casei printre copaci, el se opri și mă aduse în fața lui. Inima îmi bătea cu putere, în ceea ce eu am tradus a fi emoția anticipării, dar care semăna mai mult a panică.

– A fost bine? întrebă el.

Am zâmbit:

– Mai mult decât bine.

– Deci mi-am câștigat dreptul la întâlnirea numărul doi?

– Da.

– Bine.

Fața îi coborî spre a mea și am știut ce urma. Am știut-o. Dar când buzele lui le-au atins pe ale mele, tot am tresărit.

– S-scuze, e-eu...

– Spăiimoasă ca o pisică, murmură el.

Își strecură mâna în spatele capului meu și-mi ridică fața spre el.

– Dacă mă mișc prea repede...

– N-nu.

– Bine.

De data asta, n-am mai tresărit. Nici n-am dat înapoi. Nici nu mi-am ținut respirația. N-am făcut nimic. Simon m-a sărutat și eu am stat înlemnită, de parcă-mi tăiase cineva legăturile dintre creier și mușchi.

În cele din urmă, conexiunea s-a reluat și l-am sărutat și eu, dar stângaci, o parte din mine încă neparticipând, simțind cum mi se răsucesc măruntaiele de parcă făceam ceva rău, comiteam o uriașă greșală și...

Simon se opri. Pentru un moment, rămase aplecat așa, cu fața deasupra mea, până când a trebuit să mă uit în altă parte.

– Nu sunt eu acela, nu? zise el, cu o voce atât de scăzută încât de-abia l-am putut auzi.

– Ce-ce?

Se îndreptă de spate, iar ochii i se goliră de expresie, devenind imposibil de citit.

– E altcineva, zise el.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

— Al-altcineva...? Vrei să spui un alt băiat? De dinainte? Nu. Niciodată. N-aș mai fi...

— N-ai mai fi ieșit cu mine dacă ar fi fost vreunul, știu. Făcu un pas înapoi și nu i-am mai simțit căldura trupului, în locul ei năvălind răceala nopții. Nu mă refer la un băiat de dinainte, Chloe. Ci la unul de acum.

M-am uitat surprinsă la el. *De acum? Cine altcineva...? Nu era decât un singur alt băiat...*

— D-Derek? C-crezi că...

N-am putut sfârși. Aș fi vrut să râd: *Crezi că-mi place Derek? Glumești?* Dar râsul n-a vrut să-mi iasă, urechile îmi vuiau și respirația mi se tăia, ca și cum aș fi primit o lovitură puternică în piept.

— Derek și cu mine nu suntem...

— Nu, nu încă. Știu.

— M-mie n-nu...

S-o spun. Te rog, lasă-mă s-o spun. „Mie nu-mi place Derek.”

Dar n-am spus-o. N-am putut.

Simon își îndesă mâinile în buzunare și am rămas așa, amândoi, în acea tăcere oribilă, până am izbutit să îngaim:

— Nu e așa.

— N-a fost. Nu de la început. Își întoarse privirea spre pădure. S-a schimbat după episodul cu spațiul de intervenție. Voi doi, stând împreună... ați stabilit un câmp de transfer emoțional. Mi-am spus că era doar în imaginația mea. Când tu și Tori ați evadat de la laborator, mi s-a părut că am avut dreptate în această privință. Dar apoi, după popasul camioanelor, când voi doi v-ați întors... A tăcut, apoi s-a uitat la mine. Am ghicit corect, nu?

Era o notă implorătoare în vocea lui. *Spune-mi că mă înșel, Chloe. Te rog.* Și totul din mine ar fi vrut s-o spun. El era Simon. Tot ce-aș fi visat vreodată ca prieten, și era acolo, al meu, oferindu-se, doar să-l fi cules. Trebuia doar să spun cuvintele... și am încercat. Am *încercat*. Dar tot ce-am putut scoate a fost doar un alt neconvingător:

— Nu-i așa.

— Ba da, este.

Începu să se îndepărteze, luând-o înapoi, în direcția din care veniserăm. Se opri și, fără să se întoarcă, scoase din buzunar o hârtie făcută sul, murmurând:

— Asta-i pentru tine.

Am luat-o, iar el a continuat să meargă.

Cu degete tremurătoare, am desfăcut hârtia. Era portretul pe care mi-l desenase el, acum colorat. Arăta chiar mai bine decât fusese ca schiță. *Eu* arătam mai bine. Încrezătoare, și puternică, și frumoasă.

Portretul s-a încetșat, căci ochii mi s-au umplut de lacrimi. L-am strâns repede, mai înainte de a-l strica. Am făcut câțiva pași după Simon și l-am strigat. Îi puteam vedea silueta în depărtare, continuând să meargă, și-am știut că mă auzise, dar nu s-a oprit.

șaptesprezece

L-AM PRIVIT PE SIMON îndepărtându-se, apoi mi-am lșters ochii cu mâneca și m-am întors spre luminile casei. De îndată ce am ieșit de la marginea pădurii, ușa din spatele casei s-a deschis și lumina s-a revărsat în curtea aproape întunecată. Apoi o siluetă masivă a blocat lumina.

– Nu, am șoptit. Nu acum. Intră, te rog, înapoi...

Ușa se trânti, închizându-se răsunător, iar Derek străbătu glonț curtea către țintă.

M-am uitat în jur, căutând disperată o cale de a-l evita, dar nu era nici una. Să merg înainte și să-l înfrunt pe Derek, sau să alerg înapoi spre Simon – și atunci aveam să-i înfrunt pe amândoi? Am continuat să merg.

– Unde-i Simon? se răsti el.

Am simțit brusc un val de ușurare. Nu eram sigură că aș fi putut vorbi, așa că i-am arătat doar cu mâna îndărăt, spre pădure.

– Te-a lăsat *singură*? Aici, afară? Noaptea?

– A pierdut ceva, am bolborosit și am încercat să trec pe lângă el. Nu-i prea departe.

Fără nici un sunet, a fost iar în fața mea, tăindu-mi calea.

– Ai plâns? zise el.

– Nu, am... Mi-am întors capul într-o parte. De la praf, am spus. De pe drum. Simon e în direcția aia.

Am încercat să-l ocolesc, dar s-a aplecat peste mine, ca să-mi vadă mai bine fața. Fiindcă nu l-am lăsat, m-a prins de bărbie. Mi-am smucit capul, ferindu-mă de atingerea lui, cu inima bubuindu-mi în piept, totodată.

Mi-am spus în clipa aceea că Simon se înșelase. N-aș putea să fiu niciodată atât de proastă cât să mă îndrăgostesc de Derek. Dar o făcusem. Cu el atât de aproape, stomacul meu continua să tresalte. Și nu era frică. De mai multă vreme nu era frică.

– Ai plâns, zise el, cu glas mai blând. Apoi își ținu respirația, mârâitul venind înapoi, și izbucni: Ce-a făcut Simon...?

Spurse cuvintele în dinți și obrajii i se înroșiră, de parcă se simțea stingherit numai la gândul că Simon ar fi putut fi de vină.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nimic. Doar că n-a mers.

– N-a mers? repetă el rar, de parcă procesa o limbă străină. De ce?

– Vorbește cu Simon.

– Vorbesc cu *tine*. Ce i-ai făcut?

Am încremenit. Dar avea dreptate. Eu îi *făcusem* ceva lui Simon. Îl rănisem. Și pentru ce? Fiindcă simțeam o atracție stupidă pentru un tip care abia mă suporta, în cea mai mare parte a timpului? Fiindcă alegeam ticăloșul în locul tipului drăguț?

– Am dat-o în bară. Din nou. Ești surprins, sunt sigură. Acum, lasă-mă să intru în casă...

Îmi țin calea.

– Ce-ai făcut, Chloe?

Am făcut un pas în lături. A făcut și el un pas în lături.

– Îți place Simon, nu-i așa? zise el.

– Da, îmi place. Numai că nu...

– Nu ce?

– Întreabă-l pe Simon. El este cel care crede...

– Crede ce?

Pas. Blocaj.

– Crede ce?

– Că există altcineva, am izbucnit eu, mai înainte să mă pot opri. Am tras adânc și tremurat aer în piept: El crede că există altcineva.

– Cine?

Îmi venea să zic: „Nu știu. Vreun tip de la școală, bănuiesc.” Dar expresia lui Derek îmi arată că deja ghicise răspunsul. Și ceea ce era zugrăvit pe fața lui... Mă simțisem umilită mai devreme, când Simon mă acuzase că-l plăceam pe Derek, dar asta nu însemnase nimic față de cum m-am simțit când i-am văzut expresia lui Derek. Nu doar surprindere, ci șoc. Șoc și groază.

– Eu? zise el. A spus Simon că el crede că tu și cu mine suntem...

– Nu, nu asta. Știe că nu suntem...

– Bine. Și-atunci ce crede?

– Că eu te plac pe tine.

Din nou cuvintele mi-au zburat mai înainte să le pot opri. De data asta, nu-mi mai păsa. Mă umilisem complet, iar acum eram doar golită și rușinată. Tot ce voiam era să-l dau la o parte din calea mea și dacă spunându-i asta îl făceam s-o rupă la fugă îngrozit, atunci prea bine.

Dar el n-a fugit. Doar s-a uitat lung la mine, ceea ce era mai rău. M-am simțit ca marea fraieră de la școală, care admitea în fața celui mai mișto tip că ea îl plăcea pe el. Iar el înțepenisise acolo, amuțit, ca și cum n-ar fi auzit bine.

– Dar nu te plac, am zis grăbită.

Iar cuvintele mi-au venit mai ușor acum, pentru că în clipa aceea chiar era adevărat.

– *Nu te plac*, am spus din nou, fiindcă el continua să se holbeze.

– Ar fi bine să nu.

Vocea îi era un tunet jos, iar încruntătura i se așternu la locul ei obișnuit pe chip, când în sfârșit își reveni.

– Ar fi bine să nu, Chloe, pentru că Simon te place pe tine.

– Știu.

– Simon a avut fete care-l căutau în fiecare zi, de când a împlinit doisprezece ani. Îl urmăreau la școală. Ba chiar vorbeau cu mine, încercând să ajungă la el. Fete drăguțe. Admirate de toată lumea.

– Adică ar trebui să fiu încântată că un tip ca el s-a uitat măcar la mine, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. N-am vrut să spun...

– Oh, știi ce-ai vrut să spui. C-ar trebui să-mi apreciez norocul că s-a întâmplat să fiu eu în preajmă când el, practic, nu avea de ales, pentru că altminteri n-aș fi avut nici o șansă.

– Nu asta... n-am spus niciodată...

– Nu contează.

M-am răsucit pe călcâie și am pornit în partea opusă. El îmi tăie din nou calea.

– Simon te place, Chloe. Da, s-a întâlnit cu o mulțime de fete. Dar te place cu adevărat și am crezut că îl placi și tu.

– Îl plac. Numai că nu... nu așa, bănuiesc.

– Atunci n-ar fi trebuit să-l lași să creadă că *era* așa.

– Ai impresia că eu l-am amăgit? Pentru ce? Să-i dau peste nas? Nu am o viață destul de palpitantă, așa că ia să chinui eu un tip drăguț, să-i dau speranțe, ca apoi să râd și să-l las cu buza umflată? De unde să știi ce și cum simt, până nu ieșim împreună și...?

M-am oprit. Nu puteam câștiga bătălia asta. Indiferent ce-aș fi zis, tot aș fi fost nemernica fără suflet care i-a făcut fratele să sufere.

M-am întors și-am pornit de-a lungul marginii pădurii.

– Unde te duci? strigă el după mine.

– Tu nu mă lași să intru în casă. Sunt sigură că nici Simon nu mă vrea pe lângă el. Deci se pare că o să mă plimb la lumina lunii prin pădure.

– Oh, nu, n-ai s-o faci! și sări în fața mea. Nu poți să hoinărești pe-aici, singură, noaptea. E periculos.

Mi-am ridicat privirea spre el. Ochii lui verzi sclipeau în întuneric, reflectând lumina lunii ca ochii de pisică. Încruntătura îi dispăruse. Sfidarea pierise și ea, înlocuită de o fermitate în jurul gurii și de o îngrijorare

ce-i adumbrea ochii. Și văzând schimbarea aceea iute ca argintul viu, mi-a venit să...

Nu știu ce-mi venea să fac. Să-i ard un șut în fluierul piciorului mi se părea cea mai nimerită opțiune. Din nefericire, să izbucnesc în lacrimi părea cea mai probabilă, pentru că acela era însuși miezul problemei, contradicția din Derek căreia nu izbuteam să-i dau de cap, indiferent cât de mult aş fi încercat.

Într-o clipă, era proțăpît în fața mea, făcându-mă să mă simt stupidă și inutilă. În clipa următoare, era așa, ca acum: acoperindu-mă cu aripile, interesat, îngrijorat. Mi-am spus că era doar instinctul lui de lup, care-l îndemna să mă protejeze fie că voia sau nu, dar când mă privea în felul ăsta, ca și când mă împinsese prea departe și-i părea rău... Privirea aceea spunea că ținea sincer la mine.

M-am întors spre pădure și am început să merg.

— O să fiu precaută. Nici un mort n-o să învie în noaptea asta. Intră înapoi în casă, Derek.

— Crezi că de-asta îmi fac eu griji? Grupul Edison...

— Ar putea să-și aibă tabăra prin apropiere, chiar în clipa asta, așteptând să ne aventurăm în întunecimea pădurii. Dacă asta ai fi crezut, nu l-ai fi lăsat niciodată pe Simon să plece din casă.

— Nu mi-a plăcut ideea. Dar a promis că o să te aducă înapoi înainte de-a se întuneca și tocmai de aceea stăteam la ușă, gata să vin să vă caut pe amândoi. M-a prins de braț, apoi mi-a dat repede drumul și m-a apucat în schimb de mânecă. Doar că...

Se opri. M-am întors și l-am văzut uitându-se țintă spre pădure, cu bărbia ridicată, cu nările fremătând și fața încordată.

— Nu forța, am zis eu.

— Ce să forțez?

– Să te prefaci că ai adulmecat ceva acolo, afară. Pe cineva.

– Nu, mi s-a părut... Trase din nou aer pe nări, apoi scutură grăbit din cap. Nimic, cred. Doar...

Își scărpină ceafa, tresărind ușor, și am observat luciul sudorii pe fața lui, sclipind în lumina lunii. Ochiii îi erau mai strălucitori ca de obicei. Strălucirea febrei. Se apropia Preschimbarea.

Nu acum. Te rog, nu acum. Asta-i ultimul lucru de care am nevoie să mă ocup acum.

Îmi dădu drumul la mână.

– Bine, plimbă-te.

Am pornit, ținându-mă pe la marginea curții. Nu eram într-atât de ținută să intru în pădure, doar ca să nu fac ce spune el. Am mers vreo cinci metri și m-am uitat înapoi, să văd unde se dusesse. Era la cinci pași în spatele meu, urmându-mă fără zgomot.

– Derek..., am oftat eu.

– Am nevoie de puțin aer proaspăt. Vezi-ți de plimbare.

Am mai făcut vreo cinci metri. Continua să se țină după mine. M-am întors și m-am uitat furioasă la el. S-a oprit și m-a înfruntat, cu fața impasibilă.

– Bine, am zis. O să mă duc în casă. Poți să-i iei urma lui Simon, până nu-l înhață Grupul Edison.

Mă urmă până la ușă și așteptă să intru, înainte de a pleca să-și aducă fratele.

optsprezece

TORI ERA ÎN CAMERA NOASTRĂ, citind dintr-o carte veche, legată în piele, luată din biblioteca de la parter.

– Ei, cum a fost marea întâlnire la o înghețată? întrebă ea, fără să-și ridice ochii.

– OK.

Își lăasă cartea în jos. Mi-am întors iute privirea în altă parte și am deschis o geantă care se afla pe patul meu.

– Oh, alea-s noile tale haine, zise ea. Margaret ți le-a cumpărat. Se pare că Gwen ar fi vrut s-o facă, dar cucuveaua bătrână a insistat. În contul celor întâmplătoare dimineață, cred.

Era marfă de la reduceri, de la un magazin universal. De la raionul de copii. Cel puțin erau pentru fete, nu ca urâtele bluze de trening de băieți pe care mi le cumpărase Derek. Totuși... am desfăcut pijamaua. Flanelă roz cu imprimeuri de curcubeie și inorogi.

– Hei, crezi că aia e nasoală? zise Tori. Pentru mine a cumpărat îmbrăcăminte de la femei și mi-a adus o cămașă de noapte de babe, cu dantelă. Dantelă! Fac schimb cu tine, dacă mă încapă aia.

O bufnitură, când se dădu jos din pat.

– Deci, cum a mers la întâlnire?

– N-a mers.

Ea șovăi.

– Ei bine, mi-ar plăcea să spun că sunt surprinsă, dar nu uita că eu sunt fata care a fost înnebunită după Simon până când a fost silită să petreacă douăzeci și patru de ore, singură, cu el. Asta m-a vindecat rapid.

– Simon e OK.

– Desigur, e OK. Sau o să fie, când o să mai crească nițel.

– Este OK. Eu am fost de vină. Am dat-o în bară. Eu...

N-am mai continuat. Mi-am și închipuit reacția lui Tori dacă i-aș fi spus că s-ar putea să fiu atrasă de

Derek. Mi-aș fi pierdut orice dram din respectul pe care mi-l câștigasem în ochii ei.

Îmi doream să pot vorbi cu cineva, totuși. O fată cu mai multă experiență într-ale întâlnirilor, preferabil una care n-ar fi crezut că eram o toantă fără de speranță fiindcă îl plăceam pe Derek. Rae ar fi fost bună. Ei nu-i păsa de nici unul dintre băieți, dar m-ar fi ascultat și mi-ar fi dat un sfat. Liz ar fi fost și mai bine – întotdeauna gata să ajute, niciodată judecând. Cât despre prietenele mele de la școală, parcă erau din altă viață, prietenele altei Chloe.

– Ai plâns? se zgâi Tori la fața mea. Ai plâns!

– Nu... nu-i nimic. Eu...

– Simon a întins coarda, este? Te-a luat la plimbare și, nitam-nisam, te-ai trezit că nu de mână te ținea.

Fulgeră din ochi, mânioasă.

– Băieții! Pot fi așa niște...

– N-a fost așa.

– Dacă a forțat nota, poți să-mi spui. Am avut câteva surprize și eu, la primele întâlniri. Mi-ar fi plăcut să fi avut vrăjile mele atunci. Mai ales cea de legare.

– N-a fost așa. I-am susținut privirea. Pe bune. Simon a fost OK.

Mă cercetă neîncrezătoare.

– Ești sigură?

– Singura îndrăzneală din partea lui a fost să mă sărute și a întrebat, întâi. S-a purtat cum trebuie. Eu... am înghețat.

– Ah.

Se așează pe patul meu.

– Primul sărut?

– N-nu. Bi-bineînțele că nu.

– Știi, e greu să fii convingătoare când te bâlbâi, Chloe. Deci a fost primul sărut. Ce mare scofală. Primul

meu sărut a fost anul trecut, și l-am făcut să aștepte până la a treia întâlnire. Eu nu las un tip să mă forțeze să fac nimic dacă nu sunt pregătită. Ei își închipuie că dacă sunt fata din centrul atenției, trebuie să fiu și ușuratică. Eu nu sunt, iar la sfârșitul întâlnirii noastre, o află și ei. Se lăsă într-o rană pe pat. Deci te-a sărutat și tu ai încremenit, iar el a crezut că asta însemna că nu-l plăceai. Se întâmplă. Ar fi trebuit să se aștepte la asta – toată lumea știe ce nervi ultrasensibili ai.

M-am uitat mânioasă la ea.

– Păi, e adevărat. Lasă, spune-i că te-a luat prin surprindere și cere-i tu o întâlnire. Mai încercați o dată.

Și dacă eu nu vreau să mai încercăm o dată?

Am terminat cu strânsul lucrurilor.

– Rămâi singură în cameră, în noaptea asta.

Se ridică în capul oaselor.

– Ce?

– Mă duc să mă culc în cea de alături. Eu pur și simplu... nu sunt chiar o companie plăcută.

Am putut observa că i-am rănit sentimentele. Începusem să mă pricep la asta. La ușă, m-am oprit puțin.

– Mulțumesc. Pentru... tot, astăzi. Îți sunt recunoscătoare.

Ea dădu din cap și am ieșit.

Ar fi trebuit să rămân cu Tori.

Să fiu singură a însemnat să nu am nimic altceva de făcut decât să mă ghemuiesc sub pături și să mă jelesc de cât groaznic de anapoda devenise viața mea, apoi să mă disprețuiesc pentru că mă complăceam în auto-compătimire.

Stricasem totul. Nu-mi putusem stăpâni puterile, nici măcar când viitorul nostru depinsese de asta. Nimeni nu mai vorbea nici despre eliberarea lui Rae și a

mătușii Lauren, nici despre găsirea tatălui băieților. Aveam să fim norocoși dacă invocarea mea de la cimitir nu avea să se lase cu închiderea *noastră*.

Singurii pe care puteam conta erau Derek, Simon și Tori. După ce, aparent, mă iertaseră pentru boacăna de la cimitir, acum îl rănisem pe Simon, îl plictisiseam pe Derek și o respinsesem pe Tori.

Voiam să mă duc acasă. Dacă aș fi avut curaj, mi-aș fi făcut bagajele și aș fi plecat mai înainte ca lucrurile să se înrăutățească și mai și. Însă nici măcar asta n-aș fi fost în stare să fac. Mă uram, mă uram, mă uram pentru că eram atât de neputincioasă. Se părea că nu-mi rămăsese nimic altceva de făcut decât să plâng, până când, în cele din urmă, am căzut epuizată într-un somn greu.

M-a trezit o bătaie la ușă. M-am uitat pe întuneric spre noptieră, căutând ceasul, până când mi-am amintit că schimbasem camera.

– Chloe? Eu sunt. După o pauză, adăugă: Derek.

De parcă m-aș fi putut înșela, luând acel glas ca tunetul îndepărtat drept al altcuiva, de parcă m-aș fi putut înșela că acea mică parte din mine ciulise imediat urechile ca un cățeluș, spunându-mi: „El e, el e. Repede! Du-te și vezi ce vrea!”

Doamne, cum putusem să fiu atât de chioară? Părea atât de evident acum.

Trist și jalnic.

Pe măsura tuturor întâmplărilor din ultimele zile.

Mi-am tras pătura până sub nas și am închis ochii.

– Chloe?

Dușumeaua scârțâi.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine.

N-am răspuns.

Un alt scârțâit, de data asta al ușii, și am sărit în capul oaselor, în timp ce el se strecura înăuntru.

– Hei! am zis. Nu poți să...

– Scuze, mormăi el. Numai că...

Intră în lumina lunii. O făcu deliberat. Voia să-i văd ochii arzând de febră, pielea înroșită, părul năclăit de sudoare. Voia să-i spun „Oh, te Preschimbi!”, să sar jos din pat și să insist să merg afară cu el, ca să-l ajut să treacă prin asta, așa cum făcusem în ultimele două dăți.

M-am uitat la el și m-am întins la loc în pat.

El făcu un pas înainte:

– Chloe...

– Ce?

– E... începe din nou.

– Văd.

Mi-am dat picioarele jos din pat și m-am ridicat. El răsuflă ușurat. M-am dus până la fereastră.

– Ia-o pe potecă și, peste vreo zece metri, o să vezi un luminiș, în stânga. Acela o să fie locul potrivit.

O scânteie de panică se aprinse în ochii lui. După cum se purtase cu mine astăzi, ar fi trebuit să-mi spun „bine”. Dar n-am spus. N-am putut. Mi-a trebuit toată voința ca să mă târăsc din nou în pat.

– Chloe...

– Ce?

Își scărpină brațul. Îl scărpină apăsător, în timp ce pielea i se umfla și mușchii i se zvârcoleau. Se uită la mine, iar privirea din ochii lui era atât de abătută, încât a trebuit să-mi silesc maxilarul să stea încheștat, ca să nu cedez pornirii de a-i spune: „Bine, o să vin cu tine.”

– Ce? am zis, în schimb.

– Eu... Înghiți în sec. Își umezi buzele. Încercă din nou: Eu...

Chiar și să-mi ceară să vin cu el era prea mult. Nu trebuise niciodată s-o facă, înainte.

– Am... am nevoie... Înghiți din nou. Vreau... Vii și tu cu mine?

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui.

– Cum îndrăznești să-mi ceri asta? De câte ori m-ai făcut albie de porci azi? M-ai făcut să mă simt de parcă toate lucrurile mergeau prost și asta numai din cauza mea.

Făcu ochii mari, sincer surprins.

– Nu asta am vrut. Își dădu pe spate moțul ud de sudoare de pe frunte. Dacă te-am supărat...

– Cum să nu mă superi? Azi-dimineață, după povestea cu cimitirul, aveam nevoie de ajutorul tău. De sfatul tău. Și, când colo, tu n-ai putut decât să mă faci să mă simt și mai rău decât mă simțeam deja, ceea ce, crede-mă, n-a fost deloc ușor. Apoi, în seara asta, cu Simon, iarăși te-ai purtat de parcă n-ar fi fost decât vina mea, chiar dacă ai putut vedea cât de necăjită eram, cât de prost mă simțeam. Am tras adânc aer în piept, apoi am adăugat: După atunci, la popasul camioanelor și călătoria noastră înapoi... am crezut că eram prieteni.

– Suntem.

– Nu. I-am căutat privirea. Evident că nu suntem.

Expresia de pe chipul lui, zăpăcită și îndurerată, m-a făcut să mă simt groaznic și asta m-a înfuriat și mai rău. Ce drept avea el să vină aici și să se aștepte să-l ajut, apoi să mă facă să mă simt vinovată pentru că refuzam?

– Chloe, te rog.

Își trecu apăsât mâna peste gât. Venele și tendoanele i se zbăteau. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare.

– Vine mai repede de data asta.

– Atunci ar trebui să te duci.

— Nu... nu p...

Înghiți cu greutate și se uită la mine, iar febra îi făcea ochii atât de strălucitori, încât păreau să lumineze.

— Te rog.

Nu acel „te rog” m-a convins. Ci panica absolută din ochii lui. Era îngrozit de Preschimbare, de faptul că nu știa dacă o putea încheia, dacă modificarea genetică nu-l influențase cumva și de aceea tot trecea prin această suferință, fără să ajungă la capătul procesului.

N-ar fi mărturisit niciodată lucrul ăsta și poate că exageram eu, dar n-am putut să-l trimit afară să se descurce singur. Așa că mi-am înșfăcat jacheta și adidașii.

— Îți mult..., începu el.

Am trecut pe lângă el, spre ușă:

— Să mergem.

nouăsprezece

AM MERS PE UNDE ERA UMBRA MAI GROASĂ în grădină, în caz că se uita careva pe fereastră, să nu ne vadă îndreptându-ne spre pădure. Odată ce-am ajuns la potecă, Derek s-a ținut pe lângă mine, aruncând priviri în direcția mea, cu fața aceea nefericită care nu făcea decât să mă enerveze și mai tare, pentru că nu voiam să mă simt vinovată și totuși mă simțeam.

Aș fi vrut să dăm toate acestea la o parte și să revenim la normal. Dar când se uita la mine, nu trebuia decât să-mi amintesc de cealaltă privire — aceea oripilată când îi spusese că Simon credea că eu îl plăceam pe Derek — și asta-mi tăia orice pornire de-a face pace.

— Ai vrut să vorbim despre ce s-a întâmplat la cimitir, zise el, în cele din urmă.

Nu i-am răspuns.

– Ar *trebui* să vorbim, zise el.

Am clătinat din cap.

Ne-am croit drum mai departe, pe potecă. Am încercat să rămân mai în urmă și să-l las pe el să mă conducă, fiindcă avea vederea nocturnă mai bună, însă el a stat lângă mine.

– Despre ziua de ieri, când am țipat la tine fiindcă voiai să invoci fără medalion..., zise el.

– E în regulă.

– Da, dar... voiam doar să spun că o încercare fără să-l porți e o idee bună. Ar *trebui* să încercăm...

M-am întors către el:

– Nu face asta, Derek.

– Ce anume?

– Vin cu tine pentru Preschimbarea ta, iar tu te simți obligat să mă ajuți, la schimb.

Își scărpină puternic brațul.

– Nu...

– Ba da. Acum hai să găsim un loc, până nu începi să te Preschimbi în mijlocul potecii.

Continuă să se scarpine și îi dădu sângele prin piele în dărele pe care și le lăsa pe braț.

– Eu voiam doar să...

I-am prins mâna.

– Te umpli de sânge.

Se uită la braț, căznindu-se să se concentreze.

– Oh.

– Haide!

Am ieșit de pe potecă, îndreptându-mă spre luminișul pe care-l zărisem mai devreme.

– Am auzit ce a spus Andrew, azi-dimineață, zise el. Despre mine.

– Mi-am închipuit c-ai auzit, am zis eu, mai blând decât aş fi vrut, apoi mi-am dres glasul, încercând să-mi regăsesc mânia.

– Are dreptate într-un fel. Eu nu sunt...

– Eşti foarte bine. Andrew e un idiot, m-am răstit eu.

Splendid. Găsisem mânia şi-o aruncasem în direcţie greşită.

– N-are dreptate, bine? Tu ştii asta. Hai s-o lăsăm baltă.

– Când am urlat la tine, despre cele din cimitir, eu... n-am vrut. Sunt dat peste cap şi...

– Te rog, m-am răsucit eu spre el. Încetează, OK?

A tăcut, pentru vreo cinci paşi.

– Am fost dat peste cap de situaţie. Să fiu silit să rămân aici. Şi, în prag de Preschimbare, m-a răvăşit şi mai rău. Ştiu că asta nu e o scuză.

M-am uitat în sus, la el. El mă privea, în expectativă. Ar fi vrut să spun că asta probabil explica lucrurile. Să-i mai slăbesc frâul. Problema era că *voiam* s-o fac. Iar dacă o făceam, atunci următoarea dată când i-ar mai fi venit cheful să-şi reverse nervii pe mine n-ar fi şovăit.

– Chloe?

M-am oprit la marginea luminişului.

– E bine aici?

N-a zis nimic şi am crezut că verifica, dar când m-am întors, el rămăsese nemişcat, cu bărbia ridicată şi ochii aţintiţi spre pădure.

– Ai auzit aia?

– Ce?

Clătină din cap.

– Nimic, bănuiesc. Intră în luminiş şi se uită în jur, murmurând: Bine, bine. Apoi îşi scoase bluza de trening şi o aşeză pe pământ. Poţi sta aici. Se uită spre

mine: Îți amintești de noaptea aceea, de la Andrew acasă? Când ai ieșit afară să-mi ții companie și am încercat să facem un pic de antrenament cu tine? Ar trebui să mai încercăm o dată.

Am oftat.

— N-ai de gând s-o lași baltă, nu? Crezi că numai dacă poți spune lucrurilor pe nume, totul o să fie bine.

Buzele i se strâmbară în ceva ca un zâmbet.

— Pot măcar spera, nu?

— Sigur. Și dacă-ți merge, ce rezultă pentru mine? C-o să te poți purta cu mine cât vrei de urât și, de îndată ce te hotărăști să te porți drăguț, totul îți este iertat.

— Dar îmi pare rău, Chloe.

— Deocamdată. Mi-am întors capul. Las-o baltă, bine? Hai să...

Mă apucă de cot. Îi simțeam pielea arzând chiar și prin jachetă.

— Vorbesc serios. Îmi pare cu adevărat rău. Când mă înfurii așa, nu e... nu e...

Îmi dădu drumul și își scărpină ceafa. Pâraie de sudoare îi șiroiau pe față. Pielea de pe brațele lui goale fremăta.

— Trebuie să te pregătești.

— Nu. Trebuie să spun ceva. Dă-mi numai o secundă.

Stătu o secundă. Apoi încă una. Apoi încă una, fără să facă altceva decât să-și scarpine brațul cu furie, uitându-se fix la el.

— Derek, trebuie să...

— Sunt bine. Doar dă-mi...

Respiră adânc.

— Derek...

— Doar o secundă.

Începu iar să se scarpine. Când m-am apropiat să-l apuc de mână, se opri.

– Da, da, murmură el. Își flectă mâna, apoi strânse degetele în pumn, parcă să evite de a se mai scărpină. Îți spun să nu-ți fie frică de mine. Mă răstesc la tine când te dai înapoi speriată. Dar uneori...

Își duse mâna la spate să-și scarpine umerii, tresărind când își înfipse unghiile în carne.

– Derek, trebuie să...

– Uneori asta este exact ceea ce vreau, zise el. Asta încerc să fac, să te sperii.

– Ca să nu-mi faci rău, din greșeală, am oftat eu. N-ai de gând să...

– Nu, nu de asta. Ci...

Mâna i se întoarse spre antebraț, apoi se opri brusc. Părul negru începuse să-i crească prin piele.

– Te Preschimbi, Derek. O să vorbim mai târziu.

– Da. Așa-i. Mai târziu. Bine.

Cuvintele i se revărsară într-un oftat de ușurare.

Se uită în jur, clipind ca să vadă ceva prin sudoarea ce-i șiroia în ochi.

– Trebuie să te așezi, am zis eu blând.

Cum el nu se mișca, l-am luat de mână și l-am tras încetișor. Se lăsă la pământ cu o oarecare greutate, apoi se așează în patru labe, gata să înceapă Preschimbarea.

– Dacă Margaret nu ți-a cumpărat un set de cămăși noi, poate c-ai vrea s-o dai jos pe-aia, am zis eu.

– Da, așa-i.

Apucă de poale, o trase în sus, dar brațele lui nu se mai răsuciră cum trebuia ca să-și scoată cămașa peste cap, de parcă încheieturile se fixaseră deja în noua poziție, sudându-se. Atunci l-am ajutat eu. Am tras linie la a-i scoate pantalonii, totuși. Din fericire, îmbrăcase pantalonii de trening ca să doarmă în ei și a fost în stare să și-i lase până la genunchi, de unde n-am mai avut nici o problemă să îi trag. Pantalonii scurți rămaseră pe

el. Dacă aveau să se sfâșie în timpul Preschimbării, speram doar ca procesul transformării să fie destul de înaintat cât să... ei bine, nu conta.

Abia de-și dăduse hainele jos și tot trupul începu să i se scuture de spasme, spinarea arcuindu-i-se într-o clipă, coloana încovoidându-se într-un unghi aproape imposibil, smulgându-i un scâncet gâlgâit, în timp ce fața i se contorsiona în agonie, strigătul fiindu-i oprit scurt când își împrăștie cina în tufișuri.

O ținu tot așa, o vreme. Spasme, convulsii, pielea și mușchii frământându-se ca într-un film de groază. Horcăieli, gemete și strigăte înăbușite de durere, printre icnete și eforturi de vomă uscate. Duhoarea de vomă și de sudoare.

Ai fi crezut că asta m-ar fi lecut de orice idee romantică pe care aș fi avut-o vizavi de tipul ăsta. Dar asta era a treia oară când îl vedeam așa, și îl privisem de fiecare dată, știind că, dacă mi-aș fi întors capul sau m-aș fi îndepărtat, dacă i-aș fi dat de înțeles că eram îngrozită și dezgustată, n-aș fi făcut decât să-i înrăutățesc situația.

Nu eram îngrozită și dezgustată. Ceea ce vedeam nu era vreun băiat borând și contorsionându-se grotesc. Eu îl vedeam pe Derek, într-o agonie de necrezut și scos din minți de frică.

De la primul lui spasm îmi trecuse și ultimul strop de furie. Avea să fie timp și pentru asta, mai târziu. În schimb, am îngenuncheat lângă el, masându-i umerii, spunându-i că va fi bine, că se descurca și încurajându-l să-i dea înainte.

În cele din urmă, eforturile pentru a voma s-au oprit, iar el s-a așezat pe vine, cu capul în jos și părul atârând, ascunzându-și fața, cu tot trupul acoperit cu păr scurt, negru, cu mușchii umerilor adunați într-o cocoasă, cu

brațele și picioarele drepte, cu degete ca niște gheare, înfipite pe jumătate în pământ. Gâfâia, trăgând aer în piept adânc și sacadat.

— Ești în prag de încheiere, am zis eu. Se petrece mai repede de data asta.

Adevărat sau nu, nu conta, important a fost că el a încuviințat, dând din cap și relaxându-se un pic.

Un alt spasm l-a cuprins. Trupul i se zguduia în val după val. Picioarele și brațele se schimbau mai departe, făcându-se mai subțiri și mai scurte, la fel și mâinile și tălpile lui. Părul de pe cap i se retrase în piele, în timp ce părul de pe corp crescuse de la tulle la blană deasă. Cât despre față, știam că și aceea se Preschimba, dar el și-o ferea de ochii mei.

Trupul a continuat să fie zgâlțâit de spasme până când trebui să se oprească din nou, înălțându-se în timp ce se lupta să respire. L-am mângâiat pe spate, iar el s-a sprijinit de mine. Îi puteam simți mușchii tremurând, de parcă abia se mai ținea în patru labe. M-am dat mai aproape de el, lăsându-l să se odihnească rezemat de mine, așezându-mi capul pe umărul lui, simțindu-i inima bătându-i tare și repede, și astfel, treptat, tremuratul i se potoli.

— Ești aproape gata. Continuă. O să ajungi la capăt de data asta. Doar...

Se încordă. Apoi spatele i se arcui brusc, azvârlindu-mă într-o parte. Corpul îi deveni rigid, capul îi rămase atârând, în timp ce spatele i se ridica din ce în ce mai mult, de parcă îl trăgea cineva în sus, ceea ce îi făcea și mai șocantă căderea capului, în timp ce blana neagră îi lucea în lumina lunii.

Oasele trosniră. Derek scoase un geamăt profund care mă aduse iarăși mai aproape de el, ca să-l mângâi pe spate și să-i spun că va fi bine. Apoi, cu o ultimă

cutremurătură, s-a întâmplat. Și-a ridicat capul și s-a întors să se uite la mine – și era lup.

douăzeci

ULTIMA OARĂ CÂND DEREK încercase să se Preschimbe, mă pusese să-i promit c-o să mă retrag într-un loc sigur de îndată ce va da semne că se apropie de încheierea procesului. Când am văzut lupul acela înaintea mea, am simțit o povară de plumb în mine și mi-am spus că ar fi trebuit să-i ascult sfatul. Dar de îndată ce ochii lui s-au încrucișat cu ai mei, groaza mi-a dispărut. Poate că arăta ca un uriaș lup negru, dar în ochii aceia verzi îl mai puteam vedea încă pe Derek.

Încercă să facă un pas, însă picioarele îi alunecară sub el și se prăbuși cu o bufnitură de se cutremură pământul. M-am târât de-a bușilea până la el, cum zăcea acolo, cu ochii închiși, gâfâind, pe-o rână, cu limba atârându-i în afară.

– Ești bine?

Ochii i s-au deschis și a smucit nefiresc din bot, de parcă ar fi încercat să încuviințeze din cap, apoi pupilele i s-au dat peste cap și a închis la loc ochii.

Era bine, doar extenuat, ca și ultima oară, când fusese prea frânt de oboseală și să se mai îmbrace înainte de a adormi. M-am ridicat în picioare și am pornit către potecă, vrând să-l las în pace. Am făcut numai doi pași și l-am auzit forăind. M-am întors și l-am văzut pe burtă, gata să sară în picioare. Și-a scuturat botul, făcându-mi semn să mă întorc.

– Mă gândeam că ai vrea să fii...

Îmi tăie vorba cu un pufnet. Era greu pentru un lup să se încrunte, dar i-a reușit o căutătură mânioasă.

Am scos cuțitul din buzunar.

– O să fiu în siguranță. Sunt înarmată.

Un alt pufnet. *Nu-mi pasă*. O smucitură din cap.
Treci înapoi aici.

Fiindcă șovăiam, a mârâit.

– Ei bine, partea cu mârâitul ți-a ieșit perfect. De la atâția ani de exercițiu, de bună seamă.

Începu să se ridice, nesigur pe picioare.

– Bine, mă întorc. Doar că nu voiam să-ți stau în cale.

Un mormăit. *Nu-mi stai*. Sau cel puțin asta speram să însemne.

– Mă poți înțelege, nu? am întrebat, în timp ce mă întorceam să mă așez pe bluza de trening pe care și-o lepădase. Știi ce spun.

Încercă iarăși să dea din cap, apoi își dezveli colții, la cât de neîndemânatic era.

– Nu-i prea ușor când nu poți vorbi, este? am rânjit eu. Ei bine, ție nu-ți vine ușor. Eu m-aș putea obișnui cu asta.

Protestă cu un mârâit, dar i-am putut vedea ușurarea din ochi, de parcă se bucura să mă vadă zâmbind.

– Deci am avut dreptate, nu? Ești tot tu, chiar și sub înfățișarea de lup.

El mârâi.

– Nu simți nici o pornire subită și incontrolabilă de a ucide ceva?

Își dădu ochii peste cap.

– Hei, tu erai cel care-și făcea griji. Și am adăugat, după o pauză: Iar eu nu miros a cină, nu?

Am primit o adevărată privire piezișă pentru asta.

– Doar verificam toate posibilitățile.

Scoase un mârâit prelung, ca un chicotit, și se așeză, punându-și capul pe labele din față, cu privirea ațintită asupra mea. Am încercat să mă așez și eu mai

confortabil, dar simțeam pământul rece ca gheața prin bluza lui de trening, iar eu nu eram îmbrăcată decât în pijamaua cea nouă, o jachetă subțire și adidași.

Observând că tremur, întinse un picior din față către bluza de trening, dădu cu laba de vreo câteva ori pe la marginea ei, mârâind și arătându-și colții când n-o putu apuca.

— O să-ți ia o vreme până să te obișnuiești cu lipsa degetelor mari opozabile, hm?

Îmi făcu semn cu botul să vin mai aproape. Când m-am prefăcut că nu pricep, s-a răsucit și a apucat bineșor marginea bluzei de trening între dinți, întinzându-și buzele cu dezgust când trase de ea.

— Bine, bine, încercam doar să nu te înghesui.

Nu era singurul motiv pentru care mă simțeam stingerită să mă apropii prea mult de el acum, dar el doar a mormăit, ca și cum ar fi spus din nou că era în regulă. M-am dus lângă el. S-a răsucit, făcând din torsul lui o pavază de vânt parțială, corpul înfierbântat în timpul Preschimbării încă dogorându-i ca un cuptor.

Mârâi scurt.

— Da, așa-i mai bine. Hai, acum, odihnește-te puțin.

Habar n-aveam ce urma să se întâmple mai departe. Mă îndoiesc că Derek era mai în temă. Se concentrase doar la cum să treacă *prin* procesul Preschimbării. Știam doar că acesta era numai jumătate din proces. Trebuia să se Preschimbe înapoi și avea nevoie de timp și de odihnă pentru asta.

Și cum avea să se întâmple? Oare trebuia să aștepte până când corpul lui avea să fie gata, ca în cazul Preschimbării în lup? Și cât avea să însemne asta? Ore? Zile?

Simțindu-i privirea asupra mea, m-am silit să zâmbesc și să-mi înlătur neliniștea. Avea să fie bine. El se putuse Preschimba. Asta conta.

Când m-am relaxat, se dădu mai aproape, atin-gându-mi în trecere mâna cu blana. I-am atins-o și eu, șovăitor, simțindu-i stratul de deasupra mai aspru și cel de dedesubt, mai moale. Se lăsă spre mâna mea, parcă spunându-mi că era OK, și mi-am îngropat degetele în blana lui, simțindu-i pielea atât de fierbinte de la Pres-chimbare, încât era de parcă mi-aș fi pus mâinile amor-țite pe un calorifer. Probabil că și lui îi făcea bine atingerea degetelor mele reci, pentru că-și închise ochii și se răsuci, până când eu am ajuns să mă sprijin de el. În câteva minute, adormi.

Mi-am închis ochii, dorind să mă odihnesc doar câ-teva clipe, dar următorul lucru pe care-l știu a fost că m-am trezit întinsă pe o parte, ghemuită, folosindu-l pe Derek ca pe o pernă. Am sărit imediat. El și-a întors capul spre mine.

– S-scuze, n-n-am vrut să...

Îmi tăie vorba cu un mârâit, spunându-mi să înce-tez cu scuzele, apoi se ciocni de piciorul meu, făcân-du-mă să mă întind din nou lângă el. Am stat așa un moment, bucurându-mă de căldură. Căscă, mârâind, iar caninii, lungi cât degetul meu mare, fulgerară alb.

În cele din urmă, m-am ridicat în capul oaselor.

– Deci, presupun că ar trebui să faci ceva lupesc. Să vânezi, poate?

Un mârâit, tonul spunând *nu*.

– Să alergi? Să faci oarece exerciții fizice?

Un alt mârâit, mai puțin hotărât, mai asemănător cu un *poate*.

Se ridică pe picioare, clătinându-se, încă potrivin-du-și poziția după noul lui centru de greutate. Cu mare băgare de seamă își mișcă o labă de dinainte în față, apoi și pe cealaltă, una de dinapoi, și pe cealaltă. Începu să meargă, dar încă încet, dând ocol luminișului. Un

fornăit, de parcă descoperise cum se făcea, apoi porni într-o alergare ușoară, se împiedică și căzu cu botul înainte în lăstăriș.

Mi-am înăbușit râsul, dar nu foarte bine, și se uită mânios la mine.

— Lasă alergatul. O plimbare ușoară, în pas de voie, ar fi viteza care ți s-ar potrivi.

Pufni și se întoarse brusc. Când am căzut pe spate, el scoase un chicotit-mârâit.

— Tot nu rezisti să nu te dai mare, nu-i așa?

Plonjă din nou. De data asta, m-am ținut pe poziții, el și-a oprit saltul în ultima secundă... și-a căzut grămadă pe-o parte. De data asta nu mi-am mai reținut râsul. El se răsuci iute, mă apucă de cracul pantalonului de pijama și smuci, dându-mă jos.

— Brută.

Mârâi un chicotit. Mi-am pipăit o ruptură imaginară a pantalonului de pijama.

— Grozav. În sfârșit aveam și eu o pijama și mi-ai rupt-o tu.

Veni mai aproape ca să se uite. Am încercat să-i apuc laba din față, dar a țâșnit, ferindu-se de mâna mea, și cât ai clipi a fost în partea cealaltă a luminișului. Se opri, uitându-se înapoi, de parcă ar fi spus: *cum am făcut asta?* Se întoarse și încercă să-l traverseze iar în fuga mare, dar i se împleticiră picioarele și căzu, moto-tol, lângă mine.

— Gândești prea mult, ca de obicei, am zis eu.

Un pufnet de protest și se ridică în picioare. Încercă s-o rupă iarăși la fugă, și nu căzu, dar se mișca mai mult prăvălindu-se decât făcând salturi, picioarele amenințând să i se încurce între ele la fiecare pas.

— Cum asta se pare că va mai dura un timp, ce-ai zice ca tu să exersezi, iar eu să mă întorc în casă...?

Zbură ca săgeata pe lângă mine și cârmi, blocându-mi calea.

Am zâmbit.

— Știam c-o să meargă. Deci am dreptate? E mai bine când acționezi, nu când gândești.

Un oftat fluieră ușor pe nările lui, aburii răsuflării întârziind în aerul înghețat.

— Nu-ți convine deloc, nu? Ar trebui să ținem un scor, ca să vedem cine are dreptate mai des, eu sau tu.

Își dădu ochii peste cap.

— Nici o șansă, hm? N-ai supraviețui nici o clipă dacă te-aș învinge. Dar, de data asta, am dreptate. Corpul tău știe cum să se miște ca un lup. Ai nevoie doar să-ți eliberezi creierul de cenzură și să-ți lași mușchii să-și îndeplinească rolul.

Se aruncă asupra mea. Pentru că nu m-am clintit, tâșni pe lângă mine, dându-mi ocol la distanță, cu capul plecat, prinzând din ce în ce mai multă viteză, până când n-am mai văzut din el decât o ceață de blană neagră. Și am râs. Nu m-am putut abține. Era atât de... uluitor. Să fie în altă formă. Să cunoască lumea în felul acela. Mă bucuram pentru el. În cele din urmă, a pus frână, oprindu-se prin alunecare, fiecare picior aruncându-se în altă direcție.

— Trebuie să mai lucrezi la partea asta, am zis eu.

Mârâi și scutură din cap într-un fel pe care nu l-am putut interpreta până ce nu s-a ridicat în picioare, cu botul ridicat să adulmece în vânt și urechile ciulite înainte.

— Vine cineva? am șoptit.

Mârâi scurt. *Șșșt, ascult!*

Am ascultat și eu, străduindu-mă să aud ce auzea el. Atunci a ajuns până la mine un sunet pentru care nu aveam nevoie de urechea unui vârcolac să-l detecteze —

un urlet prelung, sinistru. Blana de pe spinarea lui Derek se zbârli, crescându-i dimensiunile deja uriașe cu încă vreo câțiva centimetri.

— Câine? am șoptit, deși auzisem destui câini la viața mea ca să știu că nu asta era.

Derek făcu un salt înapoia mea și mă lovi în spatele genunchilor. *Fugi!*

Am alergat spre potecă. Derek rămase în urma mea, bufniturile labelor sale abia trădându-i prezența, și doar atunci am înțeles de ce se mișca el întotdeauna fără zgomot. Instinctul de prădător. Un instinct — o abilitate — care mie îmi lipsea și, în timp ce alergam, deosebirea aceasta a devenit dureros de evidentă.

Deși aveam cam jumătate din talia lui Derek, pașii mei sunau de parcă o fiară de o sută de kilograme se năpustea prin pădure. Răsuflarea îmi duduia ca o locomotivă. Picioarele-mi nu ratau nici un băț de pe potecă, fiecare trosnind la fel de puternic ca o detunătură de pușcă. Am încercat să fac mai puțin zgomot, dar asta însemna să mă mișc mai încet. Când am scăzut viteza, Derek m-a împins din spate, spunându-mi să nu-mi bat capul cu asta, ci să mă mișc cât mai repede.

Puteam deja zări luminile casei în fața noastră. Atunci, de undeva dintre casă și noi veni un fluierat asurzitor. M-am oprit. Derek se opri și el, derapând și ciocnindu-mă în spatele genunchilor.

Mârâi o scuză. Când m-am ridicat, el deja se pusese pe picioare, stând acum în fața mea, cu botul ridicat, adulmecând. Vântul bătea ușor, dintr-o parte, iar el făcu vreo câțiva pași, încercând să prindă cât de cât mirosul celui care fluierase. Iar când reuși, tot corpul îi înțepeni, cu urechile lăsate pe spate, mârâitul urcându-i involuntar din rărunchi. Apoi se răsuci, gata-gata să mă doboare.

– Cine...?

Răspunse cu un clănțănit de falcă, apucându-mi marginea jachetei. *Lasă, fugi!* Și am fugit.

douăzeci și unu

DE CINE FUGEAM? Văzusem destule filme de groază ca să știu că urletul acela venise de la un lup și că nu mai exista nici unul în libertate în statul New York. Asta însemna vârcolac.

Liam și Ramon, cei doi care încercaseră să-l înhațe pe Derek deunăzi, spusese că întreg statul era în stăpânirea Haitei, care vâna și ucidea orice vârcolac ce îi încălca teritoriul. Evident, nu avuseseră dreptate în totalitate, căci Derek trăise aici de când se știa. Oare să-l fi găsit, în sfârșit?

Dacă nu erau cei din Haită, atunci cine fluierase? Andrew spusese că Grupul Edison nu angajase vârcolaci. Să se fi înșelat? Dacă ar fi vrut pe cineva care să le ia urma subiecților dispăruți, un vârcolac ar fi fost cel mai nimerit copoi supranatural.

În clipa asta, nu conta. Derek știa cine fluierase și, chiar dacă nu-mi putea spune și mie, acțiunile lui arătau clar că eram în pericol și tot ce puteam face era să sperăm că vom scăpa cu fuga.

– E un pârau acolo, am zis, arătându-i cu mâna. Dacă e un vârcolac cel de care încercăm să scăpăm, apa o să ne șteargă urmele, nu?

Îmi răspunse cârmind într-acolo.

Pâraul nu era decât un firișor de apă, dar destul ca să ne înghită urmele. Fugind de-a lungul lui, am văzut că

tăia adânc solul, malurile ridicându-se ca niște mici fa-
leze de ambele părți. Dacă am fi continuat, ne-am fi
putut trezi prinși în capcană.

Derek o luă înainte, urcând pe malul pârâului, cu
mine după el, adidașii uzi alunecându-mi pe noroi în
timp ce mă apucam cu mâinile de rădăcini ca să mă
cațăr. M-am mișcat cât am putut mai fără zgomot, știind
că orice vârcolac avea auzul la fel de bun ca al lui Derek.

Am fugit de-a lungul malului apei până când am
ajuns la un desiş de pădure. Derek mă mână către o po-
ieniță din mijlocul desişului. Se ghemui în centru, cu
picioarele din față întinse, cu capul și coada lipite de
pământ. Încerca să se Preschimbe înapoi, la forma ome-
nească. După vreo câteva minute de eforturi și mârâi-
turi, renunță.

— Nu putem rămâne aici, am zis eu. Dacă e un vâr-
colac...

Mârâi, încuviințând.

— Atunci, mai devreme sau mai târziu, o să ne gă-
sească urmele. Pădurea asta nu e atât de mare...

Un alt mârâit. *Știu.*

— Casa cred că e în partea aia.

Clătină din cap și își îndreptă botul ceva mai la
stânga.

— Bine, atunci, am zis eu. Deci trebuie doar să...

Încremeni iarăși, cu botul ridicat, și își ciuli urechile.
M-am ghemuit lângă el. Continuă să adulmece, mâ-
râind adânc din gâtlee, de parcă simțise un miros pe
care nu-l mai putea găsi din nou. În cele din urmă, mă
înghionti către intrarea în luminiș cu un zgomot care
am crezut că însemna fugi, dar când am țâșnit înainte,
îmi prinse spatele jachetei în bot.

— Să merg încet? am șoptit. În liniște?

Un mârâit. *Da.*

Se strecură în fața mea și făcu un pas. Apoi un altul. Un nor se rostogoli peste lună și pădurea se cufundă în beznă. Ne-am oprit. O crenguță trosni în dreapta noastră. Derek se întoarse, atât de repede încât se izbi de mine, și mă împinse înapoi, iar când m-am împiedicat, s-a repezit la mine, fiindcă nu mă mișcam destul de iute.

Când mă retrăgeam în luminiș, am putut zări o siluetă neagră la margine. La următoarea crenguță ruptă, Derek s-a aruncat în picioarele mele, împingându-mă și înghiontindu-mă, până am ajuns în capătul îndepărtat, după care mă împinse către tufele dese.

— Nu pot..., am șoptit.

Se repezi furios și mârâi la mine. *Ba da, poți.*

M-am lăsat în patru labe și am intrat cu forța prin lăstăriș, cu mâinile înainte, ca să-mi fac drum. N-am făcut decât vreun metru și ceva și m-am lovit de un copac. De o parte și de cealaltă, tufe dese închideau trecerea. M-am răsucit ca să-i spun lui Derek că nu puteam continua, însă el se oprise la marginea galeriei pe care mi-o croisem eu, blocând intrarea, cu spatele la mine.

Norul care acoperea luna se rări și o siluetă se materializă pe potecă. Era un alt lup, la fel de negru ca și Derek. Părea să alunece spre noi, tăcut precum ceața, fără grabă, fără șovăire.

Norii trecură în sfârșit dincolo de lună, însă lupul rămase acolo, cu botul și cu ochii la fel de negri ca noaptea. Am observat niște dâre mai palide pe o parte a corpului său. Când m-am uitat mai bine, am văzut că erau fâșii de unde blana lipsea, iar pielea era golașă, rozalie și încrețită de la cicatricile recente. Mai văzusem cicatricile acelea cu doar câteva zile în urmă.

— Ramon, am șoptit.

Derek mârâi, arătându-și colții, blana i se zbârli, coada îi deveni stufoasă, colții îi sclipiră. Dar celălalt lup continua să vină către noi, neintimidat, fără să încetinească. În cele din urmă, cu un urlet, Derek se repezi la el.

Ramon se opri. Nu se dădu înapoi. Nici măcar nu mârâi. Rămase doar pe loc, până când Derek ajunse lângă el, apoi fentă spre stânga și țâșni drept spre mine.

Derek încercă să-l împiedice, dar își făcuse prea mare avânt în asalt și devie în desiş.

Când Ramon se năpusti spre mine, m-am grăbit să mă dau la o parte, însă tufele erau prea dese. Spre norocul meu, erau prea dese și pentru el, și nu reuși să ajungă mai departe decât ajunsese Derek, doar cât să-i pot mirosi miasma răsuflării pe când încerca să-și croiască drum mai adânc în lăstăriș.

Apoi chelălăi și sări înapoi, cu colții lui Derek înfipti în coapsă. Ramon se smuci, eliberându-se, și făcu un salt asupra lui. Derek se feri și țâșni pe lângă Ramon ca să blocheze intrarea în ascunzătoarea mea.

Pentru câteva clipe, tot ce-am putut vedea a fost coada lui Derek. Apoi l-am zărit pe Ramon mai într-o parte, dându-se înapoi, uitându-se în jurul lui Derek, de parcă evalua situația.

Plonjă în stânga. Derek țâșni în direcția aceea, clămpănind din fălci și mârâind. Ramon fentă spre dreapta. Derek îl blocă. Din nou stânga. Iarăși blocaj. Era ca în seara aceea, pe terenul de joacă, atunci când Liam se tot prefăcea că vrea să mă înșface, sâcâindu-l pe Derek, râzând când îl vedea reacționând de fiecare dată.

— Te tachinează, am șoptit, în încercarea de-a te obosi. Nu te lăsa dus de nas.

Derek mârâi. Se încordă, ca și cum s-ar fi proptit bine pe picioare. Dar n-a folosit la nimic. De fiecare dată când Ramon făcea un gest înspre mine, Derek sărea, clămpănind și mârâind.

În cele din urmă, Ramon se plictisi de joc și șarjă asupra lui Derek. Se ciocniră cu o bufnitură și un pârâit de oase, căzură amândoi, se mușcară și mârâiră, mormăind și chelălăind, când colții li se înfigeau în carne.

Mâna mi se încleștă pe cuțit. Știam că trebuia să fac ceva. Să intru în încăierare. Să-l apăr pe Derek. Dar nu puteam. Deunăzi, când îi urmărisem pe Derek și pe Liam luptându-se în formele lor omenеști, se mișcaseră prea repede ca să pot interveni. Dar aceea fusese o luptă cu încetinitorul față de ceea ce se petrecea acum, un tăvălug turbat de blană, rostogolindu-se furios prin luminiș, o masă nedeslușită de blană neagră, colți sclipitori și stropi de sânge.

Trebuia să fac ceva, pentru că Derek avea un handicap serios: pe mine. Părea să nu poată uita că eram și eu acolo și, ori de câte ori Ramon se prăvălea în direcția mea, Derek se oprea din luptă pentru a intra iarăși între noi.

Voiam să-i spun să nu se mai gândească la mine. Eu eram în siguranță, ascunsă adânc în lăstăriș și înarmată, și nu se vedea nici urmă de tovarășul lui Ramon, Liam. Știam însă că n-ar fi folosit la nimic. Instinctul protector îi întuneca rațiunea.

M-am ridicat, cât am putut, și m-am apucat de creanga cea mai de jos a copacului din spatele meu. Brațul meu rănit îmi răspunse cu înțepături dureroase, dar nu l-am luat în seamă. M-am cățărat în copac. De urcat era ușor. Cel mai greu era să nu mă uit în jos ori de câte ori auzeam câte un mârâit sau un chelălăit.

În cele din urmă, am fost destul de sus cât să nu mă mai ajungă Ramon. I-am strigat lui Derek că sunt în siguranță. El tot a ținut să verifice, bineînțeles, aruncând o privire în sus și alegându-se cu un smoc de blană smulsă de pe gât. Însă odată ce văzu unde mă aflu, se aruncă fără rezerve în luptă.

Oricât de mare era Derek, nu se putea compara totuși cu un vârcolac adult și experimentat. Când se bătușe cu Liam, Derek o rupsesse la fugă, recunoscând că fusese depășit. Poate că avea Derek o oarecare aroganță, dar nu și bravadă. Dacă nu putea câștiga o luptă, n-avea nici o reținere să fugă.

De data asta, însă, nu putea fugi.

Ținând strâns cuțitul în mână, m-am târât pe creangă până când am ajuns deasupra luptătorilor.

Că tot vorbeam de bravadă...

M-am oprit, simțind un fior de vinovăție și pentru că numai îmi trecuse prin minte să fac ceva prostesc. Dacă îmi dădeam drumul peste ei, aș fi fost norocoasă dacă Derek n-ar fi fost ucis încercând să mă apere.

Nu puteam suferi ideea de a sta fricoasă deoparte, ca o eroină de film neajutorată. Totuși *eram* neajutorată în fața lui Ramon. Nu aveam nici forță supraomenească, nici simțuri supraomenești, nici colți sau gheare, nici puteri magice.

Nu te mai văicări pentru ce nu ai. Mintea încă îți merge, nu?

În împrejurările de față, nu eram prea sigură.

Pune-o la contribuție. Gândește.

Mă uitam în jos, la luptă, storcându-mi creierii după un plan. În timp ce priveam, mi-am dat seama că-l puteam identifica pe Ramon după cicatrice. Dacă aș fi putut...

Cicatricele.

M-am aplecat pe creangă cât mă ținea curajul.

— Derek! Coastele! Unde are cicatricele...

Mă frământam să găsesc un mijloc de a-i explica fără să dau în vileag planul față de Ramon, dar n-a fost nevoie să mai spun ceva. Derek s-a răsucit și și-a înfipt colții în coastele lui Ramon. Cum în partea aceea îi lipsea blana care să-l protejeze, colții lui Derek au pătruns adânc, fără greutate. Ramon urlă. Derek își smuci capul în partea opusă, smulgând o halcă zdravănă din Ramon.

Sângele curgea șiroaie. Derek se retrase, țănoș, din calea lui Ramon și lăsă jos halca de carne. Ramon atacă, însă piciorul din spate nu-l ajută. Derek făcu o eschivă pe lângă el și îl mușcă din nou de coaste.

Ramon urlă de durere și de furie și se răsuci, smulgându-se singur din colții lui Derek. Sângele țâșni, în timp ce el se întoarse rapid și-l apucă pe Derek de ceafă. Se prăbușiră, Derek zbatându-se și dând din gheare până când una din ghearele acelea trecu arând peste rana deschisă din flancul lui Ramon. Un scheunat din partea lui Ramon și Derek se eliberă. Se dădu îndărăt către malul râpos al pârauului. În locul acela era de cel puțin cinci metri adâncime și am strigat la el, să-l avertizez, dar el a continuat să dea înapoi.

Ramon porni la atac, zbârlindu-se și mârâind. Atunci, un fluierat îi curmă scurt asaltul. Liam. Ramon se opri, își lăsă capul pe spate și începu să urle. Derek sări asupra lui. Ramon își opri urletul și-l aruncă pe Derek la o parte, care se ridică și continuă să înainteze spre el, făcându-l să se retragă spre...

— Derek! Râpa!

De data asta, își înalță ochii spre mine. Dar nu se opri, ci merse mai departe spre Ramon, încrucișându-și iar privirea cu a lui.

În ultima secundă, Derek se abătu spre stânga, ocolindu-l și lovindu-l pe Ramon drept în flancul rănit. Ramon căzu grămadă. Derek se năpusti spre el. Colții i se înfipseră adânc în carnea ferfenițită. Ramon scoase un urlet nepământean de agonie.

Reuși să se ridice în picioare, cu spatele la malul râpos. Derek făcu un salt spre el. Ramon se dădu cu spatele îndărăt. În ultima secundă, văzu râpa și dădu să se ferească din calea lui Derek, dar acesta îl izbi în flancul sfârtecat, trimițându-l în zbor peste marginea malului abrupt.

M-am dat jos din copac și am fugit lângă Derek. Stătea chiar pe marginea malului, uitându-se în jos la Ramon, care nu-și pierduse cunoștința, ci se căznea să se ridice, cu unul dintre picioarele din față răsucit într-un unghi nefiresc.

Fluieratul se auzi din nou. Derek se întoarse alert, lovindu-mă peste picioare, apoi împungându-mă cu botul, spunându-mi să mă urnesc.

– E Liam? am întrebat.

Își coborî botul, într-o încuviințare.

Nu m-am mai oprit să întreb dacă Liam se afla într-o înfățișare umană. Reprezenta o amenințare de temut. Singurul nostru avantaj era că, dacă nu era lup, avea să ne ia urma ceva mai greu.

– Vine de undeva de lângă casă, am șoptit, în timp ce fugeam. Ar trebui să ne îndreptăm spre șosea. Știi unde...?

Îmi răspunse șarjând pe lângă mine. Alergarăm vreo câteva minute, dar eu tot cădeam. El se tot întorcea în goană, să aibă grijă de ariergardă.

– Îmi pare rău, am șoptit. Nu văd mai nimic și mă tot împiedic...

Îmi tăie vorba cu un mormăit. *Știu. Dar mișcă-te.*

Am luat-o eu înainte, lăsându-l pe Derek să mă bată peste călcâie ori de câte ori începeam să deviez de la direcția cea bună. În sfârșit, am putut zări luminile printre copaci. Derek mă înghionti către ele și...

— Ai făcut tămbălăul naibii, nu-i așa, cățelandrule? se răspândește în ecou prin pădure vorba trăgănată de texan a lui Liam.

Derek mă trânti la pământ. M-am lovit amarnic, arând cu bărbia pe jos și umplându-mi gura de țărână. Am încercat să mă ridic, dar Derek stătea deasupra mea. Mi-am trecut limba peste dinți, verificând să nu fi pierdut vreunul.

Derek pufni și mă împunse cu botul în ceafă. Trebuia să interpretez asta ca pe o scuză, chiar dacă era sau nu.

— Arată-te, arată-te, oriunde ai fi, cântă Liam.

Derek mă îmboldi către un desiș atât de mic, că a trebuit să ne înghesuim unul într-altul și m-am trezit cu gura plină de blană. Când am încercat să-i fac mai mult loc, mârâi la mine să stau nemișcată. M-am așezat, iar el s-a tot împins în mine, ca să-și ascundă tot corpul în desiș, până când a ajuns, practic, în poala mea.

Își ridică botul, adulmecând vântul. Acesta bătea din aceeași direcție din care venise și vocea lui Liam, ceea ce însemna că nu ne putea simți.

Mi-am închis ochii, să ascult mai atent. Puteam simți inima lui Derek bătând accelerat. Și a mea trebuie să fi bătut la fel de tare, pentru că mă apăsă pe braț până când am deschis ochii și m-am uitat într-ai lui, întunecați de îngrijorare.

— N-am nimic, am șoptit eu.

Se foi în loc, încercând să nu mai stea cu toată greutatea pe picioarele mele. Când se mișcă, i-am atins din

întâmplare un petic de blană udă. Mi-am tras mâna și mi-am văzut degetele mânjite cu sânge.

— Ești...

Mă opri cu un mormăit. *Sunt bine. Acum, șșșt!*

Am încercat să văd cât de grav era rănit, dar își schimbă din nou poziția, de data asta ținându-mă jos.

Am stat acolo, ascultând în tăcere. Urechile i se mișcau încolo și-ncoace, și din când în când tresăreau, ca și cum ar fi prins vreun zgomot. Însă, în loc să se încordeze, începu să se destindă.

— Se îndepărtează? am șoptit.

Încuviință din cap.

M-am așezat mai bine. Era greu să te mai temi pentru viața ta când aveai un lup de nouăzeci de kilograme în poală. Era ciudat de liniștitor. Cu căldura corpului său, cu moliciunea blănii și cu bățile inimii, m-am trezit că fac eforturi să rămân trează.

— A plecat? am șoptit.

Derek scutură capul.

— Cât o să mai stăm...?

Derek încremeni. Am căutat să văd ceva prin beznă, dar când m-am uitat la Derek, am descoperit că nu avea acea concentrare asupra unui miros simțit. Capul îi era încă plecat. Ochii erau larg deschiși. Stătea complet nemișcat.

Apoi am simțit. Mușchii i se zbăteau.

— Ești pe cale să te Preschimbi înapoi, am șoptit.

Mârâi, încordat, îngrijorarea inundându-i ochii.

— Nici o problemă. Întotdeauna mai durează puțin, de la primele semne, nu-i așa? O să avem timp să te ducem înapoi în casă. Iar acolo te poți Preschimba...

Se chirci în convulsii, picioarele din față întinzându-se brusc. Căzu pe-o rână, toate cele patru membre

înțepenindu-i, capul i se dădu brusc pe spate, ochii i se rotiră nebunește în cap.

— E în regulă. E mai bine, oricum. Las-o să se întâmple.

Nu că ar fi avut de ales. M-am târât în patru labe peste el, dându-mă la o parte din calea acelor gheare ce se mișcau spasmodic. Ghemuindu-mă în spatele lui, l-am mângâiat pe umeri și i-am spus că se descurca foarte bine, că totul era în regulă.

Capul i se lăsă în pământ, apoi se răsturnă pe spate cu un trosnet de oase rupte. Scoase un țipăt scurt, sfârșit într-un mârâit, căci încercă să-l înăbușe, dar convulsiile continuau să vină una după alta și scăpa câte un scâncet la fiecare nouă repriză. Când în sfârșit s-a oprit, totul în jurul nostru era cufundat în tăcere. Dar știam că Liam auzise.

M-am aplecat spre Derek, șoptindu-i încurajări, nădăjduind să acopăr orice zgomot din partea lui Liam, ca să-l feresc să nu intre în panică. Curând, totuși, capul lui Derek se ridică brusc și mi-am dat seama că Liam se apropia.

Derek era în toiul Preschimbării acum, botul i se scurta, urechile se deplasau din vârful capului spre părți, părul de pe țeastă îi creștea, în vreme ce blana i se rețrăgea sub piele. M-am aplecat până la urechea lui.

— Tu vezi-ți de treabă, da? Am eu grijă de el.

Se încordă tot și scoase un zgomot ce știam că însemna *nu*. M-am ridicat. A încercat să facă și el la fel, numai că a fost cuprins de o altă convulsie.

— O să fiu bine, i-am spus eu, scoțând cuțitul. N-am să fac nici o prostie. Ești aproape de final. O să-i distrag atenția, până închei tu.

— Nu, gâjâi el, gutural.

M-am întors să plec. M-a apucat de picior, numai că degetele îi erau încă scurte și noduroase și-am reușit să mi-l desprind cu ușurință. Fără să mă uit înapoi, m-am îndepărtat în fugă de tufe.

douăzeci și doi

AM FUGIT, CA SĂ MĂ ÎNDEPĂRTEZ cât mai mult cu putință de Derek. În cele din urmă, am văzut silueta unui bărbat înalt, slăbănog, cu păr deschis la culoare, șchio-pătând prin pădure, cu un baston într-o mână. Liam. Șchio-pătatul explica de ce nu se afla în forma de lup. Dacă Preschimbarea era atât de dureroasă pe cât părea, nici nu-mi puteam închipui cât de chinuitoare ar fi fost în caz că erai rănit. Rănirea aceea mai însemna și că avea de plătit o poliță cuiva – mie.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi liniștesc bătăile inimii galopante. Nu mi-a reușit. Asta e, n-aveam ce face. Nu-l puteam lăsa să se apropie cât să-l vadă ori să-l audă pe Derek Preschimbându-se.

M-am apropiat în fugă de el cât m-a ținut curajul, apoi m-am oprit deodată pe potecă. Se opri și el și zâmbea.

– Salutare, drăguță, zise el, trăgănat. Mi s-a părut mie că-ți simt mirosul.

– Ce-ți face piciorul?

Rânjetul îi deveni ceva mai puțin prietenos, aducând mai curând a dezvelit de colți decât a zâmbet.

– Doare ca un nemernic.

– Îmi pare rău.

– Nu mă îndoiesc.

Făcu un pas mai aproape. Eu m-am dat un pas înapoi.

— Nu-ți fie teamă, zise el. O să te iert pentru picior. Îmi plac iepșoarele un pic mai nărvașe.

Sub privirea lui, un fior mă străbătu din cap până-n picioare.

— E mai distractiv să le supui. Ei, dar unde e acel mare malac de prieten al tău? își ridică el vocea. Asta e o schemă de laș, cățelandrile, să trimiți fata în întâmpinare, ca să-mi distragă atenția. Ar cam fi trebuit să mă aștept, totuși, ținând cont de cât de repede ai șters-o ultima oară.

Ascultă, să vadă dacă ironia avea să-l scoată pe Derek din ascunzătoare.

— E ocupat, am zis eu, cu Ramon. Dar a considerat că eu aș putea să mă descurc cu tine.

Liam își dădu capul pe spate și râse.

— Tu chiar ai tupeu. O să ne distrăm amândoi, de îndată ce-o să-l aranjez pe prietenul tău.

Se îndreptă spre mine. M-am ferit într-o parte, atrăgându-l în pădure.

— Vrei să ne jucăm de-a prinselea, drăguță? Mă pricep la asta. Ce-ai zice să-i lăsăm pe prietenul tău și pe Ramon să-și vadă de distracția lor, iar noi, de-a noastră, și să...?

Ceva bâzâi. Liam oftă, băgă mâna în buzunar și deschise un telefon celular.

— Am treabă acuma, zise el.

Făcu o pauză, ascultând. Am putut auzi o voce de bărbat la celălalt capăt și mi s-a părut că deslușesc numele lui Derek.

— Da, da. Dacă o să suni întruna, noi n-o să-l mai prindem niciodată pentru tine.

Dacă Liam a spus „noi”, atunci nu cu Ramon vorbea. Să fi fost cineva din Haită? Oare Liam le promisese deja să li-l dea pe Derek, iar acum trebuia să-l livreze?

– Termină cu văicăreala, zise Liam. Ți-am spus c-o să-l avem până în zori. Am dat doar peste o micuță complicație. Există un motiv pentru care a ieșit prin pădure în noaptea asta și anume să-și facă de cap cu fata lui. Liam se uită la mine. Una micuță și drăguță. Păr vopsit negru. Ochi albaștri mari. Făcu o pauză. Chloe? Mda, arată ca o Chloe.

Grupul Edison? De bună seamă că da. În clipa asta, însă, tot ce-mi doream era ca interlocutorul lui Liam, oricine ar fi fost el, să-l țină cât mai mult ocupat, dându-i timp lui Derek să se Preschimbe.

– Ei, vezi, asta-i problema, continuă Liam. Se pare că nu-i putem separa pe ăștia doi. Așadar, să-l prindem pe el înseamnă s-o prindem și pe ea deopotrivă. Se opri, ascultând. Bineînțeles, o să încercăm s-o lăsăm în pace, dar... Făcu o nouă pauză. Înțeleg. Să scapi de cățelandru – într-un fel sau în altul – este grija ta principală. Deci accepți riscul victimelor colaterale? În timp ce asculta răspunsul, îmi zâmbi: Categorie. Dacă nu-i putem separa, nu va trebui să-ți mai faci griji vreodată pentru fată. O să mă asigur de asta. Acuma, dacă nu mai ai altceva de zis, ce-ar fi să-mi scrii un mesaj? Sunt puțin ocupat. Închise și apoi, către mine: Se pare că unii oameni te consideră neglijabilă, Chloe.

– Cine?

Își coborî vocea, maimuțărind o șoaptă:

– Oameni răi. E o lecție dură, dar lumea-i plină de...

Un strigăt îndepărtat îl opri scurt. Se întoarse către desiş.

– Apropo de oameni răi, se pare că mi-a turnat cineva niște minciuni. Prietenul tău nu se joacă acum cu Ramon, nu-i așa?

I-am tăiat calea.

Dădu să treacă pe lângă mine.

– Știu că ești nerăbdătoare să te hărjonești un pic, dar trebuie să-l scot mai întâi pe tușă pe prietenul tău. Însă nu-ți face griji. După cum sună, s-ar zice că se Preschimbă și, dacă-i pe-așa, promit că n-o să dureze mult.

I-am sărit din nou în cale.

Zâmbetul i se schimbă în grimasă.

– Păstrează-ți tupeul ăla pentru mai târziu. În clipa asta, doar mă va scoate din sărite și nu-ți dorești asta.

L-am lăsat să treacă, dar m-am ținut după el, străduindu-mă să mă gândesc la un plan. Îl puteam auzi pe Derek gemând. Schimbarea se petrecuse repede, dar procesul invers lua timp.

Derek este lipsit de apărare. Dacă Liam îl găsește așa, o să-l ucidă.

Știu, știu.

Atunci fă ceva!

Mi-am scos cuțitul, l-am deschis și mi-am iuțit pasul, micșorând distanța dintre noi, cu privirea fixată pe spatele lui Liam. El se uită peste umăr. Am ascuns cuțitul. Se opri.

– Ce-ai zice să mergi în fața mea? propuse el.

– Mi-e bine așa.

Chipul i se înăspri.

– Treci în fața mea, ca să te pot vedea.

Când am trecut pe lângă el, privirea îmi alunecă spre bastonul său. Ca și Ramon, era rănit.

Folosește-te de asta.

– A-ați spus că-l veți duce pe Derek la H-haită, m-a prefăcut eu că mă bâlbâi. Planul rămâne valabil, nu?

Mi-a făcut doar semn să merg înainte, cu privirea ațintită spre locul din depărtare unde se afla Derek.

– T-te rog, n-nu...

Am plonjat și-am înșfăcat bastonul, dar el l-a smuls din mâna mea, apoi l-a repezit spre mine, lovindu-mă

pe spinare atât de tare, încât mi s-a tăiat răsuflarea și mi s-au înmuiat picioarele.

M-am prăbușit la pământ, gâfâind, cu arsuri în brațul rănit. Mi-am ridicat capul, chinuindu-mă să-mi limpezesc vederea, în timp ce Liam continua să se îndrepte spre desişul în care se afla Derek. La fiecare răsuflare simţeam un pumnal înroșit în foc înfigându-mi-se în plămâni.

Fă ceva.

De pildă? Eram lipsită de puteri. Eram...

Ba nu. Nu eram lipsită de puteri. Exista ceva ce puteam face. La gândul acesta, am simțit cum mi se umple gura de fiere, dar asta era nimic pe lângă ce-mi provoca gândul că Liam îl va găsi pe Drerek înainte să-și termine Preschimbarea.

Trebuia să-i dau mai mult timp.

Am închis ochii și m-am concentrat, forțând trecerea printre semnalele de alarmă. Am pus tot ce-aveam în invocări... și nu s-a întâmplat nimic. Când aveam nevoie de ele, toate acele puteri sporite genetic mă trădau.

Atunci va trebui s-o faci după metoda veche.

Am încercat să mă ridic. Durerea m-a sfâșiat și pădurea mi s-a părut că se răstoarnă, iar stomacul mi s-a urcat iarăși în gât. Am strâns din dinți și m-am târât până la cea mai apropiată creangă ruptă. Am strâns-o bine în mână, mi-am făcut curaj împotriva durerii și m-am ridicat. De îndată ce am fost în picioare, m-am năpustit asupra lui. El se feri din calea mea, dar am izbutit să-l lovesc, nimerindu-l în coapsă exact unde-l înjunghiasem în urmă cu trei nopți.

El urlă și se clătină. L-am lovit din nou. Se prăbuși. În cădere, dădu să mă înșface, dar am făcut un salt înapoi, ridicând bățul. Când încercă să se ridice, am dat din nou. De data asta, mi-a prins bățul și m-a făcut

să-mi pierd echilibrul. Am dat drumul bățului, dar deja zburam prin aer. Am aterizat la vreun metru de el, dar, când s-a răsucit să mă prindă, m-am târât de-a bușilea ceva mai departe de el.

Am reușit să mă ridic. Începuse și el să se ridice, apoi se opri, holbându-se la ceva din spatele meu.

Te rog, să fie Derek.

M-am întors și am văzut un iepure parțial descompus târându-și corpul schilodit către mine. Urechile nu mai erau decât fâșii zdrențuite de piele uscată. Nasul îi era un crater, buze nu mai avea, dinții lungi din față îi ieșeau în afară. Ochii erau stafidiți. Jumătatea din spate a corpului era turtită și răsucită, cu ambele picioare dinapoi stând într-o parte, când se târa spre mine.

— Oprește-te, i-am spus, cu o voce straniu de calmă.

Iepurele se opri. M-am întors spre Liam. El se uită la mine, cu fața răvășită. Încet, se ridică, fără să-și mute privirea de la mine.

— Înainte, am zis.

Iepurele se smuci spre Liam. El se dădu împleticit înapoi.

M-am ridicat în picioare. Iepurele stătea lângă mine, clănțănind din dinți.

I-am poruncit mintal să înainteze spre Liam. El șovăi, apoi își întoarse capul către Liam și începu să se târască spre el.

Liam slobozi un șuvoi de blesteme, dându-se înapoi, încet. Apoi un mârâit se auzi în spatele lui.

Liam se întoarse. O siluetă neagră se mișca printre copaci, ascunsă la umbra lor. Nu-i puteam vedea decât conturul — urechile ascuțite, coada zbârlită și botul lung. Se prefăcuse Derek iarăși în lup? Când fiara veni mai aproape, mi-am dat totuși seama că era pe jumătate cât Derek.

Se opri sub un copac, aproape ascuns acolo, încât numai colții i se vedeau, cu buzele trase mult înapoi și mârâit vibrant. Când păși în lumina lunii, mi-am făcut curaj să privesc o sălbăticiune înviată din morți. Dar era numai un câine obișnuit, viu, probabil de la vreo casă învecinată.

Câinele înaintă spre Liam, continuând să mârâie. Vârcolacii și câinii nu se suportă – știam asta de la Derek.

Liam își încrucișă privirile cu el și scoase și el un mârâit. Câinele continuă să vină spre el.

– Marș, potaie!

Liam își duse piciorul în spate, pregătindu-se să-l lovească. Atunci atenția îi fu atrasă de iepurele ce se târâse până la el. Se dădu înapoi. Desișul din spatele lui erupse într-o explozie de crenguțe rupte și țipete. N-am putut vedea ce anume era, dar Liam trase o înjurătură, dând înapoi și aproape ciocnindu-se de câinele ce-și arăta colții.

Câinele făcu un salt. Liam îl lovi cu șutul. În timp ce zbura prin aer, razele lunii căzură pe coasta câinelui și am văzut că avea o gaură cât pumnul meu de mare, colcăind de viermi.

O văzu și Liam, care înjură și se dădu cu spatele înapoi. Câinele se aruncă iarăși asupra lui. Liam se feri din calea lui.

– Stai, am zis.

Câinele se opri. Rămase acolo, dezvelindu-și dinții, cu ochii scăpărători și tot părul zbârlit, mârâind la Liam.

Iepurele se clătină spre el. Îi trase un șut, aruncându-l în desiș, de unde ieși imediat, reluându-și înaintarea. Odată cu el mai ieși ceva, un soi de rozătoare, mai mult un schelet, clămpănind și clănțănind din dinții lui micuți.

– Stop, am zis.

Se opriă. Liam se uită la mine.

– Da, sunt morți, am zis eu. Da, îi controlez. Iar tu nu-i poți omorî. Poți încerca, dar n-ai să poți.

– Păi, atunci, cred că va trebui să mă lupt cu aceea pe care o pot omorî.

Se năpusti asupra mea.

I-am poruncit câinelui să atace, dar creierul meu s-a bâlbâit, văzându-l pe Liam repezindu-se la mine. M-am ferit într-o parte. El mă prinse de pantalonii de pijama și smuci. Am căzut pe burtă, luptându-mă să mă ridic, înfigându-mi degetele în pământ, rupându-mi unghiile. M-am zvârcolit și strânsoarea i-a alunecat spre piciorul meu. Am făcut o sforțare și m-am aruncat înainte, lăsându-l în mână cu adidasul.

Ridicându-mă în picioare, am auzit cum cineva e pocnit. M-am întors și l-am văzut pe Derek, în forma lui de om, în spinarea lui Liam. Liam își adună puterile și-l aruncă de pe el. Derek îl înșfăcă din nou și se rostogoliră la pământ, luptându-se.

Câinele alergă spre amândoi. I-am poruncit să stea pe loc și se opri, derapând, mârâind și zbătându-se ca un câine turbat în lanț. Am închis ochii și i-am dat încă o poruncă – să-și părăsească trupul.

Am continuat să eliberez și spiritul lui și pe celelalte, făcând eforturi disperate să nu iau în seamă mormăiturile și icnetele luptei. Când am deschis iarăși ochii, animalele se prăbușiseră, părăsite de suflete.

Liam și Derek se rostogoleau pe pământ, încleștați în luptă, Liam cu mâinile înfipite în părul lui Derek, încercând să-i dea capul pe spate, iar Derek, cu mâinile la gâtul lui Liam, nici unul nefiind în stare să-l apuce pe celălalt cât să-l poată arunca de pe el, eliberându-se din strânsoare.

Mi-am scos cuțitul și-am alergat către ei. Am apăsat pe buton... și-am simțit lama intrându-mi în palmă. L-am scăpat din mână. Cuțitul a căzut în lăstăriș. M-am lăsat în genunchi, săpând printre frunze după el.

Un trosnet ca o creangă ruptă. Am sărit în picioare. Derek era întins pe spate, cu Liam deasupra lui, mâinile lui Derek fiind încă încheștate în jurul gâtului său. Derek se uita la el, cu ochi holbați. Ochii lui Liam erau la fel de bulbucați, dar nu mai vedeau nimic, încremeniți într-o privire goală a șocului final.

douăzeci și trei

– **N**-AM VRUT..., începu Derek.
Ieși repede de sub Liam. Leșul vârcolacului căzu, moale, pe o răună, cu capul răsucit, cu gâtul rupt. Derek înghiți nodul din gât. Sunetul răsună în tăcerea din jur.

– N-am vrut... eu doar... încercam să-l opresc.

– Tu n-ai vrut, am zis eu blând. Dar el a vrut.

Se uită la mine, cu ochi răvășiți.

– Te-ar fi ucis, am spus eu. Ne-ar fi ucis pe amândoi dacă i-ar fi venit la îndemână. Poate că tu n-ai vrut s-o faci, dar...

N-am mai sfârșit. Aș fi putut spune că lumea era mai bună fără Liam, dar amândoi știam că problema nu era dacă Liam meritase să moară, ci dacă Derek meritase vina de-a fi ucis pe cineva. N-o merita.

– Tu n-ai luptat ca să-ți ucizi adversarul. În schimb, el da.

Derek dădu din cap și își frecă ceafa, tresărind de durere când atinse cu degetele o rană.

— Ești teafăr? l-am întrebat.

— Mda. Numai câteva zgârieturi și vânătăi. Mă vîndec repede. Poate o să am nevoie de vreo copcă sau două pe aici...

Se uită în jos, la tăietura plină de sânge de pe șoldul lui... și își dădu seama că nu avea nici o haină pe el. Aș minți dacă aș spune că nici eu nu-mi dădusem seama până atunci. Era cumva evident. Nu avusese răgazul să întârzie puțin ca să-și găsească hainele și-apoi să vină să se ocupe de Liam.

Din fericire, date fiind împrejurările, nu avusesem timp să rumeg la lipsa hainelor lui. Întâi cu lupta, ca și acum, când stătea pe vine, nu văzusem mai mult decât atunci când fusese îmbrăcat doar în chiloți. Asta nu-l împiedică să se facă roșu ca racul.

Mi-am scos jacheta și i-am întins-o, fără vorbe, iar el și-a înnodat-o în jurul taliei, bălmăjind un:

— Mersi. Apoi: Ar trebui să plecăm.

Numai că n-am plecat. Ne-am cufundat în tăcere, Derek încă stînd pe vine lângă cadavrul lui Liam, cu capul în jos, și părul atîrnându-i pe față, cu spinarea și brațele lucind lac de sudoare. Se cutremură.

— Mă duc să-ți aduc hainele, am zis eu, ridicându-mă în picioare.

Mă prinse de cot.

— Ramon.

— A, da.

Am clipit des, simțindu-mă amețită — din cauza șocului, bănuiesc. Unul dintre noi trebuia să pornească motorul creierelor, iar Derek părea scos din contact, incapabil să-și ia ochii de la omul pe care-l ucisese.

— Trebuie să-l luăm de aici, i-am spus eu. Cel puțin, să-l ducem în tufișuri, deocamdată, ca să ascundem

cadavrul. Apoi va trebui să ne întoarcem, mâine, și să-l îngropăm.

Nu-mi puteam crede urechilor că spusese asta. Ascunderea unui cadavru? A unui *cadavru*?

Și, mă rog, care e alternativa? Să-l lăsați să zacă pe potecă și să sperați că nici unul dintre vecini n-o să treacă vreodată pe-aici?

Îngroparea de cadavre poate că era ceva ce nu mă așteptasem vreodată să fac în afara unui scenariu de film, dar asta era viața mea acum. Ori mă adaptam, ori mă dădeam bătută.

M-am ridicat și am apucat de brațul lui Liam, făcând o încercare de a-l ridica.

– Am priceput, zise Derek și se ridică. Îl duc eu. Nu putem lăsa urme de târâre sau de altceva și va trebui să-l îngropăm chiar acum, ca să nu-l găsească nici un câine.

– Pe cine să îngropați? se auzi o voce lângă mine.

Am tresărit atât de puternic, că mi-am simțit inima proptită în gât.

– Chloe? zise Derek.

M-am întors și l-am văzut pe Liam, venind spre noi.

– Chloe? zise Derek din nou.

– E L-Liam. Stafia lui.

Liam se opri.

– Stafie?

Se uită la mine, apoi la cadavrul lui, întins pe pământ. Înjură.

– Ești mort, i-am spus.

– Asta văd și eu. Și asta înseamnă că tu ești una dintre persoanele alea care pot vorbi cu morții și... Aruncă o privire spre leșurile câinelui și al iepurelui și strâmbă din buze. ...și pot învia morții.

Privirea i se întoarce asupra propriului său corp neînsuflețit și înjură din nou.

Mi-am dres glasul.

– Dacă tot ești aici, aş avea niște întrebări.

Se uită la mine, ridicându-și sprâncenele.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu.

Am ingenuncheat lângă cadavru și am scotocit în buzunarul lui.

– Chloe?

Derek veni mai aproape, încruntându-se.

Am scos celularul lui Liam.

– L-a sunat cineva. Cineva care se pare că a pus la cale toată trădarea, cineva care mă știa pe mine, îmi știa numele. M-am întors spre stafia lui Liam: Cine e acela?

El își înăbuși un hohot de râs.

– Nu, zău? Tocmai *am murit*. Prietenul tău de coala m-a ucis. Chiar crezi c-o să mai stau pe-aici, să mai schimb o vorbă? Mi-ar face plăcere, dar în clipa asta sunt puțin traumatizat. Poate mai târziu.

Se întoarce să plece. Am alergat după el.

– Ești pe cale să pleci pe Lumea Cealaltă, i-am spus eu. Asta e ultima ta șansă să faci un lucru bun.

– Hm, ei bine, dacă pui problema așa... Își dădu ochii peste cap. Nu mă interesează șansele de pe urmă. N-am făcut nici un lucru de care să mă căiesc. Dacă vrei răspunsuri...

Se apropie de mine, dominându-mă de la înălțimea lui. Am rezistat impulsului de-a mă da înapoi, dar probabil am înțepenit, fiindcă Derek veni lângă mine și șopti:

– Nu-l lăsa să te hărțuiască.

– Eu o hărțuiesc pe ea? strigă Liam. Ea e cea care nu se mai satură de compania mea. Își coborî din nou ochii asupra mea. Cum spuneam, dacă vrei răspunsuri,

găsește-le singură. Și încearcă să te distrezi nițeluș cât te mai ocupi cu asta, fiindcă am senzația că o să te văd din nou, foarte curând... de partea astălaltă.

Mâna lui Derek strânse mai tare de brațul meu. Când am încercat să mi-l trag, se aplecă și-mi șopti:

– Lasă-l să plece. Nu merită.

– Ascultă-ți prietenul, drăguță, strigă Liam peste umăr, îndepărtându-se.

M-am adunat și am stat dreaptă.

– Ce părere ai de zombii mei?

Liam se opri și se întoarse încet.

I-am arătat câinele mort.

– Știi cum am făcut-o?

– Îmi pasă?

– Ar trebui. Necromanții învie morții trimițând un spirit – o stafie, ca tine – înapoi într-un cadavru, unde se află în stăpânirea mea, după cum ai văzut. Funcționează la fel și pentru animale, și pentru oameni. Așadar, ori îmi răspunzi la întrebări, ori te împing înapoi în asta! și i-am arătat corpul lui neînsuflețit.

El râse.

– Aș zice că dai dovadă de bărbăție, deși-i cumva nepotrivit.

– Crezi că glumesc?

Îmi răspunse întorcându-mi spatele și văzându-și de drum. Am închis ochii și mi-am imaginat cum îl împing spre cadavrul lui, doar un brânci ușor.

– Hei! strigă el. *Hei!*

Am deschis ochii și l-am văzut împotrivindu-se unei forțe nevăzute.

– Credeai că-i cacealma?

Am crescut intensitatea cu o măsură și el s-a împiedicat. I-am dat un alt brânci. Stafia țâșni, apropiindu-se cu vreo câțiva pași de cadavrul său.

– Bine, fie! se răsti el la mine. Ce vrei să știi?

– Cine te-a angajat?

– Ai telefonul. Află.

I-am spus lui Derek ce răspunsese Liam, apoi l-am întrebat din nou:

– Cei de la Grupul Edison?

Fața i se schimonosi.

– Compania de electricitate?

– Un bărbat pe nume Marcel Davidoff?

– Cine?

– Diane Enright?

– Are dreptate, șopti Derek. Ai telefonul. Întreabă-l altceva.

– Când ne-ați găsit prima oară, pe terenul de joacă, ai spus că opriserăți la marginea drumului și îi simțiserăți mirosul lui Derek. Aia a fost o minciună, nu-i așa?

– Toată lumea minte, iubire. Obişnuiește-te cu gândul.

– Cineva v-a angajat ca să scăpați de Derek.

– Ei, ai aflat. Așa că nu mai ai nevoie de mine...

– De ce?

– De ce – ce?

– De ce îl vor scos din joc? am întrebat eu.

– Pentru că sunt un vârcolac, zise Derek. Cum spunea Andrew, nimeni nu ne vrea prin preajmă.

– Bingo, cățelandrule! E o lecție pe care e bine s-o știi de mic. Tuturor le e frică de noi. Se îndreptă agale către Derek. Tu încerci să fii copil cuminte, nu-i așa? Crezi că asta o să le dovedească lor că greșesc. Bun, și cu ce te-aranjează asta pe tine? Știi ceva? Nu le pasă. Pentru ei, ești un monstru și nimic din ce faci – sau nu faci – n-o să le schimbe părerea despre tine. Vrei un sfat? Dă-le ce vor. Viața e scurtă și brutală. Zâmbi: Trăiește-o până la capăt!

Derek se uita drept înainte, așteptând răbdător.

– Nu poate auzi nici un cuvânt din ce-i spun eu, este? întrebă Liam.

– Ntț!

Înjură.

– Poftim, și eu încerc aici să împărtășesc câteva perle finale de înțelepciune generației urmât...

Liam dispăru. Am tresărit, speriată, apoi m-am uitat în jur.

– Chloe?

– A dispărut.

– A plecat?

– Nu, pur și simplu a...

Continuam să mă uit după el, dar nu puteam zări nici un tremur fantomatic.

– Vorbea și deodată a dispărut, de parcă l-a împins cineva în Lumea de Dincolo.

– Ce a spus? întrebă Derek.

– Nimic din ce nu știam deja...

Derek se răsuci. Un bărbat apăruse la mai puțin de zece metri pe potecă. Ramon. Derek păși în fața mea.

Ramon ridică mâna, cu palma în afară, arătând că era neînarmat. Brațul rupt îi atârna pe lângă corp. Apropiindu-se de noi, i-am putut vedea rănila de pe falcă și sângele care-i muiase cămașa pe-o parte. La fiecare pas, se chircea de durere.

– Nu sunt aici să mă lupt cu tine, băiete, zise el. Dacă insiști, o să fac tot ce pot, dar pe bune că mai degrabă aș declara-o remiză.

Observând cadavrul lui Liam, se opri și clătină din cap.

– A fost un accident, am spus eu.

– Mda, păi, sunt sigur că el l-a provocat. Ramon clătină iar din cap, dar cu mâhnire sinceră în ochi. După

o clipă, își dezlipi privirea de la cadavru și se uită în sus, la Derek. Și acum? zise el.

— O declarăm remiză, cum spuneai. Dar dacă mai vii vreodată după vreunul dintre noi...

Ramon izbucni într-un râs forțat.

— Ți se pare că arăt cum c-aș mai fi în stare să vă vânez? Nu, asta a fost schema țicnitului de Liam. Pui de căț...

— Cineva v-a angajat pe amândoi. Cine?

— Întreabă-l pe el! și aplecă degetul mare spre Liam. El a fost cu planul. Întotdeauna el era cu planul. Eu doar îl însoțeam în călătorie.

— Deci n-ai nici o idee cine l-a angajat?

— Un supranatural. Un tămăduitor.

— Vrăjitor? am zis eu. Șaman?

— Habar n-am. Nu sunt în temă cu chestiile astea. În orice caz, cineva l-a pus în legătură pe Liam cu tipul ăsta, care avea nevoie de un vârcolac ca să te depisteze pe tine — îi făcu semn lui Derek — și să te dea pe mâna Haitei. Și s-a întâmplat că noi aveam deja probleme cu Haita, din pricina lui Liam, ca de obicei.

— Iar asta părea soluția perfectă, am zis eu. Voi îl predați Haitei pe Derek, dădeți vina pe el pentru canibalism și vă încasați răsplata pentru osteneală. Dacă nu-l puteați prinde de viu, mergea și altminteri.

— Nu la început. Tipul care voia să vă dea pe mâna Haitei părea să creadă că nu avea să fie nici o problemă. Sau așa a pretins, oricum.

— Și dacă Haita se dovedea a fi ucigașă, asta nu mai era vina lui, completă Derek.

— Te-ai prins. După ce v-am pierdut, prima oară, a început să devină nervos. Ținea morțiș să dispari, într-un fel sau altul. Vrei un sfat de la mine? Se uită la Derek. Ia-ți prietena și fugi, nu mai sta. Indiferent ce

încerci să faci pe-aici – să trăiești împreună cu alți supranaturali, pretinzând că ești unul de-al lor – n-o să meargă. Întotdeauna te vor ține sub observație, așteptându-te până-ți vei pierde controlul. Ramon clătină din cap. Știi ceva despre lupi, băiete?

– Puțin.

– Există un motiv temeinic pentru care trăiesc cât mai departe cu putință de oameni. Secole de experiență. Oamenilor nu le plac alți prădători prin preajmă. Îi face nervoși. Iar când devin nervoși, încearcă să elimine amenințarea. Ei, acum a o să vă spun noapte bună și-o să-mi iau amicul de colo.

– Și o să-l îngropi cum se cuvine? am zis eu.

Râse aspru.

– Noi nu ne permitem luxuri dintr-astea. O să mă duc să ridic plata pentru misiune, apoi o să-i duc corpul la Haită, să fac pace cu ei. Și, da, ar fi un lucru al naibii de bine de făcut pentru un prieten, dar acolo, în lumea aceea, supraviețuiește cel mai bine pregătit. Îi caută privirea lui Derek: La noi, întotdeauna supraviețuiește cel mai bine pregătit.

Cu ajutorul lui Derek, Ramon izbuti să-l ridice pe Liam pe-un umăr, scrâșnind din dinți la durerea provocată de surplusul de greutate. Apoi dispăru în noapte, șontâc-șontâc.

douăzeci și patru

NE-AM ÎNTORS ÎN LOCUL unde își lăsase Derek hainele, înainte de prima fază a Preschimbării. În timp ce se îmbrăca, eu i-am verificat telefonul lui Liam. Derek se apropie și se uită peste umărul meu.

– A folosit inițiale pentru nume. RRB. Dar numărul are prefixul 212. Țasta e pentru New York City, deci ar putea fi totuși Grupul Edison, care să fi folosit un localnic ca persoană de contact pentru misiunea asta.

– Mda.

– Nu pari convins.

Se uită către casă.

– Crezi că e unul dintre ei? am întrebat. Bine, dar noi l-am întâlnit pe Liam pe drum *către* casa lui Andrew.

– Ar fi putut afla că eram pe drum și atunci l-au trimis pe Liam să verifice pe traseul autobuzului.

– Cum? La vremea aceea, Andrew era ținut captiv de Grupul Edison. El nu știa că ne îndreptam spre el, ceea ce înseamnă că nici unul din Grup nu știa.

– Poate că îi supravegheaseră casa, îi văzuseră pe Simon și pe Tori, își închipuiseră că noi ne aflam pe drum și urma să venim tot acolo, dăduseră câteva telefoane pe la companiile de transporturi și aflaseră că doi copii pleaseră din Albany, cu o noapte înainte. E un lanț lung, dar...

Dădu din umeri.

– E o posibilitate, am spus și m-am uitat din nou la inițiale. Tu ai prins numele de familie al lui Russell? Ramon a spus că persoana de contact era un tămăduitor. Russell e șaman. Asta dacă Ramon nu se referea cumva la un vrăjitor.

– Vrăjitorii nu sunt tămăduitori. Vrăjitoarele sunt, într-un fel, dar dacă e vorba de un tip, atunci e șaman.

– Avem nevoie de o dovadă. Și cred că știu cum s-o obținem.

Am ridicat telefonul celular.

Derek clătină din cap.

– Prea riscant. Nu mă pricep să imit voci.

– Nici nu va trebui. Liam i-a spus tipului că, dacă mai voia ceva, să-i dea mesaj scris. Prin urmare, se presupune că și Liam ar fi putut să-i trimită *lui* un mesaj.

– Bună idee! Derek întinse mâna spre telefon. O să-i spun că...

Am tras telefonul cât să nu-l ajungă și m-am uitat la el. A înțeles, și-a frecat bărbia și a încuviințat:

– Dă-i bătaie.

În timp ce scriam, el se dădu câțiva pași mai în spate și încercă să nu privească peste umărul meu. Nu-i era ușor – se tot legăna, aplecându-se în față să tragă cu ochiul. Dar izbuti să reziste tentației de a prelua controlul și am apreciat lucrul ăsta. Când am terminat, i-am dat să citească mesajul compus de mine și l-a aprobat.

Potrivit celor scrise, Liam îi încolțise pe Derek și pe fată. Ar fi putut să-i prindă de vii, dar, dacă încerca, ar fi putut și să-i piardă iarăși. Ce voia șeful să facă Liam și Ramon acum?

Cel de la capătul celălalt trebuie să fi fost lipit de telefon, așteptând, pentru că răspunsul veni în câteva secunde. Cinci cuvinte. *Ocupați-vă odată de ei.*

I-am trimis un altul, ca să fie absolut clar, spunându-i că dacă voia să facem noi pierdute cadavrele, asta îl costa 10 procente în plus. Din nou un răspuns rapid, un singur cuvânt de data asta: *Bine.*

Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Derek holbându-se la mesaj. Pur și simplu se holba, de parcă tot mai crezuse că Liam și Ramon încercaseră doar să ne sperie și că ordinele lor fuseseră, de fapt, să mă lase pe mine în pace și pe el să-l predea Haitei.

– Te simți bine? l-am întrebat.

Dădu din cap, dar nu arăta deloc bine – fața albă ca varul, ochii ațintiți pe ecran.

– Derek?

Telefonul vibră. Un alt mesaj, de la același expeditor, care ținea să specifice că plusul de 10 procente însemna ascunderea *ambelor* cadavre. Și că, dacă Derek era prins de viu, eu trebuia să dispar.

— Pentru că, dacă mă întorc, îi pot povesti lui Andrew ce s-a întâmplat, am zis eu. E mai bine să dispărem amândoi și să pară că am fugit împreună.

M-am uitat la Derek. Căpătase o nuanță nesănătoasă, verzuie, de parcă stătea să vomite.

— Îmi pare atât de rău, zise el, în cele din urmă, într-o șoaptă pe care abia o auzeam. Au vrut să te omoare pentru că ai ieșit aici, afară, cu mine. Ca să mă ajuți pe mine. Eu ți-am cerut să vii.

— Și de ce e asta vina ta?

N-am vrut să mă răstesc, dar mă înfuriasem. Nu pe Derek, ci pe ei — pe toată lumea care îl făcuse să se simtă astfel. Mai înainte să-mi pot cere scuze, el clipi des, ieșind din șoc, iar eu am înțeles că furia mea acționase mai eficient decât orice cuvinte liniștitoare.

— Ai devenit ținta lor pentru că ești vârcolac, am zis eu. Atâta tot. Nu pentru că ai făcut tu ceva. Și nu poți schimba nimic. E problema lor.

— Dar dacă aș fi știut că este o problemă, n-aș fi pus în pericol pe nimeni altcineva.

— Adică ai fi ieșit afară singur? Asta-i...

— Nu doar atât. V-am pus și pe voi, pe tine și pe Simon, în primejdie, prin...

— Prin simpla ta prezență lângă noi? Și care era alternativa? Să pleci? Să renunți la a-ți mai căuta tatăl? Să-l lași baltă pe Simon?

El clipi.

— Nu, nu l-aș fi lăsat... dar am senzația că...

— Senzația că?

Clătină din cap, întorcându-și privirea. I-am dat ocol, postându-mă în fața lui.

– Senzația că – ce, Derek? Că ar fi trebuit să pleci? Că noi am fi fost mai feriți de primejdie dacă ai fi făcut-o?

Dădu să ridice din umeri, apoi își mută din nou privirea. Aveam dreptate. Numai că lui nu-i plăcea să-și audă gândurile exprimate cu voce tare; sunau prea aproape de autocompătimitate.

– Nimeni n-ar fi mai ferit de primejdie dacă ai pleca tu, am spus.

– Mda, mormăi el, fără convingere.

– Simon are nevoie de tine.

Dădu din cap și continuă să se uite la pădure.

Eu am nevoie de tine. N-am spus asta, bineînțeles. Cum aș fi putut, fără să fi sunat aiurea? Dar am simțit-o, cu inima bătându-mi puternic în capul pieptului, și n-avea nici o legătură cu stupizeniile romantice de genul *N-aș îndura să rămân fără tine*. Era ceva mai profund, mai disperat.

Când m-am gândit la plecarea lui Derek, mi s-a părut că-mi fuge pământul de sub picioare. Aveam nevoie de ceva de care să mă agăț, ceva solid și real, când totul în jurul meu se schimba atât de repede. Chiar dacă fuseseră momente când mă gândisem că ar fi fost mai simplu fără Derek de față, gata să smulgă o bucată din mine la fiecare pas greșit, într-un fel mă bizuiam pe asta – cineva care să mă țină în priză ca să gândesc, ca să mă străduiesc să fac mai bine și să nu mă lase să-mi vâr capul în nisip ca struțul și să mă rog să se rezolve totul de la sine.

Când s-a întors spre mine, probabil că a citit asta pe fața mea. Oricât am încercat să mi-o ascund, n-am fost destul de rapidă, iar când s-a uitat la mine, *felul* în care m-a privit...

Panică. Am simțit panică, de parcă brusc mi-aș fi dorit să fiu oriunde în altă parte decât aici, și nicăieri decât aici, și mi-aș fi dorit, mi-aș fi dorit...

Mi-am întors, cu un efort, privirea în lături și-am deschis gura să zic ceva, orice, dar mi-a răspuns mai înainte s-apuc:

— Nu plec nicăieri, Chloe.

Își frecă un omoplat, încruntându-se, de parcă încerca să rezolve o problemă complicată.

— Nu vreau să devin complet...

— Angoasat?

Râse scurt, strident.

— Da, cred. Mult prea mare tendință spre angoasă, în ultima vreme. Chiar mă simt mai bine când e vorba de acțiune.

— Te-am auzit. Am ridicat telefonul: Și, cu asta, poate că vom reuși să declanșăm acțiunea aia. Ești gata să mergem să stăm de vorbă cu Andrew?

Dădu din cap și o luarăm către casă.

Abia când am ajuns înapoi m-a lovit din plin grozăvia nopții aceleia. Cineva îl voia pe Derek mort. Același cineva voise să mă știe și pe mine moartă, pentru că... ei bine, cred că doar pentru că nu conta. *Eu* nu contam. Eram doar un obstacol în calea țintei.

Cum se putea uita cineva la niște copii care nu făcuseră niciodată ceva rău și să vadă numai o amenințare care ar fi cel mai bine eliminată prin crimă? Oricine făcuse asta nu era cu nimic mai bun decât Grupul Edison.

Cineva îl voia pe Derek mort pentru că el era un monstru. Dar când Derek îl ucisese din întâmplare pe Liam, suferise și continua să sufere, oricât de justificabilă fusese fapta.

Așadar, cine era adevăratul monstru?

Casa era liniștită. Părea ciudat. Era ca și cum ne treziserăm dintr-un coșmar și puteam pur și simplu

să ne strecurăm la loc în pat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

L-am lăsat pe Derek să-l cheme el pe Andrew.

Au venit împreună la masa din bucătărie, unde-i așteptam.

– Trebuie să-ți spunem ceva, începu Derek.

Iar după expresia de pe fața lui Andrew, cred că se aștepta ca Derek să-i spună că mă lăsase gravidă. Mi s-a părut că simte un soi de ușurare să descopere că nu se întâmplase altceva decât că fuseserăm vânați de niște asasini vârcolaci – cel puțin, până când a înțeles că nu Grupul Edison îi trimisese. Odată ce văzu textul mesajului și ne confirmă că era numărul lui Russell, lucrurile se schimbă, iar Andrew în sfârșit deveni genul de individ de care aveam nevoie.

Era furios, plimbându-se cu pași mari prin bucătărie, jurând să ceară, dacă nu răzbunare, măcar niște răspunsuri. Și siguranță. Ne făgădui că nu ni se va mai întâmpla nimic asemănător, chiar dacă asta ar fi însemnat să fie nevoit să ne ia și să ne ducă departe de ceilalți și să se ocupe singur de Grupul Edison.

O sună pe Margaret și-i ceru să vină imediat. Nu-i păsa că era ora patru dimineața, era o problemă ce nu suferea amânare până în zori. Nu reuși s-o prindă pe Gwen, dar îi lăsă același mesaj.

După aceea, i-am trezit și pe Tori și pe Simon, eu punând-o la curent pe Tori, Derek pe Simon. Chiar mă bucuram că nu fusese încă nevoie să dau ochii cu Simon.

I-am povestit lui Tori ce se întâmplase. Mă rog, o versiune a poveștii, păstrând echilibrul între a-i transmite exact cât de serioasă era amenințarea și a nu o speria de moarte. Derek și cu mine, de asemenea, nu-i spuseseam totul lui Andrew, pentru că nu voisem să-l

îngrozim din cale-afară. În versiunea noastră, Derek nu reușise să-și încheie Preschimbarea. Toată lumea era deja destul de îngrijorată în privința lui, fără să mai fie nevoie să le mărturisim că de-acum era un vârcolac în toată puterea cuvântului. La fel, nu mărturisiserăm că Liam murise, ci spuseseam doar că Derek îl făcuse knock-out și atunci Ramon ceruse încetarea luptei și plecase, cărându-și prietenul în spinare.

Derek voia să ne facem cu toții bagajele și să fugim. Eu știam că voia asta pentru că tot asta voiam și eu. Însă nu era o soluție. Nu încă.

Altminteri, noaptea aceasta nu făcuse decât să deschidă o altă fereastră asupra primejdiei ce pândea dincolo de zidurile castelului nostru. Presupun că e prea dramatic să spun că eram sub asediu, dar așa ne simțeam.

Într-un film, am fi pornit imediat la luptă, înfruntându-i atât pe Ramon și pe Russell, cât și pe asasinii Grupului Edison. Cei care ar fi refuzat să plece din castel ar fi fost taxați drept nevolnici și lași. Dar există un motiv pentru care personajele fac lucruri prostești prin filme – nimeni nu vrea să se uite la o mână de copii mergând de colo-colo, certându-se și frământându-se neliniștiți, în vreme ce așteaptă ca adulții să vină cu un plan. Nici nouă nu ne plăcea deloc rolul nostru, dar deocamdată nu aveam alte soluții.

douăzeci și cinci

NUMAI MARGARET A RĂSPUNS la convocare. Când Andrew a spus că Gwen se afla probabil la prietenul ei, cu telefonul mobil închis, mi-am dat seama că nu-i plăcea deloc treaba asta. Să fi fost și ea amestecată în planul de eliminare a lui Derek? Nădăjduiam că nu.

Ne așteptasem din partea lui Margaret la aceeași revoltă pe care o văzuserăm izbucnind la Andrew, dar am fost dezamăgiți. Însă, ce-i drept, s-a arătat supărată și preocupată. Bine și-așa, deocamdată.

Când am ieșit de la duș, am găsit un bilet vârat pe sub ușă. Era un mesaj-pictogramă de la Simon, ca acela pe care îl lăsase la depozit. Începea cu o stafie, drept formulă de adresare – însemnând eu – și se încheia cu un nor de ceață și un fulger – însemnând el. Cât despre cuprinsul mesajului, era ceva mai complicat decât anteriorul și mi-a luat ceva timp până să-l descifrez.

Primul simbol era un bilețel, în engleză, cu titlul „Las moștenire...”. Al doilea era litera U. Apoi numărul 4. Apoi două mâini, una punând ceva în palma celeilalte. Apoi nota muzicală mi. Am încercat să citesc: *Will¹ you for... me?*

M-am uitat lung la cele două mâini, încercând să descopăr cuvântul care lipsea, până când un oftat zgomotos se auzi de dincolo de ușă.

– Ori răspunsul este nu, ori desenul meu e nătâng.

– Stai așa!

M-am îmbrăcat repede și am deschis ușa. Simon se sprijinea de perete.

– Deci? zise el.

– M-am încurcat aici, am zis eu și i-am arătat iconul celor două mâini.

– *Give²*, traduse el.

– Aha!

Am citit iarăși pictograma:

¹ Joc de cuvinte: *will* (engl.) este și verb, „a vrea”, și substantiv, însemnând „testament”.

² Verbul *give* (engl.) înseamnă „a da”.

– *Will you for... forgive me?* Mă ierți? Mi-am ridicat ochii spre el: Cred că asta ar fi trebuit să fie întrebarea mea.

– Nu, tu ai procedat corect. Ți-ai dat seama că nu era ceea ce îți doreai și ai spus-o. Eu sunt mizerabilul care a bătut în ciudă din picior și te-a lăsat singură în pădure. Îmi pare rău. Sincer. Făcu o pauză: Deci... suntem prieteni?

Ușurarea mi-a înmuiat genunchii.

– Suntem prieteni. Dar *mie* îmi pare r...

Ridică o mână, tăindu-mi vorba.

– Nu pot să fiu supărat pe tine pentru că mi-ai confirmat ceva pe care-l bănuiam deja. Am făcut o încercare. N-a mers. N-am să spun că nu mă afectează, dar... Ridică din umeri: Îmi placi, Chloe. Și nu e ceva de genul prietena-mea-sau-nimic, așa că sper că putem trece peste faza cu am-încercat-să-ne-dăm-întâlnire-dar-am-ratat și vom sări înapoi la cum eram înainte, dacă vrei.

– Vreau.

Când am coborât, Andrew plecase. Ne-am imaginat că s-a dus să-i ceară socoteală lui Russell, dar Margaret, pe care o lăsase să aibă grijă de noi, n-a vrut să ne confirme supoziția asta. Oare așa avea să fie de acum încolo? Noi să fim lăsați pe tușă, iar adulții să se ocupe de acțiune? Nădăjduiam că nu.

Simon și cu mine l-am găsit pe Derek în bucătărie. Simon ar fi vrut să-și ia un măr și să mergem apoi într-un loc ferit, unde să ne putem pune la cale următoarea mișcare, în afara aranjamentelor adulților, însă Derek i-a întins dispozitivul de testare a sângelui și punga cu insulină, apoi a scos din frigider șuncă și ouă. Simon oftă. Derek îi aruncă o privire piezișă.

– Sper că nu te-aștepți să le gătesc eu, am zis.

A fost rândul meu să primesc o privire piezișă.

— Voiam să zic că...

— Nu toți am crescut cu bone și menajere, zise Derek.

— N-am chef de mic dejun, zise Simon. Trebuie să vorbim.

— Despre ce? întrebă Derek.

— Hm, cum să scăpăm de aici? sugeră Simon. Cineva a încercat să vă *ucidă*. Pe amândoi.

— Singura noutate e că n-a fost Grupul Edison, zise Derek, care probabil are și el oamenii pe urmele noastre, așteptând să facem vreo prostie, cum ar fi să fugim iarăși. Puse șunca tăiată fâșii în tigaie și încheie: Rămânem pe loc. Cel puțin, până vom afla ce-au plănuit ei să facă mai departe.

— Vreau să-l invoc pe Royce, am zis eu.

Derek își întoarse capul spre mine destul de repede cât să șfichiuiască aerul.

— Ce?

— Vreau să-l contactez pe Royce. Dacă am noroc, o să mă trezesc cu unchiul sau cu vărul lui în loc, dar foarte probabil o să vină numai Royce. Avem nevoie să ne lămurim cu povestea asta. Trebuie să știm ce s-a întâmplat aici și trebuie s-o aflăm repede.

— Are dreptate. Simon își încrucișă privirea cu frațele lui. Știi că are dreptate.

Lui Derek îi zvâcnea falca, în timp ce rumega ideea. În cele din urmă, spuse:

— Cu o singură condiție. Fără Tori. Ultimul lucru de care avem nevoie e să azvârle ea cu o bilă de foc în Royce.

— S-a făcut.

Am urcat la etaj ca s-o chem pe Tori la masă. I-am împărtășit ce puseserăm noi la cale și i-am cerut să ne

ajute ca s-o țină pe Margaret ocupată și să ne dea de veste dacă apărea Andrew. Ar fi vrut mai degrabă să vină și ea la invocare, dar păru să accepte misiunea pe care i-o rezervaserăm.

După micul dejun, am hotărât să mergem să facem invocarea în pivniță – departe de ochii lui Andrew și de primejdiile acoperișului. Și, recunosc, atât Simon, cât și eu eram nerăbdători să aruncăm o privire prin lucrurile de acolo, de jos.

Pentru prima oară în viața mea, am intrat într-o pivniță și m-am înfiorat numai din pricina curentului real de aer rece. Era întocmai cum o descrisese Derek – două încăperi mari, pline cu lucruri depozitate, și un mic atelier mecanic. Simon încercă să glumească despre pasaje secrete, dar Derek îi reteză ferm ipoteza.

Eu am urmat procedura obișnuită – am închis ochii și am îngenuncheat. Mi-l puteam închipui pe dr. Banks, fiindcă îl văzusem în fotografie. Cu Austin ar fi fost mai greu, pentru că îi tot vedeam în minte trupul însângerat, iar asta mă făcea destul de nervoasă. Prin urmare, am ales să mă gândesc la dr. Banks, concentrându-mă până când am simțit alarma lăuntrică gata să se declanșeze, anunțându-mă că nu era bine să merg mai departe.

– Nimic, am zis eu.

– Ești sigură? întrebă Simon. Ai tresărit.

– Mai încearcă o dată, zise Derek.

Am încercat și tot nu s-a întâmplat nimic, dar Simon a zis:

– Da, asta a fost fără îndoială o tresărire. Ți s-au zbatut pleoapele, de parcă ai fi văzut ceva.

Următoarea tură când am încercat, chiar *am simțit-o*, o mică scânteie care m-a făcut să bat în retragere. Am oftat și m-am foit în loc.

– Nu te grăbi, murmură Simon. Nu pleacă nimeni nicăieri.

Am invocat, făcând eforturi să rezist tentației de a crește intensitatea. *Era* un spirit prezent. Simțeam aceeași supraconștientizare ca și în cazul cadavrelor, de parcă mă încordam să aud o voce prea slabă pentru a fi detectată de urechile mele. Am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe.

– Vreau să-mi scot medalionul.

Mă așteptam la o împotrivire vehementă, însă Derek a dat doar din cap:

– Ridică-l deasupra capului, încet, și ține mâinile pe el, deocamdată. Vezi dacă e vreo deosebire.

Am închis ochii și am apucat medalionul.

– Nu!

Am sărit speriată și m-am uitat de la Simon la Derek, deși știam că nu vorbise nici unul dintre ei.

– S-a întors, am zis. Femeia.

Când am invocat din nou, senzația a reapărut, mai puternică acum, și mi-a trebuit toată puterea voinței să nu cresc intensitatea și să smulg spiritul, aducându-l la vedere.

– Ușurel, șopti vocea.

Pielea de găină mi s-a întins pe tot corpul.

– P-pot să te văd, t-te rog?

Vocea îmi tremura ca frunza de plop. Mi-am dres glasul și am încercat din nou, dar m-am poticnit iarăși.

– Chloe? zise Derek.

I-am urmărit privirea spre mâinile mele. Tremurau. Am strâns tare de medalion și am respirat adânc.

– E mătușa ta? Întrebă Simon.

Am clătinat energic din cap.

– Nu...

Era cât pe-aci să spun că nu știam cine era, dar cuvintele au refuzat să-mi iasă. Știam cine era. Numai că nu îndrăzneam să cred.

– Ascultă, puiule... Trebuie să mă ascuți...

Ascultă, puiule. Știam cine îmi spunea așa. Cunoșteam vocea asta.

– Mami?

douăzeci și șase

– **C**E? FĂCU SIMON, dând să se apropie. E mama ta aici?

– Nu! am clătinat energic din cap. Nu e ea. M-m-m...

Am tras din nou aer în piept și mi-am încleștat mâinile tremurătoare.

– Nu știu de ce-am spus asta.

– Ești frântă de oboseală, zise Derek.

– Și dacă e, totuși? zise Simon.

Am surprins privirea pe care i-a aruncat-o Derek, cerându-i să tacă. Totuși mă întrebă și el:

– Dacă e un spirit aici, vrei să mai încerci? Adăugă, privindu-mă în ochi: Probabil că nu e ea.

– Știu.

Am închis ochii. Îmi doream să fie mama. Încă din ziua în care aflasem că puteam vorbi cu morții, făcusem eforturi disperate să-mi scot din minte posibilitatea asta. Numai la gândul că aș putea vorbi cu ea, inima mi-o lua razna.

Dar eram și îngrozită, totodată. Mama era o amintire îndepărtată, foarte dragă. Era căldura îmbrățișării, râsul și tot ce fusese bun în copilăria mea. Gândindu-mă la ea, parcă eram din nou de trei ani, ghemuită

în poala ei, în absolută siguranță și iubită. Însă nu mai aveam trei ani și știam că ea nu era mama perfectă din amintirea mea.

Mama fusese cea care mă introdusese în experiment. Ea își dorise un copil atât de tare, încât se înscrisese voluntar în studiul Grupului Edison. E drept, ei îi spusese că vor putea corecta efectele secundare din pricina cărora murise fratele ei. Și totuși trebuie să fi fost conștientă că își asuma un risc.

– Chloe? zise Simon.

– S-scuze. Mai încerc o dată.

Am închis ochii și am uitat de toate acestea. Dacă era mama, voiam s-o văd, indiferent cum fusese ea de fapt, indiferent ce făcuse.

Prin urmare, când am invocat, mi-am îngăduit să mi-o închipui pe mama, s-o chem pe nume.

– ...auzi?

Vocea ei veni din nou, atât de încet, că o puteam desluși numai când mă concentram. Am crescut puțin intensitatea.

– Nu!... Destul... E periculos.

– Ce e periculos? Să te invoc pe tine?

Răspunsul ei a fost prea slab să-l pot înțelege. Am deschis ochii și m-am uitat în jur, căutând un semn de vreun spirit. În stânga mea am zărit aerul tremurând, de parcă din podea se înălța căldură. I-am întins medalionul meu lui Derek.

– Nu! zise vocea. ...Pune-l... e periculos.

– Dar vreau să te văd.

– ...nu se poate... Îmi pare rău, puiule.

Am simțit o gheară în piept.

– T-te rog. Vreau doar să te văd.

– ... știu... nu se poate... medalion... siguranță.

Derek mi-l dădu înapoi. Mi l-am trecut peste cap, dar am reînceput să invoc, mai puternic acum, insistând...

— Chloe!

Vocea a fost atât de aspră, încât am deschis ochii, speriată.

— Nu atât de tare... îl aduci pe el.

— Royce? M-am mai ciocnit o dată cu el. Acum voiam să vorbesc cu tine.

Am invocat din nou.

— Chloe!... ține... o să plec... n-ar trebui să fiu aici... nu e îngăduit.

— Ce nu e îngăduit?

— Nu ai voie să vorbești cu ea, murmură Derek. Necromanții n-ar trebui să fie în stare să-și contacteze propriile rude moarte. Am auzit de asta. N-am vrut să-ți spun, pentru că nu eram sigur. Dar e limpede că nu poți s-o contactezi... oricum, nu foarte bine. Iar ea nu vrea să încerci mai tare, ca să nu-l aduci cumva pe Royce.

— Dar *am nevoie* să...

Nici n-am apucat să termin fraza și aerul începu să tremure, o siluetă prinzând formă. Silueta mamei mele, atât de străvezie, că abia o puteam zări, dar destul cât să știu. Știam. Mi-au dat lacrimile. Am clipit să mi le țin în frâu, iar ea a dispărut din nou.

— Tu ai fost în noaptea aceea, la Andrew, în pădure, am zis eu. Când ne vânau. Ai încercat să mă ajuți. M-ai urmărit.

— Nu întotdeauna... nu pot... încercat să te previn... o, puiule... fugi...

— Să fug?

— ... nu e sigur... nici un loc sigur... nu pentru tine... atâtea minciuni... să scapi...

– Nu putem fugi, am zis eu. Grupul Edison ne-a găsit în noaptea aceea la...

– Nu... asta... încercat să-ți spun...

Vocea începu să i se stingă. M-am chinuit s-o aud, dar continua să se îndepărteze. Mi-am scos medalionul.

– Hm, Chloe? zise Simon. Dacă mama ta spune să-ți ții ăla la gât...

– Încerca să-mi spună ceva și a dispărut.

– Cheam-o din nou, zise Derek, luând medalionul de la mine. Dar cu mare grijă!

Am crescut încet intensitatea, în timp ce-o chemam pe nume. Derek rămase lângă mine, atent, ținând panglica medalionului întinsă, gata să mi-o treacă pe după cap la cel mai mic semn de neregulă.

– A plecat, am zis eu, la sfârșit.

Lacrimile mi-au usturat din nou ochii. Am clipit, alungându-le, și mi-am dres glasul.

– Ce a zis? întrebă Simon.

– Că nicăieri nu e sigur pentru noi, ceea ce deja o știam. Dar mai era ceva. A mai dat să-mi spună ceva despre noaptea aceea, de la Andrew.

– Dacă vrei să mai încerci, fă-o, zise Derek. Pentru că, și dac-o să-l aduci pe Royce, poți să-l trimiți înapoi, nu-i așa?

Am încuviințat. Margaret spusese că nu era sigur, dar n-aș fi avut muștrări de cuget dacă l-aș fi azvârlit pe spiritul lui Royce în dimensiunea greșită. Așadar, îngenunchind, am crescut puterea, încercând să invoc...

– Cauți pe cineva, micuță necro?

Am sărit speriată, pierzându-mi echilibrul. Și Simon și Derek m-au prins, Derek ținându-mă cu o mână în timp ce cu cealaltă mi-a trecut, stângaci, panglica amuletei peste cap. Am tras medalionul în jos și m-am uitat în jur.

— Royce, am zis. Pot să te văd? Te rog?

El chicoti și se arată numai în parte, cum făcuse și data trecută.

— Ți-a plăcut ce-ai văzut, ai?

Se zice că nu te poți preface că roșești, dar în mod cert am încercat. Asta era metoda de a te purta cu secătura asta. Flatarea, oricât de greu mi-ar fi venit.

— Ai avut dreptate, am zis eu. Avem nevoie de ajutorul tău. Lucrurile nu merg deloc bine.

— Surpriză, surpriză.

— Ai fost și tu... unul dintre noi? Ai făcut parte din proiectul Genesis?

— Sunt modificat genetic, dar nu sunt o imitație ca voi.

— Noi, imitații? m-am mirat.

— Ale modelului original. Eu. Bine, Austin și cu mine.

— Am crezut că noi eram primii subiecți.

— L-au numit Genesis *Doi*, murmură Derek. Am crezut că i-au zis „doi” fiindcă primul era cel din Biblie. Însă era al doilea studiu. Înseamnă că au mai făcut unul înaintea noastră.

Royce râse:

— Puștanilor, sunteți idioți sadea. Chiar ați crezut că asta este singurul lor experiment? Mda, sunteți al doilea val... al proiectului Genesis. Dar mai există și proiectul Icarus, proiectul Phoenix...

Într-adevăr, dr. Davidoff făcuse aluzie la faptul că Grupul Edison ar fi implicat și în alte experimente, dar m-am purtat de parcă acum auzeam prima oară:

— De unde știi toate astea?

— Sunt deștept.

Iar unchiul lui a fost unul dintre liderii grupului.

— Ce n-a mers? am întrebat eu.

– Cum adică?

– Ești mort. Austin e mort. Dr. Banks e mort... Treaba asta are vreo legătură cu tine? Cu tine și cu Austin?

Un fulger de mânie i-a traversat fața.

– S-a întâmplat ceva, am stăruit eu. Cu voi doi. Așa se face că el știa...

Căscă, prefăcut.

– Mai e cineva care găsește discuția asta de-a dreptul plictisitoare? Hai să înviorăm atmosfera cu un joc. Se duse până la Simon și-i spuse: Făceai glume despre un pasaj secret, mai devreme.

– Nu te poate auzi, îți amintești? am zis eu.

– Vrei să-ți faci iubițelul fericit, fato? O să-ți spun eu unde se află pasajul secret. Tu știi că există unul. Într-o casă atât de mare ca asta și pivnița trebuie să fie la fel de mare.

Le-am transmis băieților ce spunea Royce.

– Nu neapărat, zise Derek. Se întâmpla adesea, în perioada aceea, să nu se construiască pivnițe pentru întreaga suprafață a...

– Plictisitor. Există un pasaj către o altă încăpere – una pe care ei nu vor s-o găsiți voi. Mai ales tu, micuță necromantă. N-ar vrea să aduci morții aceia înapoi la viață, să le afli povestea.

Am șovăit. Simon m-a întrebat ce spusese Royce. Le-am relatat și lor.

– Cred că se dă mare, zise Derek. Dar o să-i fac jocul. Unde e pasajul?

Royce arată cu mâna, iar eu i-am reprodus gestul.

– Atelierul? zise Derek. Nu e nimic acolo. Am verificat deja.

– De ce credeți că e ușa încuiată? zise Royce.

– Pentru că tu ești un semidemon modificat genetic, cu puteri telechinetice, am zis eu. În calitate de prototip, ei

au vrut să te țină sub atentă supraveghere, dar într-un mediu normal. Așa că, în loc de laborator, ai locuit aici, cu unchiul tău, dr. Banks.

– M-am plictisit rău...

– Iar puterea ta, adică telechinezia, înseamnă că poți mișca obiectele cu mintea, nu-i așa?

– Hm, mda. Mai vrei o demonstrație?

– Nu, doar puneam lucrurile cap la cap. Tu ai trăit aici. Poți mișca obiectele cu puterea minții. Acolo – am arătat către atelier – se află o încăpere plină de unelte. De ce e încuiată? Păi, cred că e destul de limpede.

Simon râse. Spiritul se întoarse fioros spre el, dar amenințarea n-avu efect asupra lui Simon.

– Deschideți ușa aceea, zise Royce.

– De ce? Ca să-ți poți lua tu câteva jucării? Nu prea cred.

Simon pufni din nou în râs.

O mătură zbură de pe perete, venind drept spre mine ca o sulită. O sulită greu de mânuit, aș putea să adaug. M-am ferit cu ușurință din calea ei, iar Derek o prinse, tot cu ușurință, din zbor.

– Bune reflexe, uriașule, zise spiritul.

Se îndreptă agale către o stivă de cutii de plastic, rânduite lângă perete, și o deschise pe cea din vârful.

– O, ia uite, unchiul Todd mi-a păstrat vechiturile. Ce drăguț din partea lui, să-mi strângă lucrurile și să le ascundă, după ce m-a ucis.

– T-te-a ucis? am scăpat eu, fără voie.

El scotoci prin cutie.

– Pregătește-te să-l trimiți înapoi, îmi șopti Derek, apoi îi spuse lui Simon: Du-te sus!

Simon clătină din cap.

– Nu...

Royce se răsuci ca un atlet aruncător de greutate, zvârlind ceva spre noi. M-am dat la o parte din calea obiectului. Derek l-a prins – o bilă de popice, apoi a mârâit nervos la Simon:

– Treci!

– Ooo, reflexe bune, putere supraomenească și un foarte convingător mârâit. Cred că avem aici un vârcolac. Royce se proțăpi în fața lui Derek. Ce-ai zice de un unu-la-unu, băiete-lup? Bătălia superputerilor?

Am închis ochii și mi l-am imaginat pe Royce zburând înapoi. Însă el continuă să-l provoace zeflemitor pe Derek.

– Poate c-ar trebui să mergem toți trei sus, zise Simon. Să plecăm de lângă ciudatul ăsta.

– Ar veni după noi, zise Derek.

– O, nu-l asculta pe-ăsta, îmi zise Royce. Sigur. Mergeți sus. Sunt grămezi de lucruri distractive cu care să ne jucăm acolo. Brice. Foarfeci. Cuțite. Îmi zâmbi și-mi șopti la ureche: Pe bune îmi plac cuțitele. Poți să faci atât de multe chestii cu ele!

Am aruncat o privire spre Derek. Părea neliniștit, plimbându-și privirea de la mine la Simon, de parcă nu se putea hotărî ce să aleagă între a mă lăsa să termin expulzarea lui Royce și a ne scoate pe amândoi afară, mai înainte de a fi răniți.

– Încerc, i-am zis eu. Chiar...

– Știu. Nu te grăbi. Aruncă o privire arogantă în direcția spiritului: Nu e periculos. Cel puțin dacă nu poți omorî pe cineva cu vorba.

Spiritul se răsuci și aruncă o halteră. Aceasta veni spre noi, dar deviat, de parcă el băjbâise aruncarea. Derek se mișcă încet, în bătaie de joc, și o prinse înainte să cadă la podea. Am continuat expulzarea lui Royce.

Royce începu să umble din nou pe lângă cutii.

— Unde-i cealaltă halteră?... O, așa e. Am folosit-o deja. Veni din nou în fața lui Derek. Ca să-i zdrobesc creierii fratelui meu în timp ce dormea. Tu dormi vreo dată, băiete-lup?

Creierul mi se împotmoli, prin minte fulgerându-mi imagini cu Austin mort, cu sânge, sânge peste tot...

— Chloe? zise Derek.

— A-am controlul.

— Ba nu are nimic, zise Royce. Mă tot împinge, dar nu mă duc înapoi.

— Simon? șopti Derek. Sus! Acum!

Eu trebuia să rămân ca să-l exilez pe Royce, iar Derek trebuia să rămână ca să mă apere, dar Simon era simplu spectator, unul pe care Royce putea să-l ia drept țintă, la un moment dat.

Simon plecă. L-am auzit oprindu-se pe scări, nevrând să se ducă prea departe, în caz că aveam nevoie de el.

Un pocnet. Am deschis imediat ochii și l-am văzut pe Derek în picioare și pe Royce ridicând un ciob dintr-o farfurie spartă de pe podeaua de beton.

— Oh, ia uite! zise Royce, trecându-și degetul pe muchia spărturii. Ascuțită. Îmi plac lucrurile ascuțite.

Derek trecu în fața mea. M-am uitat fix la spinarea lui și mi-am golit mintea de toate celelalte gânduri, păstrând doar imaginea lui Royce, zburând înapoi prin dimensiuni, prin orice dimensiuni. M-am concentrat până ce au început să-mi zvâcnească tâmpilele. Nici un efect.

Poți s-o faci. Nu te mai sforța și găsește un loc sigur.

Dar nu exista nici un loc sigur. Nu ferit de spiritul acesta. Trebuia să scap de el.

— Cât știi despre vârcolaci? spunea Royce, plimbându-se în sus și-n jos și învârtind ciobul în mâini.

Noi am crescut îndopați cu porcării dintr-astea, Austin și cu mine. Totul făcea parte din pregătirea noastră culturală, zicea unchiul.

— Ce spune? întrebă Derek.

— Încerc să nu ascult.

— Dă-i drumul, zise Derek. Spune-mi.

Royce se repezi la Derek, legănând ciobul ca pe un cuțit. Derek făcu un pas în lături, apoi continuă să meargă într-un cerc larg în jurul lui Royce, atrăgându-l mai departe de mine, făcându-mi semn să reiau expulzarea.

Royce atacă. În saltul lui, ciobul de porțelan ajunse cam prea aproape de Derek, panica dând brânciului meu mintal un plus de vigoare, iar silueta semimaterializată a lui Royce tremură.

Încă o dată, Royce își făcu avânt, prea puternic. Ciobul îi scăpă din mână. Se repezi de-a bușilea după el. Derek ajunse cel dintâi, zdrobind ciobul sub talpă.

Royce dădu fuga la restul farfuriei. Derek reuși să calce pe ciobul cel mai mare, dar Royce înhăță altul. L-am îmbrâncit iarăși cu putere. Imaginea lui se tulbură din nou.

Royce se dădu vreo doi pași îndărăt, cu ochii țintă la Derek. Privirea lui Derek rămase lipită de noul ciob — care-i trăda poziția lui Royce.

— Îți plac științele exacte, nu-i așa? zise Royce. Ei bine, o să încerc un experiment de-al meu. Cum întrebam mai devreme, cât știi din legendele despre vârcolaci?

I-am repetat spusele. Derek nu-i răspunse nici de data asta, doar se dădu înapoi, obligându-l pe Royce să fie atent la el, lăsându-mă să-mi văd de treabă cu expulzarea spiritului.

— Eu nu-mi amintesc prea multe, continuă Royce. Erau chestii destul de plicticoase, cel puțin alea pe care

ni le prezenta unchiul Todd nouă. Însă el avea și altele – cărți pe care nu voia să le citim noi. Și una dintre astea era despre procesele vârcolacilor. Se pare că toți criminalii în serie medievali încercau să scape basma curată spunând în apărarea lor că sunt vârcolaci. Ei, și era o poveste mișto despre un tip care a declarat curții că era vârcolac. Singura problemă era că fusese văzut când ucisese pe cineva și avusese înfățișare de om în momentul acela. Știi ce-a spus el?

Derek îmi făcu semn să-i transmit mesajul. M-am străduit să i-l redau.

– A spus: blana mea e pe dinăuntru, răspunse Derek.

Royce râse:

– Vasăzică, nu sunt singurul căruia îi plac poveștile sângeroase vechi. Prea bine, atunci, spune-i micuței necro cum se termină. Ce a făcut curtea?

Am șovăit să-i transmit întrebarea, însă Derek a stăruit să afle mesajul, apoi a zis:

– I-a tăiat mâinile și picioarele și le-a disecat, căutând blana pe dinăuntru pielii.

Royce se uită la mine:

– Din păcate, n-au găsit nimic. Dar asta i-a scutit pe ei de agitația și osteneala unui proces.

Se răsuci și se năpusti asupra lui Derek. Derek își ridică mâinile, apărându-se. Ciobul îi spintecă dosul palmei și sângele țâșni.

Royce se dădu înapoi, ținându-și capul ca la box.

– Eu nu văd nici o blană, tu vezi? Bănuiesc că va trebui să continuăm, să ducem experimentul până la capăt.

Am văzut sângele șiroind din mâna lui Derek, am închis ochii și i-am dat un brânci plin de furie. Ciobul zornăi pe podea. Royce mai era încă prezent, deși șters,

cu dinții strânși, tendoanele umflate, chinându-se să se țină pe loc.

M-am dus către el, împingându-l mintal, privindu-l cum dispare, până când n-a mai fost decât o licărire, și atunci:

— Ce-ai făcut? a urlat o voce din spatele meu.

douăzeci și șapte

M-AM ÎNTORS, așteptându-mă să-l văd pe Andrew, dar nu era nimeni acolo.

O stafie răsări în fața mea, atât de aproape că a fost cât pe-acți să cad pe spate. Derek m-a prins de braț, să mă țină.

— Cred că s-a dus, a zis Derek. Ai auzit ceva?

Mi-am ridicat privirea către fața bărboasă a lui Todd Banks, schimonosită de furie, cu ochii răvășiți și pleoapele roșii.

— E-e dr. Banks.

— Ai impresia că ăsta e un joc? răcni dr. Banks. Cine ți-a spus despre Royce? Ai crezut că va fi amuzant? Să-l chemi în fața ta și să vezi dacă e chiar atât de nebun pe cât se spune?

Derek se aplecă la urechea mea.

— Eliberează-l. Indiferent ce ar putea să ne spună, nu merită.

Am clătinat din cap. Lui Derek nu-i plăcu asta, dar se mulțumi să se încrunte și să-mi țină mai departe brațul strâns, gata parcă să mă scoată afară din încăpere cu forța dacă lucrurile aveau să ia o turnură proastă.

O parte din mânie se evaporă din ochii lui dr. Banks, în timp ce mă studia.

– Chloe Saunders, șopti el. Tu trebuie să fii Chloe Saunders. Se uită la Derek: Și băiatul vârcolac.

– Da, am spus. Derek. El e Derek.

Valul de furie îl cuprinse din nou și ochii îi deveniră sălbatici:

– Nu trebuie să faci invocări aici, fato. Lasă-mi nepotul în pace. Ține-l minte, totuși, pentru că asta va fi și soarta ta. Puterea o să-ți tot crească până când o să te înghită cu totul și-o să lase un monstru în locul tău. O să te mâne să faci lucruri pe care nu ți le-ai fi închipuit vreodată, lucruri atât de oribile, încât...

Se clătină, de parcă se lupta cu amintirile. Niște mâini mă apucară de ambele brațe și mi-am dat seama că Derek se mutase în spatele meu. Îl puteam simți acolo, puternic și solid, mâinile lui calde netezindu-mi pielea ca de găină de pe brațe.

– Lasă-l să plece, Chloe, murmură Derek. Indiferent ce spune, nu-i nevoie să-l asculți.

– Ba da, zise dr. Banks. Ba da, ascultă. Voi nu înțelegeți. Totul a mers anapoda. Am făcut greșeli. O eroare de calcul...

– În modificarea genetică?

– Da, da. Flutură din mână, să nu-l mai întrerup. Eu le-am spus-o. Le-am spus-o. Dar ei au făcut testele și totul a părut a fi în regulă. Numai că n-a fost. Au manipulat datele.

– Au manipulat datele? l-am îngânat eu.

Asta îi atrase atenția lui Derek:

– Ce date?

– În legătură cu modificările, am zis eu. Ce înseamnă asta?

– Au schimbat datele astfel încât să indice rezultate bune, zise Derek.

– Da, zise dr. Banks. Corect. Vezi? Până și un copil poate înțelege. Numai ei n-au putut.

– Așadar, dr. Davidoff a manipulat datele..., am început eu.

– Davidoff? pufni disprețuitor dr. Banks. Un cățeluș care se gudură și care face orice i se spune.

– Și atunci cine a manipulat datele?

Dr. Banks continuă, ca și când nu mă auzise:

– Experimentele. O, Doamne, experimentele. Testează asta, testează ailaltă, forțând limitele ca să descopere ce putea să creeze el și ce putea vinde. Visuri dintr-astea. Visuri nebunești și grandioase despre cunoaștere, putere și fantezia unei vieți mai bune pentru cei ca noi. Și noi, proști ce-am fost, l-am crezut și i-am dat mână liberă. Lui nu-i păsa de noi. Și nu-i pasă nici de voi. De aceea este extrem de important ca voi... Începu să dispară. E o magie în locul ăsta. Trebuie să mă aduci înapoi.

Am încercat, la început ușor, dar el continuă să dispară.

– Mai tare, Chloe. Trebuie să-ți spun...

Se topi mai înainte să-i aud și restul vorbelor. L-am invocat din nou. Apărea și dispărea, iar eu prindeam numai cuvinte disperate, fără nici un înțeles, scoase din context.

– Este absorbit afară, am spus eu.

– Lasă-l să se ducă, zise Derek. Ne-ajunge.

– Încerca să-mi spună ceva.

Derek pufni, ironic:

– Nu asta fac toți? Trebuie să fie o regulă din manualul stafiilor – dacă sunteți în pericol să vă evaporați, asigurați-vă că sunteți în mijlocul unei declarații cu-tremurătoare.

Mi-am scos medalionul de la gât. I l-am dat lui Derek, dar el mi-l îndesă în buzunar.

— Ține-l asupra ta, bine?

Dr. Banks se ivi mai ușor acum, dar nu se fixa. Când am crescut intensitatea, îmi zise:

— Nu, Chloe. O să-l aduci pe Royce.

Începu să dispară, vocea pulsând când înăuntru, când în afară:

— ...altceva... încearcă... Limpezește-ți mintea... concentrează-te asupra mea... nu smuci... doar concentrează-te.

I-am ascultat sfatul. A continuat să vorbească, spunându-mi să mă relaxez, să mă concentrez să nu-l scot cu forța, ci să-l întâmpin cu bunăvoință.

Baza craniului a început să-mi zvâcnească. Am continuat să mă concentrez asupra lui, până când o durere ascuțită și neașteptată m-a făcut să mă cutremur. Mă așteptam ca Derek să mă întrebe ce s-a întâmplat, dar el doar stătea lângă mine, urmărindu-mă.

Un alt junghi în spatele capului. Apoi un val de apă rece ca gheața îmi alergă prin vene și am încercat să țip, dar n-am putut. Nu mă puteam mișca. Nu puteam scoate un sunet.

— Chloe?

Îl auzeam pe Derek, dar nu-mi puteam mișca nici ochii în direcția lui.

— Vrei ajutorul meu? șopti dr. Banks. Trebuie să mă primești cu bunăvoință.

Să-l primesc? Unde? Abia îmi formulasem întrebarea în minte, când mi-am dat seama de răspuns.

Încerca să mă ia în stăpânire.

M-am împotrivit, încercând mintal să-l împing afară, mi-am scos creierul din funcțiune, l-am blocat, însă

gheața aceea continua să mi se răspândească prin trup. Mâna lui Derek mă apucă de umăr, în timp ce încerca să-mi scoată medalionul din buzunar. M-am răsturnat, căzând pe spate ca o statuie.

Am surprins o mișcare fulgurantă, de parcă Derek plonjase să mă prindă, dar totul era încetșosat. Chiar și vocea lui era îndepărtată și înăbușită. Singurele cuvinte pe care le puteam auzi erau ale lui dr. Banks, fredonând în capul meu.

— Relaxează-te, șoptea el. N-o să-ți fac nici un rău. O să-ți împrumut puțin trupul. Trebuie să repar ce-am stricat. Eu am ales calea ușoară de-a ieși din toată povestea și m-am sinucis mai înainte de a pune capăt ororilor pe care le începusem.

Mama mă avertizase despre dr. Banks, că își pierduse mințile din pricina crimei lui Royce și a rolului său în această nenorocire. Iar acum se afla în mine.

Am simțit podeaua hârjându-mi spatele, am văzut tavanul trecând în goană pe deasupra, de parcă Derek mă târa de glezne. Încăperea a pâlpat și s-a făcut întuneric. Când a reapărut la loc, mă holbam la tavan.

— Ce-ce s-a întâmplat?

Mi-am simțit buzele mișcându-se și mi-am auzit vocea, dar nu mi-a răspuns nimeni. M-am ridicat în picioare.

— Chloe, haide, zise Derek, din spatele meu. Spune ceva.

— Ce să spun?

M-am întors. Stătea ghemuit, în partea cealaltă a încăperii. De dincolo de el, o pereche de picioare se întindeau pe podea, cu vârful adidașilor îndreptat către tavan. Adidașii mei. Picioarele mele.

Am dat fuga. Și iată-mă acolo, zăcând pe jos, în vreme ce Derek băjbâia să-mi petreacă panglica medalionului peste cap. Mi-am ridicat mâna. Era mâna mea – încă acoperită de juliturile din pădure, de noaptea trecută.

– Derek?

Nu-mi răspunse. Am întins mâna spre umărul lui.

Degetele mi-au trecut prin el.

Eram stafie.

Atunci ochii mi s-au deschis – ochii corpului meu ce zăcea pe podea. Buzele au schițat un zâmbet care nu era deloc al meu.

– Salutare.

Vocea care a ieșit de pe buzele acelea era a mea, dar tonul și inflexiunea erau cu totul deformate.

Derek se încruntă și încercă din nou să-mi pună medalionul la gât.

Cealaltă eu îi îndepărtă mâna.

– N-am nevoie de asta.

– Ba da, ai.

– Ba nu, n-am.

Derek îmi dădu peste mână și îmi trecu panglica medalionului peste cap. Medalionul îmi lovi pieptul și l-am simțit plesnindu-mă peste piele, fierbinte ca un fier înroșit, și am tresărit – eu și trupul meu am tresărit la unison. Un fulger de întuneric. Apoi... mă uitam din nou la tavan.

La marginea câmpului vizual apăru fața lui Derek, cu ochii lui verzi adumbriți de îngrijorare.

– Chloe?

Am respirat. Asta era tot ce puteam face. Inspirație. Expirație. Am simțit mâinile lui Derek strângându-mi mâna și m-am concentrat asupra lor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A-a-am...

O voce din spatele lui Derek zise, râzând:

— Crezi că nu pot intra din nou în tine? Am s-o fac. Și apoi o să-i ajut pe prietenii tăi să oprească Grupul Edison. Dr. Banks se aplecă peste mine, uitându-se în ochii mei, cu scăpărări de nebunie: O să-i vânam până la unul pe ceilalți subiecți și o să le curm suferința, după care o să le-o curm și prietenilor tăi. Odată ce ei vor fi îndepărtați, o să urmezi tu, și veți putea fi cu toții împreună... în Viața de Apoi. O să termin povestea asta.

— Nu, n-ai s-o faci, am zis eu, ridicându-mă.

El zâmbi.

— Poate că ai tu putere, Chloe, dar habar n-ai cum s-o folosești.

— O, ba da.

Am întins mâna și l-am îmbrâncit — cu mintea și cu mâinile, turnând toată furia mea în gestul ăsta și, pentru o secundă, jur că l-am simțit efectiv. Apoi a zburat de pe picioare, țâșnind înapoi, țipând în timp ce dispărea.

— Chloe?

Derek îmi atinse umărul și-aș fi vrut să mă întorc, să cad la pieptul lui și să-i spun totul. M-am întărit să rezist acestei porniri și am tras adânc aer în piept.

— Trebuie să plecăm de aici, am zis eu. Cât mai repede cu putință.

După cum s-a dovedit, aveam să plecăm chiar mai repede decât îndrăznisem noi să sperăm. Andrew s-a întors, singur. Russell o ștersese. Își strânsese lucrurile și își părăsise apartamentul mai înainte ca Andrew să ajungă acolo.

I-am putut auzi pe Margaret și pe Andrew discutând, cu telefonul dat pe speaker, cu ceilalți membri ai

grupului. Era clar, a zis Margaret, că noi eram într-adevăr mai mult decât puteau ei face față și că, pentru a se ușura de o asemenea povară, cel mai bine era să ne predea altcuiva – mai precis, mătușii Lauren și, dacă ar fi reușit să-l găsească, tatălui băieților, Simon și Derek.

Nu-mi păsa că motivația lui Margaret era pur egoistă – îmi venea să dau buzna în cameră și s-o îmbrățișez.

Urma să plecăm mâine și să ne îndreptăm spre Bufalo. Asta însemna că era timpul să începem să ne facem planurile cu seriozitate. Andrew mi-a cerut să-i dau detalii despre laborator. Am încercat – acesta era momentul la care visasem atâta –, dar fiecare cuvânt era un efort uriaș. Parcă îmi retezase cineva firul de alimentare cu energie. Eram complet secătuită și amorțită.

M-au ajutat băieții. Simon a desenat planul laboratorului, după indicațiile mele. Derek mi-a adus un pahar cu apă și gheață. Până și Tori, într-o pauză de conversație, m-a întrebat:

– Te simți bine?

Numai Margaret părea că nu observă, perpelindu-mă, până când în sfârșit se sătură și ne lăsă pe toți să ne retragem. Am izbutit să ajung până în salon, mergând până am dat de primul fotoliu, în care m-am cuibărit imediat. În secunda în care am închis ochii, am adormit.

Când m-am trezit, mă aflam tot în fotoliu, învelită bine cu o pătură, iar pe masă mă aștepta paharul meu cu apă. Derek stătea la câțiva pași distanță, pe canapea, pierdut în gânduri, evident făcând de pază. Făcând de pază pentru ce, nu știam. Nici nu conta. Amenințare sau nu, era bine să mă trezesc și să-l văd acolo.

Și, în timp ce-l priveam, mi-am dat seama cât de bine era. Toate tăgăduirile mele erau doar atât – tăgăduiri –, pentru că ar fi fost mai ușor dacă am fi fost doar prieteni. Însă nu era așa, nu pentru mine.

Voiam să mă duc până la el. Voiam să mă ghemuiesc lângă el, să mă sprijin de el, să-i vorbesc. Voiam să știu la ce se gândea. Voiam să-i spun că totul va fi bine. Și voiam să-mi spună și el mie același lucru. Nu-mi păsa dacă era sau nu adevărat – voiam doar să o spună, s-o aud, să-i simt brațele în jurul meu, să-i aud tunetul îndepărtat al vocii, acel chicotit profund care îmi accelera pulsul.

Își întoarse capul spre mine, iar eu eram atât de absorbită de gândurile mele că, pentru o secundă, n-am observat. Apoi mi-am dat seama că mă uitam fix la el și mi-am întors repede ochii, cu obrajii arzând. I-am putut simți privirea, încruntându-se ușor, de parcă încerca să înțeleagă ceva. Mai înainte s-o poată face, mi-am înghițit apa încălzită și-am spus:

– Trebuie să fie aproape ora prânzului – ceea ce era o remarcă stupidă, dar singura la care am putut să mă gândesc.

I-a luat un moment până să-mi răspundă, ridicând din umeri:

– Poate. Te simți bine?

Am dat din cap.

– Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat în pivniță? Cu Banks?

Am dat iarăși din cap.

– Ar trebui să-l aduc și pe Simon, zise. O să vrea și el să știe.

Am mai dat o dată din cap, dar el nu s-a urnit, ci doar m-a urmărit cum tot beam din paharul cu apă clocită.

— Chloe.

Mi-a luat timp până să-mi ridic privirea, convinsă că el ghicise la ce mă gândeam și se pregătea să-mi rezeze aripile cu blândețe. N-avea să spună „Îmi pare rău, nu mă interesează”, pentru că nu-i stătea în fire — ar fi fost prea arogant —, dar avea să găsească o cale să transmită același mesaj cum îi transmisesem eu lui Simon. *Te plac. Numai că nu te plac în felul ăla.*

— Chloe?

Atunci m-am uitat la el și ceea ce am văzut în ochii lui... Mâinile mi-au băjbăit după pahar și l-am scăpat, apa m-a împrăștiat și mi-am făcut flească jeansii. M-am repezit să prind paharul înainte să atingă podeaua, abia reușind, într-un genunchi, și l-am ținut strâns, ca pe un premiu. Mai eram încă în poziția aceea, când am simțit cum paharul îmi este luat dintre degete. Ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Derek lăsându-se pe vine lângă mine, cu fața la doar câțiva centimetri de a mea. Se aplecă și...

— Ce-ați pierdut?

Vocea lui Simon veni dinspre ușă și atunci am sărit amândoi în picioare, atât de repede că ne-am ciocnit unul de altul.

— Ce căutați? repetă Simon, intrând. Nu medalionul tău, sper.

— N-nu. M-mi-am scăpat doar paharul, și-am arătat către jeansii mei uzi. Apoi am aruncat o privire spre Derek, care stătea cu mâinile afundate în buzunare. Tocmai voiam să...

Am dat să-i spun că mă pregăteam să explic ce se întâmplase cu dr. Banks. Numai că nu mai aveam chef. Nu acum. Voiam să derulez banda înapoi, să mă întorc la momentul de pe podea, să mă rog ca Simon să-și întârzie apariția barem cu un minut, doar atât cât să aflu

dacă ceea ce crezusem că avea să se întâmple s-ar fi întâmplat. Dar nu se întâmplase. Nu acum. Iar momentul deja trecuse.

– A-ar trebui să-mi schimb pantalonii.

– Sigur.

Simon se trânti pe canapea.

Am ajuns până la ușă, când l-am auzit pe Derek:

– Chloe?

M-am întors și mi s-a părut că încerca să se gândească la ceva de spus, poate să născocească vreun pretext ca să vină cu mine, și aș fi vrut să-l ajut, să-i ofer eu unul, și cred că, dacă aș fi avut unul la îndemână, el l-ar fi acceptat, dar n-am găsit nici unul. Dumnezeu știe cât am încercat, însă pur și simplu n-am putut, cum nici el n-a putut, așa că doar a mormăit:

– Vrei un măr, ceva? Mă duc să aduc, cât te schimbi tu.

Iar eu am răspuns că da și asta a fost tot.

douăzeci și opt

CÂT DE NECONVINGĂTOR AR SUNA dacă aș recunoaște că Cam rămas sus, în cameră, mai mult decât era nevoie – m-am pieptănat, m-am spălat pe față, am folosit un uscător de păr pentru jeanși, moment în care mi-am dat seama că jeanșii noi nu-mi veneau prea bine, apoi m-am spălat pe dinți.

Ținând cont că Derek mă văzuse în pijamaua mea urâtă, roz, cu noroi pe față, cu părul plin de frunze și crenguțe, faptul că aveam acum o respirație proaspăt mentolată n-avea să-i schimbe atitudinea în „Uau, e chiar drăguță”. Dar avea să mă facă să mă simt mai bine.

Când am ieșit din camera noastră, m-am uitat după Tori. Își luase liber, după întrunirea cu planul, spunând ceva despre făcut curățenie, așa că nu avuseserăm timp s-o punem la curent despre Royce și dr. Banks. La parter, m-am luat după firul aspiratorului din hol și am găsit-o în bibliotecă, la rafturile cu cărți, ștergând de praf tomurile vechi, legate în piele.

— Nu cred că va mai trebui să faci asta, am zis eu. Mâine plecăm.

— Nu mă deranjează.

Afișă un zâmbet și nu știu ce mă îndemnă să rămân, zâmbetul acela sau declarația ei că îi făcea plăcere să șteargă praful. Am intrat în încăpere și m-am uitat în jur. O lumină pâlpâi și imaginea caleidoscopică de screen-saver porni să se rotească pe laptopul deschis.

— Țsta-i computerul lui Margaret, am zis eu, apropiindu-mă de el. Ai intrat pe el?

— Am încercat doar să trimit niște e-mailuri unor prietene și să le dau de știre că sunt bine, dar nu are internet.

— Î-hm.

— Nu mă crezi? Verifică. N-are wireless și n-am găsit nici o priză de conectare, ceea ce nu-i de mirare, de vreme ce casa asta nu e legată nici măcar la rețeaua de telefonie.

— Nu asta am vrut să spun. M-am întors către ea: Să ne pui în pericol trimițând e-mailuri prietenelor tale? Exclus.

Se așază pe marginea biroului.

— Vezi, ăsta-i un progres, fiindcă acum o săptămână ai fi înghițit-o cu ochii închiși.

Am mișcat de mouse. Pe ecran apăru o fereastră a sistemului de operare. M-am uitat la Tori.

— Nu e ceea ce crezi, zise ea.

— Și ce cred?

— Că sunt spion pentru Grupul Edison și că adun informații. Sau că încerc să-i contactez, ca să-i anunț unde suntem.

— Nu ești spion.

Un zâmbet viclean.

— Nu știu dacă ar trebui să-ți mulțumesc pentru acest vot de încredere sau să te beșteleșc pentru că ești prea drăguță ca să mă acuzi în față. Știu că asta cred băieții. Mai ales Derek. Și pariez că știu și din ce cauză cred ei asta.

— Din ce cauză?

— Pentru că am scăpat prea ușor, la Andrew acasă. Au dreptate. Am scăpat prea ușor. Se lăsă pe spate, pe birou: La început, n-am gândit așa. Când am scăpat, n-am avut în minte decât „Doamne, sunt bună. Idioții ăia n-au știut cu cine au de-a face.” Râse, dar forțat. Un singur lucru mi-a mai răcit entuziasmul. Mi-am spus: „Da, sunt bună, dar nu într-atât de bună.” Ei știau că am izbucniri de magie când mă înfuriam. Prin urmare, știau că nu sunt o adolescentă neajutorată oarecare. Dacă scăpasem atât de ușor, poate că fusese pentru că mă lăsaseră ei.

— De ce?

— Aceasta e întrebarea, nu? La început, m-am gândit că-mi plantaseră ceva. Mi-am scuturat hainele, mi le-am spălat. Ba chiar le-am călcat cu fierul, ca să fiu sigură.

— Asta a fost o idee bună.

— Nu, sminteală. Am stat pe lângă voi prea multă vreme. Dar m-am gândit, de asemenea, că dacă Grupul Edison nu l-a putut prinde decât pe unul dintre noi, în noaptea aceea, să-mi planteze mie un GPS și să mă elibereze ar fi fost totuși o idee bună. Iar eu n-aveam chef

să fiu cea care-i conduce la tabăra noastră. Prin urmare, am exagerat cu căutările ca să fiu sigură că nu era nici un transmitător.

— Și n-a fost.

— Din câte știu eu. Asta lăsa deschisă opțiunea numărul doi: m-au eliberat pentru că sunt peștele cel mic din baltă. Nu meritam să fiu păstrată.

— Nu pot să-mi închipui...

— Gândește-te! Au împrăștiat vorba că băiatul-lup e apucat de pandalii. Apoi au auzit că Andrew a scăpat. Deodată, eu n-am mai meritat să fiu păzită de doi inși. M-au lăsat cu unul și-au sperat că ăla mă poate ține. N-a putut.

— Bine, deci... ce faci? și i-am arătat către computer.

— Încerc să demonstrez că nu sunt spion. Spionând. Întoarse computerul spre ea. Să întreprind ceva culegere de informații de una singură este cea mai bună cale să arăt că nu ocup spațiul absolut degeaba. Când Andrew a spus că n-au putut s-o contacteze pe Gwen, asta mi-a dat de gândit.

În timp ce vorbea, degetele îi zburau pe tastatură.

— Evident, Russell n-a acționat de unul singur. Poate că era amestecată și Gwen, dar nu prea credeam. Nu-l putea suferi.

— Nu?

— El o considera o blondină aiurită. Singura dată când se apropiase de ea fusese când încercase să se uite în decolteul ei. Dar Russell nu este nici geniul rău întrupat. Altcineva a fost creierul organizator în schema de capturare a lui Derek, și tot acela a stat și-n spatele planului de a se descotorosi de noi toți. Mă refer la Margaret. I-am cercetat fișierele și e-mailurile. Acum sap prin chestiile pe care le-a șters ea — sau a crezut că le-a șters. Chiar și după ce-ți golești fișierul cu documentele

șterse sau recycle bin, materialul rămâne încă în memoria calculatorului, dacă știi cum să-l găsești.

Începu să tasteze, trecând prin fișiere atât de repede încât am amețit numai privind.

– Tu chiar ești..., am început eu.

– Spune „fanatic al calculatoarelor” și o să te folosesc să-mi exersezi vrăjile pe tine. Sunt proiectant de software. Însă, e-adevărat, știu și câte ceva despre hacking, mulțumită unui ratat, fost prieten de-al meu, care și-a folosit talentul să-și modifice notele la școală ca să poată avea mai mult timp pentru jocurile computerizate. De parcă World of Warcraft te-ar ajuta să ajungi la colegiu! L-am făcut să mă învețe lucrurile de bază, totuși, mai înainte de a-i da papucii. Nu se știe niciodată când o să-ți prindă bine.

Sunt sigură că-i prinsese bine și înainte de ziua de azi. Mi-am amintit cum Tori îl șantajase pe dr. Davidoff ca s-o lase să plece din laborator.

– Bun, am găsit niște e-mailuri șterse. Caut în toate numele noastre și al tatălui lui Simon. Cum îi chema pe vârcolacii ăia pe care i-a angajat Russell?

– Liam și Ramon, dar Liam era persoana de contact. Se scrie L-I...

Îmi aruncă o privire. Mi-am ținut gura și am lăsat-o să tasteze. Nu ieși nimic la iveală.

– E vreun mesaj de la Russell?

– Îhm, el este MedicGuy56. L-am găsit în lista ei de contacte. O să arunc o privire.

Derula un e-mail trimis lui Russell, când mi-a atras privirea un cuvânt și i-am cerut să se oprească. Syracuse. Sediul Haitei vârcolacilor. Mesajul dădea instrucțiuni pentru a se găsi o casă în afara orașului numit Bear Valley, de lângă Syracuse.

Am citit mai departe.

Tomas spune să nu vă duceți la acea casă. Așteptați și abordați-i în afara proprietății, preferabil într-un loc public, și categoric când nu sunt copiii de față. Dacă este posibil, abordați-l pe Alpha sau pe femeie. Tomas spune că este extraordinar de important. Nu vă duceți direct la casă. Nu-i abordați când sunt copiii acolo.

— Alpha? se miră Tori.

— E o denumire a lupilor. Înseamnă liderul haitei. Acestea au fost instrucțiunile pentru a-l duce pe Derek înapoi la Haită.

— Bun, atunci, avem dovada căutată.

— Vezi și mai departe. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Caută după Alpha, Haită, Bear Valley, Tomas...

— S-a'nțeles, doamnă!

Auzind un zgomot pe hol, m-am furișat până la ușă. Era Margaret, dar se îndrepta în partea cealaltă. În spațiile meu, Tori murmură:

— Ei, asta-i...

Nu continuă, dar după o clipă înjură cu voce scăzută.

M-am întors în grabă lângă ea. Se uita lung la un e-mail, doar câteva rânduri succinte, de la Margaret, care îl asigura pe expeditor că trimisese mai departe instrucțiunile lui Tomas către „persoana pe care o angajase Russell ca să rezolve situația”.

— Grozav, încă o dovadă, am zis eu. Deci care-i problema?

Tori îmi arată adresa destinatarului e-mailului: acarson@gmail.com.

— A-Andrew? Nu, nu se poate. Mai e vreun alt Carson?

— E Andrew, Chloe! I-am verificat lista de contacte și celelalte e-mailuri. Și are chiar și un răspuns.

Deschise un al doilea e-mail. Tot unul scurt, practic un „bine, mulțumesc” din partea lui Andrew.

– Uită-te la dată, zise ea.

Fusese trimis în ziua în care îi întâlniserăm noi prima oară pe Liam și pe Ramon. O zi când Andrew se presupunea că fusese prizonier în mâinile celor din Grupul Edison.

douăzeci și nouă

TORI CONTINUĂ SĂ CAUTE. N-a mai găsit mare lucru – doar atât cât să ne confirme ceea ce deja descoperiserăm. Andrew făcuse parte din complotul de a-l preda pe Derek în mâinile Haitei. Și nu fusese ostaticul nimănui.

– Deci Andrew face parte din Grupul Edison? zise Tori. N-are nici o logică.

– Nu, n-are. Am dat laptopul deoparte și m-am așezat pe birou. Ai fost și tu cu mine la laborator. Împreună, am văzut o mulțime de membri ai personalului. Ți-aduci aminte ca vreunul dintre ei să fi fost în noaptea aceea, la Andrew acasă?

– Aia era o echipă de pază și protecție. N-am avut niciodată prilejul să-i fi văzut mai înainte.

– Ba da. Simon, Derek și cu mine am văzut câțiva în noaptea în care am evadat de la Sanatoriul Lyle. Apoi, am mai văzut alții și noi două, după ce am scăpat de la Grupul Edison. Ceea ce am văzut, în ambele dăți, au fost membri din personal și doar câțiva gardieni. Dacă ar fi avut vreo echipă puternică de pază și protecție, n-ar fi chemat-o pentru a se ocupa de treaba asta?

– Poate că au fost *doar* membri ai personalului și gardieni. De unde să știm? Purtau cu toți... Se opri puțin

și se uită la mine. Purtau cu toții câte ceva peste șepci care să le acopere fețele. N-au făcut asta și la depozit, când ne-au urmărit pe noi.

— Nici în noaptea în care Derek și cu mine am evadat de la Sanatoriul Lyle. De ce să-și mai fi ascuns fețele, când îi văzuserăm deja? Am încercat să-mi amintesc detalii din noaptea aceea. Iar tu n-ai fost singura care a scăpat prea ușor, i-am spus lui Tori.

— Te referi la Andrew.

— Nu doar la el. Eu m-am ascuns într-un copac. Una dintre femei m-a găsit. Mi-am dat drumul în capul ei. O chestie prostească, dar a ținut — a rămas lată, fără cunoștință. Sau cel puțin așa am crezut.

— Vezi tu, suntem amândouă date naibii.

— Se pare că nu.

Am încercat să schimbăm un zâmbet.

— Nu Grupul Edison ne-a urmărit acasă la Andrew, am zis eu. Asta încerca mama să-mi spună.

— Dacă aveți de gând să discutați despre asta, poate c-ați vrea totuși să vă urcați pe acoperiș, răsună glasul gros al lui Derek din prag. Sau să vorbiți nițel mai încet. V-am putut auzi din capătul celălalt al holului.

— Pentru că tu ai auz bionic, zise Tori.

Am dat să zic ceva, dar Derek mi-a luat-o înainte:

— Simon trebuie să stea de vorbă cu Andrew. M-am gândit că poate... Aruncă o privire spre Tori, deranjat, de parcă ea trăgea cu urechea. M-am gândit că ar putea fi niște dosare vechi prin pod. Dacă vreți să veniți sus, să ne uităm? Poate găsim mai multe informații despre dr. Banks.

A trebuit să-mi înăbuș dorința arzătoare de a răspunde „Cum să nu!” Și ce dacă tocmai descoperiserăm că oamenii care ne oferiseră adăpost erau aceiași care încercaseră să ne ucidă, în urmă cu trei nopți? Să descopăr dacă Derek mă plăcea era *mult* mai important.

– Nu pot, am zis eu. Noi...

– E-n regulă, zise el, dând să plece.

Am făcut un pas înainte, să-l opresc.

– Aș vrea. Dar...

– Dar Chloe nu poate ieși afară la joacă, în clipa asta, zise Tori. E în mijlocul acțiunii de a mă ajuta pe mine să dăm în vileag o conspirație, o chestiune de viață sau de moarte. Viața sau moartea *noastră*.

– Nu Grupul Edison ne-a atacat acasă la Andrew, am zis eu. Ci el. Andrew și ceilalți.

I-am spus lui Derek ce găsiserăm. Pentru prima oară, speram să spună că mă înșelasem, că logica mea scârțâia și că exista o altă explicație perfect justificabilă.

Dar când am terminat, a înjurat. Apoi a început să măsoare camera cu pasul, înjurând iarăși, până când s-a oprit și și-a dat părul pe spate.

– Ne-am înșelat noi, nu-i așa? am zis eu. Am interpretat greșit datele.

– Nu, nu v-ați înșelat.

Atunci a fost rândul meu să înjur, făcând-o pe Tori să-și arcuiască sprâncenele.

– Sunt doar foarte supărat pe mine, zise Derek. Am intuit posibilitatea asta. M-a intrigat că noi toți scăpaserăm prea ușor în noaptea aceea, la Andrew. M-a nedumerit că trăseseră în noi cu armele, când mai devreme folosiseră săgețile tranchilizante. M-am întrebat de ce își acoperiseră fețele. Numai că nu m-am gândit nici o clipă că ar putea avea vreo legătură cu Andrew. Totuși mi-a trecut prin cap că ar putea să fie implicat în tentativa de răpire de noaptea trecută.

– Păi, ai spus...

– Că am avut încredere în Andrew. Așa e, am avut. Însă el crede că aș duce-o mai bine dacă aș sta printre cei asemenea mie, așa că am vrut să-i văd reacția. Iar după

reacția lui am ajuns la concluzia că n-a fost implicat. Cel puțin, așa mi s-a părut.

— A părut sincer surprins, am zis eu. Chiar furios.

— Presupun că e un bun actor, zise Tori. OK, deci eu sunt singura care mă întreb de ce și-au mai dat ostenala cu acel fals atac al Grupului Edison, când noi deja veniserăm la casa lui Andrew?

— A veni nu înseamnă a sta, zise Derek.

— Hm?

— Am fi putut să nu rămânem cu Andrew, am explicat eu, dacă lucrurile n-ar fi ieșit cum voiam noi. Deja fugiserăm de două ori.

— Așadar, dacă ne convingeau că oamenii Grupului Edison ne luaseră urma și ne pândeau, în jurul casei, gata să tragă cu gând să ne omoare...

— Asta ne-ar fi ținut prizonieri mai strașnic decât câinii de pază și sârma ghimpată.

Am aruncat iute o privire spre ușă:

— Spuneai că Simon e cu...

Derek înjură.

— Așa-i. E cu Andrew. Sunt sigur că indiferent ce se petrece aici, în plan nu intră și a-i face rău lui Simon, dar o să mă duc să-l chem. O să-i aduc aminte că a trecut ora când ar fi trebuit să-și ia gustarea. Are nevoie de câte o gustare între mese, dimineața și după-amiaza, ca să-și echilibreze zahărul din sânge, așa că n-o să bată la ochi că mă duc peste ei.

Am dat din cap:

— Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— La naiba cu precauția, zise Tori. Eu am șters-o de-aici.

Ne-am uitat lung la ea.

— Păi, chiar plec. Câtă vreme vine cineva cu mine.

Am continuat să ne uităm la ea.

Ea oftă.

– Bine, dar când o să se ducă dracului tot, Țineți minte, o să ajung să dau vina pe voi, pentru că eu aș fi vrut să plecăm imediat.

– Plecăm imediat, zise Derek, de îndată ce vom afla cât mai mult posibil despre planurile lor. Ai spus că ăla e laptopul lui Margaret, nu al lui Andrew, nu-i așa?

Eu am încuviințat din cap.

– Dar știu o cale să punem mâna pe al lui Andrew, am spus, dacă vrei să se uite Tori prin el.

– Bine. Faceți-o. Vreau să știu exact ce au în minte.

treizeci

– **A**NDREW? AM SPUS, VÂRÂND CAPUL pe ușa bucătăriei, Aunde lua o gustare cu băieții.

– Hmm?

– Cartea aceea pe care ai zis că mă lași s-o citesc...

– A, da. Laptopul meu e în birou. Ar trebui să fie gata pornit.

– Are vreo parolă?

Zâmbi:

– Nu. Oricât de valoroase cred eu că ar fi manuscrisele nepublicate, nu există o piață neagră pentru ele. Ai să vezi un link pentru carte chiar pe desktop.

Îmi spuse titlul.

– Și Tori ar fi vrut să arunce o privire, dacă e în regulă?

– Bineînțeles. Cu cât mai mult feedback obțin de la publicul-țintă, cu atât mai bine. Dacă vi se pare ceva suspect – probleme cu personajele, acțiunea, limba-jul – anunțați-mă.

Tori își dădu ochii peste cap văzând lipsa de securitate de pe laptopul lui Andrew. Ca majoritatea oamenilor care nu erau experți într-ale calculatoarelor, presupunea că dacă a șters o chestie, ștersă e. Sau poate că știa că mai rămân urme, dar socotise că noi n-o să știm să le găsim. Și ar fi avut dreptate... dacă noi n-am fi avut-o pe Tori.

Am început cu o căutare de e-mailuri și le-am găsit pe cele schimbate cu Margaret, ceea ce a alungat orice îndoială cum că n-ar fi fost el corespondentul lui Margaret. Mai erau, de asemenea, câteva schimbate între el și Tomas, în care Andrew părea hotărât să asigure un transfer în siguranță al lui Derek la Haită. Oare chiar atât de preocupat fusese de siguranța lui Derek? Liam primise ordine clare să ucidă, dacă era nevoie. Oare asta să fi fost o decizie luată fără știrea lui Andrew? Așa s-ar fi explicat cum de păruse sincer șocat când aflase ce ni se întâmplase lui Derek și mie.

Sau poate că nu eram eu pregătită să-l văd pe Andrew ca unul dintre băieții răi. Îmi plăcuse. Cu adevărat îmi plăcuse. Totuși, n-a fost nevoie decât de încă un e-mail pentru ca aceste sentimente să se evaporeze, unul care n-avea nici o legătură cu Liam și Russell sau cu Grupul Edison. Când Tori l-a găsit, l-am citit amândouă de vreo câteva ori, nici una dintre noi nefiind în stare să spună vreun cuvânt, până când eu am izbutit să scot un tremurător:

- M-m-mai bine îi chem pe băieți.
- O să mă uit să văd dacă mai sunt și altele, zise ea, iar eu am ieșit în fugă.

În sfârșit, am dat de Derek. Era singur, în bibliotecă, răsfoind o carte.

– Te-am găsit, am zis, cu un oftat de ușurare.

El se întoarse. Buzele i se arcuie într-un sfert de zâmbet, iar privirea i se împlânzi într-un fel care îmi răvăși cumva tot trupul pe dinăuntru, încât am încremenit brusc, uitând, pe moment, de ce mă aflam acolo.

– S-Simon e pe-aici?

El clipi, apoi se întoarse înapoi la raftul de cărți.

– E sus, în cameră. E foarte supărat pe Andrew, așa că acela este probabil cel mai sigur loc pentru el, până când vom fi gata de plecare, altminteri o să se scape să-i spună ceva pe care n-am vrea să i-l spunem. Ai nevoie de el?

– De fapt, p-poate ar trebui să-ți arăt ție mai întâi. Se uită peste umăr, încruntându-se.

– Am găsit ceva.

– Oh.

Făcu o pauză, de parcă schimba vitezele mintal, apoi dădu din cap și mă urmă afară din bibliotecă.

Tori se răsuci în scaun când am intrat noi.

– Mai sunt și altele, zise. A trimis unul la fiecare două săptămâni. Ultimul e de acum câteva zile.

– Bine, am spus. Te superi dacă ții de șase, să nu vină Andrew?

– Deloc.

Tori ieși.

– Stai, l-am apucat eu pe Derek de mânecă, în momentul în care a dat să se ducă la scaunul pe care îl eliberase Tori.

Voiam să-i spun ceva. Nu știam ce. Dar mi-era imposibil să-i spun ceva care să nu fi fost așa de șocant, așa că am sfârșit murmurând proteste:

– Lasă.

Când a citit ce era pe ecran, a rămas absolut încremenit, de parcă nici măcar nu mai respira. După vreo

câteva secunde, a tras brusc laptopul mai aproape, aplecându-se să mai citească o dată. Și încă o dată. În cele din urmă, se lăsă pe speteaza scaunului și răsufală lung.

— E în viață, am zis eu. Tatăl vostru e în viață.

Își ridică privirea spre mine și atunci nu m-am putut abține, mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui și l-am îmbrățișat. Apoi mi-am dat seama ce făceam. I-am dat drumul, am făcut un pas înapoi, împleticindu-mă pe picioare, și am bâlbâit:

— Î-îmi cer scuze. Sunt doar... mă bucur pentru tine.

— Știu.

Fără să se ridice, întinse mâna și mă trase către el. Am stat așa, uitându-ne unul la altul, cu mâna lui încă înfășurată în poalele bluzei mele, în timp ce mie îmi bătea inima atât de tare, că eram sigură că el o putea auzi.

— Mai sunt și altele, am zis eu, după vreo câteva secunde. Mai multe e-mailuri, a zis Tori.

A dat din cap, rotindu-și scaunul înapoi spre computer, făcându-mi și mie loc. Când m-am apropiat câțiva centimetri, fiindcă nu voiam să-l incomodez, m-a adus în fața lui și m-am împiedicat, căzând pe jumătate în poala lui. Am încercat să mă ridic, cu obrazii în flăcări, dar el m-a tras pe genunchiul lui, petrecându-și un braț pe după mijlocul meu, șovăind, de parcă ar fi întrebat: *E în regulă dacă te țin așa?* Era, chiar dacă sângele îmi vuia în urechi atât de năvalnic încât nu mai puteam gândi. Din fericire, stăteam cu spatele la el, fiindcă eram sigură că obrazii mei se făcuseră stacojii.

Nu înțelesesem greșit privirea lui de mai devreme. Asta era ceva. Sau ar putea deveni ceva, speram. Doamne, *speram*. Deocamdată, totuși, se petreceau prea multe alte lucruri. Mă exaspera treaba asta, dar eram cumva și bucuroasă, căci îi dădea creierului meu timp să nu se mai învârtă.

După o secundă, cocoțată încă pe genunchiul lui Derek, am făcut o sforțare să-mi concentrez atenția asupra ecranului.

Am citit din nou primul e-mail. Datat cu două luni în urmă, era de fapt o serie de trei mesaje, cel dintâi scurt și la obiect.

Sunt Kit. Am intrat în niște necazuri. Știi cumva unde sunt băieții?

Andrew i-a răspuns:

Nu, nu știu. Ce fel de necazuri? Cum pot să te ajut?

Răspunsul lui Kit era mai lung.

Nastii m-au prins din urmă. Au văzut un articol pe D. M-au capturat înainte să pot fugi. Am mers cu ei, ca să le distrag atenția de la băieți. M-au ținut câteva luni, până când în sfârșit le-am dat ce voiau. Băieții au dispărut de mult. Am crezut că-s la GE, dar nici urmă de ei la laborator. Poate la Nasti? La Serviciile de protecție a copilului? Habar n-am. Am nevoie de ajutor, prietene. Orice poți face. Te rog.

Semna, lăsând și un număr de telefon și spunând că atât numărul, cât și adresa de e-mail erau temporare, însă avea să-l mai contacteze din nou, peste vreo două săptămâni.

Am deschis e-mailul următor, iar Derek l-a citit peste umărul meu. Mai existau alte trei, foarte asemănătoare – domnul Bae îl ruga să afle vești, Andrew spunea că îi căutase pe Simon și pe Derek, dar că legăturile lui de la Grupul Edison se jurau că băieții nu erau acolo.

Ultimul de la domnul Bae era datat acum trei zile, când Andrew se presupunea că fusese luat ostatic de

Grupul Edison. Asta însemna că-l primise *după* ce aflate unde erau Simon și Derek.

— Mai e încă unul pe listă, zise Derek. Trebuie să fie un răspuns.

Într-adevăr, era unul trimis în noaptea în care Andrew și ceilalți înconjuraseră casa, așteptând să-și facă descinderea de false trupe speciale și să ne captureze.

Tot nimic. S-ar putea să fi dat de un fir, totuși. Un tip care lucrează pentru Cortezi zice că circulă un zvon că ei ar avea prizonieri doi băieți adolescenți. Te sun îndată ce aflu mai multe.

— Cortezi? am întrebat.

— Un clan de Cabali, ca și Nastii. Corporații conduse de vrăjitori. Bogați și puternici. Mai curând Mafia decât Wall Street, totuși.

— Deci Andrew a mințit.

— Nu doar a mințit. A încercat să-l pună pe tata pe o pistă falsă, când el știa foarte bine unde eram.

— Asta schimbă totul.

Dădu din cap.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Dădu iarăși din cap, dar nu se mișcă. M-am aplecat ca să iau un creion și o hârtie de pe biroul lui Andrew și am notat adresa și numărul de telefon din ultimul e-mail. Când i-am dat hârtia lui Derek, i-a luat aproape o secundă să-mi observe mâna întinsă.

— Te simți bine? am zis eu, răsucindu-mă să-l văd la față.

— Mda, e doar... cu Andrew. Să scape de mine, mai înțeleg. Dar să-l țină pe tata la distanță... Tata a avut încredere în el.

– Iar acum noi nu mai putem avea, am zis eu. Ceea ce e urât, dar principalul lucru e că tatăl vostru e în viață.

A zâmbit, șovăitor la început, apoi un rânjel luminos îi inundă toată fața, care a făcut să mi se oprească inima în loc. M-am adunat și i-am rânjit și eu, apoi am dat să-mi arunc brațele de gâtul lui, dar m-am oprit, roșind. Mai înainte să mi le pot retrage, îmi prinse coatele și îmi împinse brațele în jurul gâtului său, strângându-mă într-o îmbrățișare.

Apoi a tresărit, scaunul rotindu-se atât de repede că aproape m-a aruncat cât colo. Am auzit pași pe hol și m-am dat repede jos din poala lui, chiar în clipa în care Simon dădu buzna înăuntru, gâfâind, de parcă venise în goana mare.

– A zis Tori că voiăți să mă vedeți. Ceva despre tata.

M-am dat la o parte, ca Derek să-i poată arăta e-mailurile, apoi am ieșit pe hol, ca să stau de pază să nu vină Andrew și ca să-i las singuri. Astea erau veștile pe care le așteptaseră atâta și trecuseră prin chinurile iadului gândindu-se că s-ar putea să nu le mai afle niciodată, așa că am încercat să nu trag cu urechea.

– Chloe?

Derek ieșise în prag. Îmi făcu semn să intru. Simon era la tastatură, pe ecran fiind deschisă fereastra de control panel.

– Nu există conexiune la Internet, am zis eu, dacă asta cauți. Nici telefon, de altfel.

– Andrew are un telefon mobil, zise Simon.

– Prea riscant, zise Derek. Era un telefon cu plată la stația de benzină. Putem să-l sunăm în drum și să stabilim un loc de întâlnire cu el.

Ochii lui Simon se luminau la gândul că în sfârșit va putea vorbi cu tatăl lui. Apoi se întunecă iar de

mânie, când emoția descoperirii veștilor de la tatăl lui se risipi, înlocuită de durerea pentru trădarea lui Andrew.

— Așadar, plecăm acum, nu? am întrebat eu.

— Mda, zise Derek. Plecăm.

treizeci și unu

DE-ACUM, ERAM EXPERTI într-ale evadării. Am informat-o și pe Tori, apoi ne-am despărțit ca să ne adunăm lucrurile de care aveam nevoie — haine, bani, mâncare. Am făcut de pază cu rândul, doi împachetând, iar ceilalți doi făcându-și de lucru pe afară, vorbind astfel încât Andrew să nu se întrebe de ce avea o casă cu patru adolescenți dintr-odată cufundată în liniște. Din fericire, Andrew și-a petrecut tot timpul în bucătărie. Nu cred că vreunul dintre noi l-ar fi putut privi în față.

Tori și cu mine ne îndeplineam sarcina de a ne face simțită prezența, când a apărut Derek cu brațul plin de jachete de schi.

— Am găsit astea în pivniță, zise el. A fost cam frig ultima oară.

Mi-a dat mie una roșie, iar lui Tori una albastră.

— Simon a rămas să-și caute una care să i se potrivească, apoi a zis că urcă și el. O să ne ducem la ușa din spate. Voi trei o să plecați primii. Eu mai rămân, ca să fiu sigur că nu iese Andrew până ce nu veți fi voi în siguranță, în pădure.

— Și dacă iese? am întrebat.

Derek își trecu palma peste gură, însemnând că ar prefera să nu se gândească la această posibilitate.

— Nu-mi spune că o să ai vreo problemă să-l scoți pe tușă, zise Tori. După tot ce ți-a făcut? Eu aș fi de părere

să ne ocupăm de el chiar acum, să scăpăm de toată furisarea asta în vârful picioarelor. O să folosesc eu vraja de legare. Și după aceea, o să-l legați voi.

— Mie îmi convine, zise Simon, care venise în spatele nostru. Încă îmi mai amintesc nodurile pe care le făceam la Cercetași.

Derek șovăia. Apoi se uită la mine, ceea ce mă surprinse puțin, și-atunci am spus:

— Su-sunt de acord, nefiind prea sigură că asta aștepta.

Însă el a încuviințat din cap, drept pentru care am reluat, ceva mai ferm:

— E cea mai bună alegere. Altminteri, odată ce va descoperi că am plecat, o să...

În clipa aceea se auzi soneria de la intrare. N-am fost singura care am tresărit. Derek a înfipt mâna în bagajele noastre, gata să țâșnească.

— Băieți? strigă Andrew. Poate să deschidă careva? E Margaret.

— Asta complică puțin lucrurile, murmură Tori. Dar nu cu mult. E bătrână și e doar o necromantă. Aruncă o privire spre mine și adăugă repede: Scuze.

— Băieți?

Pașii lui Andrew se auziră de-a lungul holului.

— Deschid eu! strigă Simon.

— Ne ocupăm mai întâi de Margaret, murmură Derek. Tori o poate imobiliza. Simon o poate lega. Eu mă duc la Andrew. Chloe? Mută hainele și bagajele în debara, pentru orice eventualitate.

Să mut hainele și bagajele? Uneori, chiar îmi doream ca puterile mele să fi fost ceva mai, mă rog, mai puternice. Am înfipt viguros mâna în două rucsacuri, în timp ce Derek o luase către bucătărie, iar Tori și Simon se duseseră la ușa de la intrare.

Tocmai mă întorceam după a doua tranșă de bagaje, când am auzit vocea lui Margaret. Să fi ratat Tori vraja de legare?

— El e Gordon, zicea Margaret. Iar ea e Roxanne. De vreme ce Russell și Gwen sunt plecați, ne-am gândit că e mai sigur să chemăm alți câțiva membri de-ai grupului nostru, ca să faceți cunoștință. Acum, hai să stăm de vorbă și să revedem planurile noastre.

Tori ar fi vrut să-i imobilizăm pe toți patru, dar sugeră asta cu jumătate de gură. Patru adulți împotriva a patru copii însemnau șanse puține pentru noi, mai ales când n-aveam nici o idee ce tipuri de supranaturali erau Gordon și Roxanne. Prin urmare, planul nostru s-a modificat: trebuia să ieșim din casă pe furiș, de îndată ce ei începeau discuțiile. În afară de cazul în care ar fi vrut să fim și noi de față. Simon optă pentru neparticipare — nu voia să dea ochii cu Andrew —, așa că Derek și cu mine trebuia să-l acoperim. De altfel, cu mine își doreau ei cel mai mult să discute, ca să-mi pună întrebări suplimentare despre laboratorul Grupului Edison și despre personalul de acolo.

A trebuit să-mi amintesc toți anii de pregătire la artă dramatică, pentru a putea interpreta acest rol. Asta și să nu mă uit spre Andrew mai mult decât era absolut necesar. Am clocotit la foc mic tot timpul, știind că lor nu le păsa ce le spun, că nu aveau de gând să se ducă acolo. Habar n-aveam ce anume aveau de gând, știam doar că noi n-aveam să mai rămânem aici cât să aflăm.

În cele din urmă, ne-au dat drumul.

— Adu-l pe Simon, îi șopti Derek lui Tori, în timp ce străbăteam grăbiți holul. Eu mă duc să scot bagajele în pădure. Chloe? Acoperă-mă.

După părerea mea, ar fi avut mai mult sens ca Tori să se ocupe de acoperire — ea fiind fata cu vrăjile —, dar n-am spus nimic. Derek încă nu avea destulă încredere în ea pentru o asemenea sarcină.

Tori nu ajunsese nici la jumătatea scării, când o voce a strigat:

— Copii? Sunteți acolo, în spate?

Derek înjură. Era vocea lui Gordon, tipul cel nou.

— Aici! am răspuns eu, pornind către locul în care se afla el, pe hol.

Derek mă urmă.

Gordon era cam de vârsta lui Andrew, de înălțime medie, cu burtă proeminentă și barbă căruntă, tipul de individ pe care l-ai alege să-l joace pe Moș Crăciun.

— Au nevoie iarăși de noi? am întrebat.

— Nu, sunt ocupați cu punerea la punct a planurilor, așa că m-am gândit să vin să vă salut. N-am prea avut ocazia să vorbim cum trebuie, înăuntru. Se duse la Derek, cu un zâmbet radios, și îi strânse mâna, apoi îi spuse: Nu-ți mai aduci aminte de mine, nu-i așa? Nu mă miră. Erai doar un băiețel ultima oară când ne-am întâlnit. Am lucrat pe vremuri cu tatăl tău. Jucam poker, marțea. Puse o mână pe umărul lui Derek și-l conduse în camera de zi. Andrew îmi spune că ești un copil-minune în materie de științe. Eu am predat fizică la...

Gordon a continuat să vorbească, ducându-l pe Derek în camera următoare. Derek mi-a aruncat o privire rapidă, cu un amestec de enervare și ciudă. Când am deschis gura, totuși, a clătinat din cap. Eram blocați. Din nou.

— Plecăm? șopti Tori, care se întorsese cu Simon.

— Nu încă.

Gordon ne chemă, în cele din urmă, pe toți înăuntru. Le cunoscuse și pe mătușa mea, și pe mama lui Tori, așa că

acum voia să ne cunoască și pe noi ceva mai bine. Deunăzi, cu toții abia așteptam șansa de a face impresie bună și de a dovedi că eram niște puști normali. Acum, ni se părea doar alarmant să-i împărtășim povestea vieții noastre unui individ care era probabil gata să ne ucidă dacă puterile noastre s-ar fi dovedit chiar atât de incontrolabile pe cât se temea.

După întrunire, cei mari hotărâseră să rămână cu toții la cină, ceea ce însemna că noi n-aveam nici o șansă să mai ieșim din casă, în orice caz nu toți deodată, cu rucsacurile în spinare.

— N-am putea pleca fără ele? am întrebat eu. Avem bani. Ce-ar fi dacă...?

— Tori? strigă Andrew. Poți să-mi dai o mână de ajutor să pregătesc cina?

— Hm, sinceră să fiu..., începu ea.

Andrew scoase capul pe după colț. Văzându-ne pe toți patru strânși pe hol, se încruntă, apoi se sili să zâmbească.

— Am întrerupt ceva?

— Nu, doar plănuiam să evadăm, zise Tori.

Am simțit că mi se taie respirația și-am făcut ochii mari.

— Speram s-o ștergem la o înghețată, după cină, explică ea.

— Ah! Andrew își trecu o mână prin păr, cu o expresie de stinghereală. Știu că voi, copiii, v-ați săturat să stați închiși aici...

— Suferim din ce în ce mai acut de claustrofobie, zise Tori. În plus, mă ard palmele să-mi cheltui simbria de menajeră. O să fim atenți și o să ne întoarcem înainte de a se întuneca.

— Eu știu, dar... Nu, copiii. Îmi pare rău. Fără ieșiri pe-afară. Încercă să schițeze un zâmbet, apoi adăugă:

O să plecăm la Buffalo, mâine, și vă promit c-o să oprim la înghețată, pe drum. Acum, dacă vrei să mă ajuți, Tori...

O conduse spre bucătărie.

– Știe, zise Simon, în timp ce stăteam în camera cu jocuri, prefăcându-ne că jucam iams.

– Fără îndoială că așa pare, am zis eu. Dar poate suntem noi un pic paranoici?

Amândoi ne-am uitat la Derek.

El aruncă zarurile pe masă de vreo câteva ori, adâncit în gânduri, apoi spuse:

– Cred că n-avem motiv de îngrijorare. Suntem doar nervoși.

– Pentru că voiam noi să ieșim, ni se pare acum că ei ne blochează, zise Simon, oftând prelung și încercând să se așeze mai comod în fotoliu, bătând darabana pe picior.

– Ar trebui să așteptăm până se înnoptează, zise Derek. Să ne ducem la culcare, apoi să ne ocupăm de Andrew când doarme. Ceilalți vor fi plecați de multă vreme până atunci, și astfel vom câștiga ceva mai mult timp – până dimineață, nimeni n-o să-și dea seama că el are necazuri.

– Pare logic, zise Simon. Întrebarea e dacă o să rezistăm până atunci fără să ne urcăm pe pereți...

Se opri, căci Derek își înălță capul, apoi pivotă spre ușă.

– Probleme? șopti Simon.

– Telefon celular.

– Mm, da, toți au câte unul. Așa că...

– Ei sunt în partea aia, arată Derek spre stânga. Eu aud un telefon sunând înăbușit la ușa din față, unde și-au lăsat ei hainele.

— OK, dar tot nu... Apoi lui Simon îi pică fisa. Telefon celular. Tata. Se grăbi să se ridice în picioare. Unde e numărul?

Derek ridică hârtia cu numărul, ținând-o cât să n-o ajungă Simon.

— Calmează-te.

— Bine, bine. Simon trase aer în piept, forțându-se să se liniștească. Acuma sunt calm?

Derek i-o întinse.

Am vrut să rămân pe loc, având încă o dată rețineri să mă amestec, dar Derek îmi făcu semn să vin cu ei. Când ne-am apropiat de ușa de la intrare, îi indică lui Simon s-o ia înainte, șoptindu-i că noi o să ținem de șase până sună el.

— Deci ce părere ai de cartea pe care o redactează Andrew? mă întrebă Derek.

Am rămas cu gura căscată la el. Foarte atrăgătoare, sunt sigură.

— Vorbește cu mine, șopti Derek.

— Așa e. Pardon. E... interesantă, până acum. Eu...

— N-are semnal, șuieră Simon, scoțând capul de după colț.

— Plimbă-te, îi răspunse Derek, tot în șoaptă. Andrew l-a folosit pe al lui.

În timp ce Simon căuta un loc unde să aibă semnal, eu m-am prefăcut că vorbesc despre carte, ceea ce nu-mi venea ușor, având în vedere că nu citisem nici un rând. Prin urmare, am turuit comentarii generale despre tempo și stil, până când Simon a scos din nou capul, dând înnebunit din mână, cu telefonul la ureche, mimând din buze: „Sună!”

Derek i-a făcut semn să se ducă înapoi după colț, iar mie îmi spuse să vorbesc mai departe. Am continuat, deși n-am putut să nu-l ascult pe Simon.

– Tată? Eu sunt, Simon.

Vocea i se gătui brusc și își dresе glasul.

– Bine. Păi, OK.

Pauză.

– E aici. Cu mine. Suntem la Andrew.

Pauză.

– Știu. Am încercat să...

Pauză.

– Nu. Nu la Andrew acasă. La o casă sigură. Care a aparținut unui tip pe nume Todd Banks. Mare, veche... Tată? Tată?

Derek porni spre el cu pași mari, făcându-mi semn să rămân eu de pază.

– Semnalul, șopti Simon.

Derek începuse să spună ceva, apoi ieși iute de după colț, cu privirea ațintită în lungul holului. Într-adevăr, o secundă mai târziu, am auzit pași.

– Băieți?

Andrew.

– La masă!

– Venim! i-am strigat eu.

– Stai să încerc..., începu Simon.

– Nu, spuse Derek. Trebuie să șterg apelul. Du-te în bucătărie cu Chloe. O să-l sunăm din nou de la stația de benzină, diseară.

Toată lumea a ciugulit mâncarea la cină, silindu-ne să înghițim doar cât să salvăm aparențele. Derek ne tot șoptea să mâncăm, să ne umplem burțile, dar nici el n-a terminat ce avea în față, prea preocupat să tragă cu urechea pândind telefonul celular, îngrijorat că tatăl lui ar fi putut să sune și să ne dea de gol.

N-a sunat. Din ceea ce auzisem despre tatăl băieților, Derek îi moștenise înclinația spre precauție. Dacă o

persoană obișnuită ar fi sunat imediat înapoi după ce i s-ar fi întrerupt convorbirea, am bănuir că tatăl lor s-a uitat mai întâi la număr și ceva în legătură cu acesta — de pildă, numele lui Gordon figurând pe lista de contact — îl oprise.

N-a încercat să-l sune nici pe Andrew. Faptul că Andrew nu-i spusese unde ne aflam i-a aprins becul de alarmă. Nu avea să mai încerce contactarea. Avea să vină pur și simplu să-și caute băieții.

Auzise oare partea cu noi care ne găseam în casa lui dr. Banks? Știa unde se afla? Dacă da, oare avea să vină prea târziu după noi și avea să fie capturat încercând să-și salveze fiii după ce aceștia plecaseră?

Mi-am reamintit că stația de benzină era la numai cincisprezece minute de mers pe jos. L-am fi putut preveni pe domnul Bae mai înainte ca el să încerce orice intervenție. Asta dacă nu se afla destul de aproape de casă cât să vină după noi *mai înainte* să plecăm... Un gând plăcut, dar știam că nu se baza pe nimic și probabil nici n-ar fi trebuit să sper. Ne făcuserăm un plan. Urma să părăsim casa aceasta în siguranță, să-l găsim pe domnul Bae și, cu ajutorul lui, să le salvăm pe mătușa Lauren și pe Rae.

treizeci și doi

M-AM RETRAS ÎN CAMERA MEA pe la nouă. Tori era înăuntru, adâncită în *Contele de Monte-Cristo*. Abia mi-a făcut cu mâna, până a terminat capitolul. Am mai stat de vorbă o vreme. Nimic important. Doar am vorbit, făcând eforturi să ne păstrăm calmul și rugându-ne

să treacă mai repede timpul. Eram aproape, totuși, de marele moment. Doar câteva ore...

Derek spusese că Andrew nu se ducea niciodată la culcare mai înainte de miezul nopții. Dacă voiam să-l prindem dormind buștean, asta însemna să așteptăm până pe la două.

Spre surprinderea mea, am adormit eu, atât de profund, încât n-am auzit soneria ceasului pe care mi-l dăduse Derek mai devreme. M-am trezit doar când Tori mă zgâlțâia cu o mână, în timp ce încerca să oprească soneria ceasului cu cealaltă.

Am căscat și am clipit îndelung.

– Să fugim când tu abia de-ai pus geană pe geană toată săptămâna nu e așa o idee grozavă, zise ea. Din fericire, am prevăzut asta. Deschise o cutie de cola și mi-o întinse. Nu-i la fel de eficientă ca o cafea, zise, dar pariez că tu nu bei cafea, este?

Am clătinat din cap și am băut cu înghițituri mari.

– Copiii! zise ea, dându-și ochii peste cap.

Ușa se deschise brusc, iar Simon dădu buzna înăuntru.

– Pardon? îl apostrofă Tori.

– Derek, îmi zise el mie. Nu pot să-l trezesc.

Am ieșit în fugă din cameră. Derek era în continuare în patul lui, zăcând lat, cu cearșafurile căzute pe podea. Era întins pe burtă, îmbrăcat numai cu boxerii.

I-am pus mâna pe umăr. Aveam degetele reci de la cutia de cola, dar el nici n-a tresărit.

– Respiră, șopti Simon. Numai că nu se poate trezi.

Tori se apropie de pat. Cu colțul ochiului, am văzut-o examinându-l rapid pe Derek.

– Știi, privit din unghiul ăsta, nu arată prea rău, zise ea.

M-am uitat urât la ea.

– Spuneam și eu...

M-am aplecat peste Derek, strigându-l pe nume cât de tare am îndrăznit.

– Personal, sunt mai degrabă tipul de fată care joacă pe linia mediană a terenului, zise Tori, dar dacă ție-ți plac fundașii, el este...

Încruntătura mea o reduse la tăcere.

– Îmi stai în lumină, am zis eu, făcându-i semn să se dea la o parte.

– Știi să dai primul ajutor, Chloe?

Am clătinat din cap.

– Atunci *tu* îmi stai în lumină. Dă-te!

Am lăsat-o pe ea. I-a cercetat pulsul și respirația, spunând că ambele păreau în regulă, apoi se aplecă să-i vadă fața.

– Nimic ciudat în răsuflare. Miroase a... pastă de dinți.

Ochii lui Derek se deschiseră și primul lucru pe care l-a văzut a fost fața lui Tori la câțiva centimetri de a lui. Sări în capul oaselor și trase o înjurătură. Simon începu să râdă. Eu i-am făcut semne disperate să lase gălăgia.

– Te simți bine? l-am întrebat pe Derek.

– Acum, da, zise Simon. După ce Tori l-a făcut să-i sară inima din piept.

– Nu puteam să te trezim, i-am spus eu. Tori voia să se asigure că totul e în regulă.

El continuă să clipească, dezorientat.

– Am o cola în..., am început eu.

– O aduc eu, zise Tori.

M-am întors la Derek. Continua să clipească buimac.

– Derek?

– Mda.

Bălmăji ceva de parcă avea prune în gură, apoi se strâmbă și își drese glasul.

– Cum te simți? l-am întrebat.

– Obosit. Trebuie să fi dormit adânc.

– Ca valiza-n gară, zise Simon.

– Te simți amețit? l-am întrebat.

– Mda, se strâmbă el din nou. Ce-am mâncat aseară?

Am simțit un fior rece.

– Îți simți gura uscată și amorțită?

– Mda.

Înjură și se ridică.

Când Tori a venit înapoi, i-am smuls din mână cutia de cola.

– I s-au dat somnifere.

– Somnifere? Simon se opri doar o secundă, apoi zise: Andrew!

– Mă duc să aduc bagajele noastre, zise Tori.

Le căraserăm înapoi în camere, seara, de teamă că, în debaraua de la parter, ar fi putut să dea cineva peste ele.

Eu l-am adus pe-al lui Derek, în vreme ce el pompa și restul de cola.

– Andrew ne-a adus niște cutii de cola aseară, înainte de culcare, zise Simon, luând rucsacul său.

– Și a precizat care era a lui Derek?

– N-a fost nevoie. A mea e întotdeauna dietetică.

M-am uitat la Derek, care se șterse cu mâna la gură.

– Crezi c-o să poți merge?

– Mda. Numai să mă îmbrac.

De ce l-ar fi drogat Andrew pe Derek? Oare veneau după el, în noaptea asta? Sau paranoia noastră fusese foarte întemeiată și grupul știa exact ce puseserăm la cale? În orice caz, cel mai bun luptător al nostru era scos din joc.

— O să rămân eu cu Derek, am zis. Simon, poți s-o acoperi pe Tori și să vă duceți în camera lui Andrew?

El se uită la Derek, pentru confirmare. Derek clipi insistent, încercând să se concentreze, apoi izbuti un cleios:

— Mda. Faceți așa.

— Dar fiți cu băgare de seamă, am zis. Sunt mari șanse ca Andrew să nu fie în pat.

Se întoarseră, zece minute mai târziu.

— Nu e aici, șopti Simon.

— Ce?

— Nu e nici urmă de el pe nicăieri, zise Tori. Camioneta e afară, dar în casă nu e nici o lumină aprinsă.

— Iar pantofii lui au dispărut, zise Simon.

— S-a dus la întâlnire cu cineva, am șoptit eu. Cineva trebuie să fi venit aici ca să-l ia pe Derek, iar Andrew e afară, cu acela, încercând să stabilească modul de operare.

— Sau a fost răpit, zise Tori.

Derek își frecă fața, apoi scutură energic din cap.

— Lăsați-l pe Andrew. Hai să mergem și să fim atenți.

Simon aruncă un braț de-al lui Derek peste umerii lui, în pofida protestelor fratelui său. Eu căram bagajele lui Derek, în plus de-ale mele, iar Tori, pe ale lui Simon.

Ne-am uitat bine de-a lungul holului întunecat. Derek adulmecă. Ultima urmă a lui Andrew era veche, ceea ce însemna că nu mai trecuse pe la etaj de când adusese cutiile de cola. Derek se opri în capul scării principale și trase cu urechea, apoi clătină din cap. Nici un sunet nu venea de jos.

Ne-am îndreptat către scările ce duceau în spatele casei, acelea înguste, pe care le descoperiserăm mai devreme, probabil scările servitorilor de odinioară. Asta

era una dintre aripile în care Tori nu făcuse curățenie – și, aparent, nu făcuse nimeni de foarte mulți ani, iar eu a trebuit să-mi acopăr nasul și gura ca să nu strănut de la praf.

Când am ajuns la parter, eu eram prima, Tori imediat în spatele meu, iar Simon, sprijinindu-l pe Derek, veneau la urmă. Scările se terminau la o ușă. Am apăsat pe clanță încet, încercând să nu fac zgomot. A coborât puțin, apoi s-a înțepenit. Am împins. Ușa nu se clintea.

Tori se strecură pe lângă mine și încercă și ea.

– Încuiată, șopti ea. Am crezut că voi...

– Am verificat toate ușile aseară, zise Simon. Pe bune. Era descuiată.

– La o parte, mormăi Derek, încă vorbind greoi.

Ne-am înghesuit în perete, să-i facem loc. Forță clanța și încuietoarea plesni, făcându-mă să mă chircesc la zgomot.

Scările se deschideau într-o încăpere întunecată, cu tavan scund. O fostă cămară, sau cam așa ceva. Tori aprinse lanterna. Încăperea era murdară și goală – încă o dovadă că nimeni nu mai folosea de mult scările astea. De data asta, ea ajunsese prima la ușă. Știam ce avea să găsească înainte să ne anunțe.

– Încuiată.

– Serios? șopti Simon.

Derek trecu ferm pe lângă noi, treaz de-acum. Apăsă pe clanță și, din nou, încuietoarea trosni. Smuci de ușă. Aceasta nu se clinti. Trase mai tare, făcând balamalele să geamă.

– E încuiată cu o vrajă, zise un glas din spatele nostru.

Ne-am întors și l-am văzut pe Andrew intrând pe ușa scării. Degetele lui Simon zburară în sus, pentru o

vrajă de respingere. Derek se răsuși, gata de atac. Andrew își zvârli mâna în direcția mea. Din vârful degetelor lui zburară scântei. Și Simon, și Derek se opriră.

Andrew afișă un zâmbet viclean.

— M-am gândit eu că asta ar putea să țină. Simon, știi cum funcționează treaba asta. Am o vrajă gata de lansare. Nu trebuie decât să rostesc un cuvânt ca s-o termin.

— Ce-ce fel de vrajă? am șoptit eu, hipnotizată de scântelele acelea ce săreau spre mine.

— Letală, zise Andrew.

Derek mârâi. Un mârâit adevărat, atât de sălbatic, încât am simțit fiori la ceafă.

Mai într-o parte, Tori îmi spuse ceva numai cu buzele. N-am putut să-mi dau seama ce zicea, dar am bănuțit că mă avertiza că avea să arunce o vrajă.

— Nu, zise Derek, cuvântul sunând tot ca un mârâit.

Privirea lui era fixată pe Andrew și am crezut că lui îi vorbește, însă ochii îi alunecară iute spre Tori:

— Nu.

— Ascultă-l pe Derek, zise Andrew. Dacă ar fi considerat că există vreo șansă ca să ajungă la mine mai înainte să lansez vraja asta, ar fi făcut-o el însuși. Tori, treci în fața mea, te rog, ca să-ți pot vedea buzele. Simon, lasă mâinile jos. Derek?

M-am uitat la Derek. Ochii lui erau ațintiți asupra lui Andrew, fulgerându-l cu privirea, iar mușchii obrazului erau strâns încordați. Andrew îi rosti din nou numele, dar el nu păru să-l audă, închizând și deschizând pumnii pe lângă corp.

— *Derek!* repetă Andrew, mai tăios.

— Ce?

Un alt mârâit în chip de cuvânt.

Andrew tresări, apoi se adună și își îndreptă umerii.

– Întoarce-te cu spatele.

– Nu.

– *Derek!*

Derek doar îl țintuia cu privirea. Apoi își plecă puțin capul și nu i-am putut vedea expresia, dar ceva din ea îl făcu pe Andrew să se dea înapoi, doar puțin. Mărul lui Adam îi săltă vizibil. Încercă să-și recapete stăpânirea, încercă să-i înfrunte privirea lui Derek, dar nu reuși întru totul. Își îndoi degetele, scânteile sărind când se apropiară unele de altele.

– Derek? am șoptit eu. Te rog. Nu face asta.

El tresări la auzul vocii mele, rupând contactul vizual cu Andrew, iar în secunda în care o făcu, expresia i se schimbă, lupul trăgându-se înapoi și Derek revenind.

– Fă cum spune el, am zis. Te rog.

El încuviință și se întoarse încet, cu fața la perete.

– Mulțumesc, zise Andrew. Speram să evit asta, dar bănuiesc că am subestimat doza. Nu vreau să-ți fac rău, Derek. De aceea ți-am dat somnifere. Nu vreau să-i fac rău nici unuia dintre voi. Sunt aici să vă protejez. Cum am făcut-o întotdeauna.

Simon pufni disprețuitor.

– Mda, cu siguranță nu vrei să-i faci rău lui Derek. Le-ai cerut vârcolacilor ăloră să-l ucidă fără să sufere, nu?

– N-am încercat să-l ucid pe Derek.

– Nu, ai plătit pe cineva s-o facă. Tu ești prea laș ca să-l privești în față și să apeși pe trăgaci. Sau poate că n-ai vrut să te murdărești. Știu cât de mult îți plac hainele tale. Petele de sânge sunt o nenorocire până le scoți.

– Eu n-am...

– Ți-am găsit e-mailurile! sări Simon, apoi, după o privire de la Derek, se opri și își lăsă iarăși mâinile pe lângă corp. Știm că ai fost și tu implicat.

– Da, am participat la planul de a-l duce pe Derek și a-l preda Haitei. Asta ați găsit, nu-i așa? Dar nicăieri n-ați văzut că eu mi-aș fi dat acordul să fie ucis. Asta a fost în întregime fapta lui Russell. Planul nostru era să-l ducem la Haită. Tomas și cu mine am adunat toate informațiile pe care le-am putut obține despre ei, până când ne-am asigurat că n-ar fi ucis un vârcolac de șaisprezece ani. Și la ei este ca la orice alt grup organizat de supranaturali – un loc pentru cei din specia lor ca să învețe cum să-și controleze puterile și să trăiască în lumea oamenilor. Un loc în care ei pot trăi împreună cu cei asemenea lor.

Mi-am făcut curaj să arunc o privire spre Derek, așteptându-mă să văd un licăr care să spună că într-adevăr asta își dorea. Dar el doar se uita lung la perete, cu ochi goi, fără nici o emoție.

– M-am gândit că așa e cel mai bine pentru tine, Derek, continuă Andrew. Vârcolacii se cuvine să fie împreună cu vârcolacii.

– Și fiii cu tații, am zis eu, liniștit.

Andrew înțepeni. Privirea lui fulgeră spre mine, circumspectă.

– Am găsit și e-mailurile acelea, am zis eu. L-ai ținut pe tatăl lor departe de ei.

O pauză. Apoi:

– Da, e-adevărat. Dar există un motiv întemeiat.

– Nu mă îndoiesc, zise Simon, cu vocea înecată de sarcasm. Dă-mi voie să ghicesc. Tata este cu adevărat un vrăjitor Cabal malefic. Sau un agent dublu de-al Grupului Edison. Alege tu. Este un tip rău, foarte rău, care ne-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia.

– Nu, Simon, zise Andrew și vocea i se îmblânzi. Tatăl vostru este cel mai bun tată pe care-l cunosc. A renunțat

la tot – carieră, prieteni, viață personală – ca să devină fugar și să vă protejeze pe voi. A refuzat să se alăture grupului nostru, pentru că ar fi putut să vă pună în pericol. Prioritatea lui sunteți voi doi, nu desființarea Grupului Edison. Nu m-ar fi lăsat în veci să vă duc înapoi la laborator ca să mă ajutați să-i opresc. Dacă îl chemam, v-ar fi luat – pe toți patru – și ar fi fugit. Mi-ar fi spus să anihilez Grupul Edison fără voi.

– Nu-i o idee rea, zise Tori.

Andrew clătină din cap.

– Dacă vă ia Kit, copii, atunci sunteți în siguranță. Dacă sunteți în siguranță, atunci oamenii mei nu mai au nici o motivație să desființeze Grupul Edison. De ani de zile încerc să-i conving să facă asta, iar acum par gata de acțiune, însă numai dacă există o amenințare imediată. Dacă voi ați pleca, ei s-ar întoarce la monitorizare. Dar și asta numai dacă s-ar hotărî să vă lase să plecați cu el.

– De ce s-ar opune? zise Simon. Așa nu mai trebuie să aibă ei grijă de noi.

– Pentru mulți dintre ei, asta este cea mai mică dintre neplăceri, cu mult sub îngrijorarea referitoare la amenințarea pe care o reprezentați voi pentru lumea supranaturalilor pe ansamblu. Dacă tatăl vostru vine...

Își schimbă poziția, mișcându-și mâinile, iar vraja tremură pentru o fracțiune de secundă, înainte de a-și relua intensitatea.

– Sper ca Russell să fi acționat singur când le-a cerut acelor vârcolaci să-i ucidă pe Derek și Chloe, dar să fiu sincer... nu știu.

– Drăguți prieteni ai pe-aici.

– Da, unii dintre ei sunt prietenii mei, Simon, dar cei mai mulți sunt ca membrii unui club oarecare.

Împărtășim un interes, nimic mai mult. Interesul acela este de a proteja lumea noastră. Pentru mine, asta înseamnă anihilarea Grupului Edison. Pentru unii dintre ei...

— Înseamnă anihilarea noastră, am murmurat eu.

— Nu-l asculta, Chloe, zise Simon. E un mincinos și-un trădător. Dacă oamenii ăștia ar fi atât de îngrijați din cauza noastră, de ce ne-ar lăsa singuri numai cu el care să ne supravegheze?

— Nu v-au lăsat. Tocmai de aceea a trebuit să vă opresc mai înainte să puneți piciorul dincolo de pragul ăla.

Simon râse. Nu era deloc un râs plăcut.

— Desigur, pentru că pândesc în întuneric, așteptând să ne doboare cu vrăji de descărcare electrică. Nu, stai, ăsta ești tu, nu-i așa?

Andrew își coborî degetele doar o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi vrut să-și retragă amenințarea.

— Ei, da, sunt acolo, Simon. Nu chiar în fața ușii, dar destul de aproape, păzind toate căile de scăpare. Pentru că exact de asta se tem cel mai mult. Că veți scăpa. Că veți da fuga la oamenii obișnuiți și ne veți expune pe noi. Sau că vă veți pierde controlul și ne veți expune. Ați fugit de la Sanatoriul Lyle și ați fugit de la Grupul Edison. Care e primul lucru pe care îl veți face când veți avea cel mai mic necaz? Veți fugi și...

Derek plonjă. Mă lovi în umăr și mă doborî la podea, aterizând deasupra mea. Trupul lui tresăltă de parcă ar fi fost lovit cu vraja, iar eu am scos un țipăt, luptându-mă să mă ridic, dar el m-a ținut la podea, șoptind: „Sunt bine. E în regulă”, până când în sfârșit cuvintele lui au căpătat sens.

Mi-am ridicat capul ca să-l văd pe Andrew ținut într-o vrajă de legare, în timp ce Simon se repezea la picioarele lui. Simon îl legă și îi răsuci mâinile la spate. Derek se ridică să-l ajute. Îl ținut pe Andrew să nu miște.

— E-ești bine? Nu te-a lovit cu vraja? l-am întrebat eu, apropiindu-mă, cu genunchii nesiguri.

— Ba da, m-a lovit.

Andrew își ridică privirea:

— Și, după cum vezi, a fost o descărcare electrică *neletală*. Am spus că nu vreau să-ți fac rău, Derek. Nu i-aș fi făcut rău nici lui Chloe. Voiam doar să mă ascultați.

— Am ascultat, zise Derek. Simon? Cred că am văzut niște sfoară prin atelier. Chloe? Rămâi aici. Tori? Acoperă-l pe Simon, în caz că mai e ceva în casă.

treizeci și trei

DEREK AVEA MAI MULTE ÎNTREBĂRI pentru Andrew. L-a descusut despre ce se întâmplase de fapt în acea noapte acasă la el. Andrew a recunoscut că participase la plan, înscenându-și răpirea și interpretând rolul Grupului Edison. Totul fusese o înscenare — chiar și când avuseserăm prilejul de a captura o stație de emisie-recepție ca să putem auzi despre „scăparea” lui. Se dăduseră apoi drept salvatorii noștri, ca să ne poată lua în custodia lor protectoare.

Simon veni în fugă și aruncă la podea un colac de sfoară.

— Telefonul lui mobil. Putem să-l sunăm pe tata. Caută-l prin buzunare.

– Este în noptiera de la capul patului meu, zise Andrew. Și este inutil. Au fost anulate apelurile și de trimis și de primit, și a fost închis toată noaptea. Cred că e cineva care folosește un sistem de blocaj asupra casei.

– N-am să cred ce spui, zise Simon.

– Nici nu mă aștept s-o faci.

Fără îndoială, nu aveam semnal. Nici când ne-am furișat pe acoperiș n-a mers.

Așadar, Andrew spusese adevărul în privința asta. Dar cum rămânea cu celelalte? Chiar erau oamenii lui afară, așteptând și pândind? Sau era doar o altă minciună de-a lui care să ne împiedice să fugim?

L-am legat pe Andrew, i-am pus căluș și l-am dus în pivniță. Apoi ne-am sfătuit.

Deloc surprinzător, Tori voia să forțăm ieșirea. Simon o susținu. Nici unul dintre noi nu voia să rămână aici nici o clipă mai mult decât era necesar. Aveam să fugim și, dacă ne prindeau, după cum spusese Tori, „Ce-or să facă? Or să ne împuște?” Problema era că, foarte probabil, exact asta aveau să facă.

Nu credeam că Russell acționase singur. Să fi fost ajutat de Gwen? Sau de mai mulți? Câți oameni din acest grup s-ar fi bucurat, în secret, să ne vadă morți – o soluție convenabilă la dilema existenței noastre incomode?

Chiar dacă nu ne voiau morți, în caz că toți patru am fi fost prinși furișându-ne prin pădure cu rucsacurile în spinare, n-ar mai fi încăput nici o îndoială asupra intențiilor noastre. Ne-am fi pierdut șansa de a mai scăpa vreodată.

Așadar, n-ar fi trebuit să se ducă decât unul dintre noi. Dar cine? Derek era cel mai susceptibil de a fi ucis dacă ar fi fost prins. Tori poate că-și rostogolea ochii în

cap la sugestia că ne aflăm în primejdie de moarte, dar nici ea nu se oferi voluntar. Iar lui Derek nu-i plăcea deloc ideea să plece Simon sau să plec eu.

Ne-am certat. Apoi ne-am despărțit, Derek și Simon coborând în pivniță ca să obțină mai multe informații de la Andrew, iar Tori hotărând să mai caute pe laptopul lui Andrew, ca să vadă dacă nu găsea ceva ce ne scăpase, ceva ce ar putea sprijini sau desființa afirmațiile lui.

În timp ce ea căuta, eu am îngenuncheat și am încercat s-o invoc pe Liz. Ea ar fi fost soluția perfectă în problema aceasta – ar fi putut să se strecoare afară neobservată și să vadă dacă supraveghea cineva casa. Am avut grijă să mi-o imaginez foarte clar și s-o chem pe nume, ca să nu îi aduc din întâmplare pe Royce sau pe dr. Banks. Mai era cineva pe care mi-ar fi plăcut s-o contactez – mama –, dar nu mă puteam gândi la varianta asta. Chiar dacă o aduceam, mă îndoiam că aș fi putut s-o țin aici destul cât să întreprindă căutări pentru noi.

Prin urmare, am chemat-o pe Liz. Am chemat-o și-am chemat-o, dar n-am simțit nici măcar o tresărire.

– Derek e cu voi, fetelor?

Am sărit speriată. Simon intră în cameră. M-am ridicat.

– Eu credeam că e cu tine, am zis.

– Nu. M-a pus să-mi fac testul de sânge și a trebuit să mănânc ceva, dar când m-am întors, Andrew era singur.

– Te ajut să-l cauți.

* * *

L-am găsit pe Derek pe acoperiș, uitându-se, ciulind urechea și adulmecând după vreun semn că cineva ar fi ținut casa sub supraveghere.

— Oh, asta-i o idee grozavă, am spus eu. Băiatul pe care e cel mai probabil că l-ar împușca stă pe acoperiș, oferindu-le o țintă perfectă.

— Nu mă văd ei aici, sus.

Când i-am aruncat o privire dojenitoare, a oftat, de parcă făceam din țânțar armăsar, apoi s-a așezat și a zis:

— OK?

— Nu cred că e lipsit de pericol pentru tine să te afli aici.

— Doar vreo câteva minute. Își scoase haina și o întinse în lături. Stai jos aici, între mine și horn. E un loc sigur.

— Nu pentru mine îmi fac eu griji.

— Eu sunt bine.

— De unde știi? Ar putea avea ochelari cu infraroșii, puști cu lunete...

Colțurile gurii îi zvâcniră și m-am așteptat să-mi trântască un „Ai văzut prea multe filme”. N-a spus-o, dar știam că asta gândea.

— Nu vii înăuntru, nu-i așa?

— O să vin. Stai jos. Vreau să vorbesc cu tine.

— Iar eu vreau să intri în casă. Putem vorbi înăuntru.

— Nu adulmec pe nimeni aici. Cred că Andrew minte.

— Te rog, Derek. Vii înăuntru?

— Într-un minut.

M-am întors și am plecat.

— Chloe...

Am sperat că mă va urma. Știam că n-o va face. Și n-a făcut-o.

— L-am găsit, i-am zis lui Simon, când l-am întâlnit pe holul de la etaj. Pe acoperiș.

– Pe *acoperiș*? Bănuiesc că i-ai spus că e tâmpit.

– L-am rugat să vină jos. N-a vrut.

– Pentru că e convins că ăsta e cel mai bun lucru de făcut. Cel mai bun lucru pentru toată lumea, adică. Într-o zi o s-ajungă să se... Simon își trecu mâinile prin păr. Pot să-i vorbesc. Pot să țin la el. Pur și simplu nu pricepe. Nu e înclinat spre sinucidere. Nu că nu i-ar păsa dacă trăiește sau moare. Doar că...

– Nu e o prioritate.

– Nu când intervine problema de a ne apăra pe noi. El poate susține că asta-i trăsătura lui de lup, dar vârcolacii ăia doi pe care i-ați întâlnit nu se aruncau singuri în bătaia puștii ca să se salveze unul pe altul, nu-i așa?

– Nu.

Oftă prelung.

– S-ar putea să știu eu o metodă de a-l aduce jos, spuse. Dar nu spera.

– Nu sper.

* * *

După plecarea lui Simon, am înțeles ce trebuia făcut. Mai erau doar câteva ore până se lumina de ziuă și noi stăteam pe loc ca niște căprioare năucite de lumina farurilor, așteptând să ne lovească mașina. Trebuia să știm dacă într-adevăr era cineva afară, supraveghind casa și împrejurimile și exista doar o singură cale de a face asta cum trebuie.

treizeci și patru

AM IEȘIT AFARĂ PE UȘA DIN SPATE și am luat-o pe lângă Acasă, unde Derek nu mă putea zări de pe *acoperiș*.

Vântul sufla din spate, însemnând că nici mirosul meu n-avea să fie purtat până la el. Bine. M-am strecurat în pădure.

Cea mai bună cale de a afla dacă ne păzea cineva casa era să trimitem afară o momeală. Dintre noi patru, eu eram cea mai potrivită alegere. Nu aveam nici puterea lui Derek, nici vrăjile lui Tori sau ale lui Simon. Eu eram cea mai mică și cea mai puțin capabilă de a mă apăra; și, oricât nu mi-ar fi plăcut asta, în clipa de față neajutorarea mea era un avantaj, pentru că reprezentam cea mai mică amenințare.

Exista doar o singură problemă. Proprietatea era uriașă. Asta însemna că era ditamai perimetrul de acoperit. Deci, cum ar fi procedat ei? Când Derek îi pusese întrebarea asta lui Andrew, el răspunsese că foloseau vrăji. Simon nu era convins că ar fi fost posibil, dar recunoscuse că nu știa sigur.

Cât despre noaptea trecută, când fuseserăm eu și Derek afară, părea de înțeles că nu păziseră proprietatea – îi avuseseră pe Liam și pe Ramon însărcinați cu asta. Dar mai devreme, când Simon și cu mine fuseserăm la înghețată? Andrew spusese că ne urmăriseră și nu-și făcuseră griji c-am putea să plecăm, știind că Simon nu l-ar fi lăsat pe Derek în urmă. Totuși...

Eu chiar credeam că eram supravegheați? Nu. Andrew născocise povestea asta cu baubau ca să ne țină în casă până când prietenii lui aveau să-și facă apariția, dimineața, și să-l salveze. Prin urmare, tot ce trebuia să fac era să dovedesc că am putut ajunge la stația de benzină.

Până acolo, trebuia să trec prin pădure. Mergând așa, luminile casei au început să dispară și m-am trezit în beznă – un întuneric de-ți băgai degetele în ochi.

Luasem cu mine o lanternă, dar de îndată ce intrasem în pădure, îmi dădusem seama că nu fusese deloc cea mai strălucită idee a mea din toate timpurile. Aș fi putut la fel de bine să-mi pun o săgeată fluorescentă deasupra capului.

Dar chiar și fără lanternă puteam să atrag atenția cuiva, fiindcă, orbecăind, mă împiedicam și mă ciocneam de toate lucrurile din jur. Prin urmare, am aprins-o — acoperind totuși fasciculul cu palma, lăsând să iasă doar câteva raze slabe.

Pădurea era cufundată în beznă, dar nici pe departe în liniște. Crenguțele trosneau, frunzele foșneau. Un șoarece a chițait, iar țipătul i-a fost curmat brusc de un crăntănit de oase care mi-a făcut rău. Vântul șoptea și se tânguia pe deasupra capului. Chiar și picioarele mele făceau zgomot la fiecare pas. Am încercat să mă concentrez asupra lor, dar cu cât mai cu grijă pășeam, cu atât mai mult sunau ca bătăile unei inimi, *buf-buf, buf-buf, buf-buf*. Am înghițit în sec și am strâns mai tare lanterna în mână, plasticul alunecându-mi între degetele umede de sudoare.

Continuă să mergi. Rămâi pe potecă. Un pas și-apoi celălalt.

O bufniță buhăi. Am sărit speriată. Un forăit, ca un râs înfundat, și m-am întors, degetele alunecându-mi de pe geamul lanternei, iar raza de lumină s-a răsucit într-un arc de cerc, fără să dezvăluie nimic vederii.

Cine credeai că era? Vreunul din grupul lui Andrew? Râzând de tine?

Mi-am slăbit strânsoarea mortală de pe tubul lanternei și am trecut-o în mâna cealaltă, ștergându-mi palma umedă de jeanși, apoi am acoperit din nou fasciculul. Am tras adânc aer în piept, respirând aerul ce

mirosea a ploaie. A ploaie și a pământ reavăn, cu o slabă miasmă de putreziciune. Corpuri moarte. Creaturi putrezinde.

O altă respirație și am început să merg din nou, târându-mi pașii, cu umerii aduși, vârâtă cât puteam mai adânc în jacheta de schi, cu vântul tăios înghețându-mi nasul și urechile.

Mi-am ridicat privirile, sperând să zăresc lumina lunii, dar n-am văzut decât petice de cer cenușiu printre copacii deși, cu crengile împletite deasupra creștelui meu ca niște lungi și încovoiate...

M-am uitat în jos, dar nici aici priveliștea nu era mai plăcută. Copacii se întindeau la nesfârșit de jur împrejur, zeci de trunchiuri groase, oricare dintre ele putând fi o stafie care stătea acolo, urmărindu-mă, pândind...

Pământul pe care călcam acum era mai moale, iar fiecare pas făcea un zgomot înfiorător, clefăit. Lăstărișul fâșâi în stânga mea și la nări mi-a ajuns un iz de carne în descompunere. O imagine îmi fulgeră prin minte — câinele zombi, iepurele zombi și ce altceva mai fusese acela pe care îl înviasem noaptea trecută. Oare chiar îi eliberasem pe toți? Sau mai erau încă aici, așteptându-mă?

Am grăbit pasul.

O șoaptă nearticulată se auzi în spatele meu. M-am răsucit, încleștându-mi degetele pe lanternă. Glasul continua să șoptească, sunetul susurând în jurul meu. L-am urmărit cu raza tremurătoare a lanternei, dar n-am văzut nimic.

Ceva îmi lovi brațul bandajat. Am țipat și-am tresărit. Lanterna mi-a zburat din mână, a lovit pământul și s-a stins.

M-am lăsat în genunchi și-am bâjbăit grăbită după ea, până când am găsit-o. Am apăsat întrerupătorul. Nimic.

Am bătut lanterna de genunchi, dar a rămas moartă. Am clipit des și, treptat, am început să deslușesc grămezile tufelor gheboșate și trunchiurile noduroase ale copacilor.

— Ți-e frică de întuneric? șopti o voce.

Am bătut din nou lanterna. Mai tare. Nimic.

— Drăguță haina ta roșie. Scufița Roșie, singură-singurică, noaptea în pădure. Unde ți-e lupul cel mare și rău? Un fior rece mă străbătu.

— Royce.

— Isteață fată. Ce păcat că nu ești destul de isteață ca să știi ce li se întâmplă fetițelor singure în pădure, noaptea.

Mi-am amintit imaginea reziduală pe care o văzusem la popasul camioanelor, cu fata însângerată și bătută, care se târa printre tufe de sub copaci, încercând disperată să scape de atacatorul ei, dar care sfârșise cu gâtul tăiat, sângerând și murind în pădure, îngropată acolo.

Royce râse, un hohot plin, debordând de plăcere. Se bucura de frica mea. O savura. Mi-am înăbușit-o, am vârât lanterna în buzunar și am început să merg iarăși.

— Știi a cui haină o porți? A lui Austin. Jacheta lui de schi. Culoarea sângelui. Foarte nimerit, nu? A murit într-o haină roșie. De sânge, creieri și sfărâmaturi mici de os.

Am grăbit pasul.

— Când te-am văzut venind, pentru o secundă am avut impresia că e Austin. Dar tu nu semeni cu el. Nici pe departe. Tu ești o fată micuță și drăguță, știi?

Am încercat să nu-i mai ascult vocea, concentrându-mă în schimb la zgomotul pașilor mei, dar pașii făceau mult mai puțin zgomot acum, prea puțin, și parcă nu mai exista nimic decât pădurea asta întunecată și tăcută și vocea lui Royce. Se materializase acum, mergând pe lângă mine. Simțeam furnicături pe sub piele, dar am rezistat pornirii de a-mi freca brațele.

— Îmi plac fetele drăguțe, zise el. Și ele mă plac pe mine. Trebuie doar să știi cum să le iei.

Rânjetul lui sclipi în întuneric.

— Ți-ar plăcea s-o întâlnești pe una din fetele mele? Nu-i departe de aici. Doarme adânc sub un așternut de frunze și pământ. Poți s-o trezești, să sporovăiți frumusețea între fete, și s-o întrebi ce i-am făcut. Se aplecă, șoptindu-mi la ureche: Sau vrei să-ți spun eu?

Am călcat puțin greșit, iar el a râs. M-am uitat în jur, după niște repere, dar tot ce-am putut vedea a fost nesfârșita pădure întunecată. Ceva îmi tăie calea în goană. Royce râse din nou.

— Ești sperioasă, nu? Asta-i bine pentru o necromantă. Or să-ți cedeze nervii cu mult înainte de-a se înstăpâni nebunia.

Am continuat să merg.

— Te-au avertizat despre nebunie?

— Da, unchiul tău mi-a spus că o să ajungem toți nebuni ca tine.

La auzul propriei voci, mi s-au potolit bătăile inimii.

— Ca mine? Eu nu sunt nebun. Doar îmi place să rănesc ființele. Întotdeauna mi-a plăcut. Numai unchiul Todd n-a putut să vadă asta. Și-a spus că micul cățel al lui Austin a avut un accident, că pisica vecinilor a fost ucisă de coioți... Știi cum sunt adulții.

Mi-am grăbit pasul. Grăbi și el pasul și se țin pe lângă mine.

— Când am spus nebunie, mă refeream la blestemul necromanției. Ți-au vorbit despre asta, nu-i așa? Sau poate că le-a fost frică s-o facă. Ești așa o făptură delicată.

N-am zis nimic.

— Știi, după o viață întreagă de văzut stafii, necromanții...

— Nu mă interesează.

— Nu mă întrerupe!

Vocea lui deveni rece.

— Știu totul despre nebunie, am mințit eu, deci nu mai trebuie să-mi spui tu.

— OK, atunci o să vorbim despre fată. Vrei să auzi ce s-a întâmplat cu ea?

Am cotit la stânga.

— Îmi întorci mie spatele?

Tonul acela înghețat i se strecură din nou în voce. Am făcut trei pași, apoi ceva îmi lovi tâmpla. M-am clătinat. O piatră cât un ou sări pe pământ și se rostogoli înaintea mea.

— Nu mă ignora, zise Royce. Nu mă întrerupe. Nu-mi întoarce spatele.

M-am oprit și m-am întors. El a zâmbit.

— Așa-i mai bine. Acuma, despre ce vrei să-ți vorbesc? Despre ce i-am făcut fetei ăleia? Sau despre blestemul necromanției? Alege!

I-am dat un brânci mintal. Imaginea lui pâlpâi, apoi reveni brusc, cu fața schimonosită de furie.

— Încerci cumva să mă scoți din sărite? Pentru că asta ar fi o idee cu-adevărat proastă.

Dispăru. M-am răsucit, încercând să-l găsesc. O piatră mă izbi în spatele capului, atât de tare că, pentru

câteva clipe, mi-am pierdut cunoștința, căzând în genunchi, cu sângele șiroindu-mi pe gât în jos.

Am sărit în picioare și-am rupt-o la fugă. Piatra ur-mătoare m-a nimerit în umăr. Am continuat să fug, încercând să-l vizualizez zburând în cealaltă dimensiune, dar nu mă puteam concentra, nu îndrăzneam să închid ochii nici măcar pentru o secundă, picioarele mi se încurcau în lăstărișul de sub copaci, crengile îmi biciuiau fața, poteca rămăsese mult în urmă.

O piatră m-a lovit în spatele genunchiului și m-am împiedicat. Am izbutit să mă țin pe picioare, făcând câțiva pași poticniți, apoi am luat-o din nou la fugă. O creangă mi-a intrat în ochi. Apoi piciorul mi s-a agățat într-o viță și-am căzut lată, aterizând cu nasul în pământ.

M-am ridicat în mâini și-n genunchi. Ceva m-a pocnit cu putere între omoplați și m-am prăbușit din nou, cu fața în pământ. Un băț pe jumătate îngropat m-a împuns în obraz, destul de tare cât să-mi dea sângele.

N-am mai încercat să mă ridic, de data asta. Am rămas întinsă pe burtă, cu capul jos și ochii închiși, încercând să-l trimit pe Royce înapoi, de partea cealaltă.

— Ți-am spus să încetezi...

Vocea lui se pierdu când îl lovi suflul — un suflu luminos, un licăr. Bâta căzu lângă mine, de parcă puterile îi slăbiseră prea mult ca să o mai țină.

L-am împins mai tare. Bâta se ridică. Am numărat până la trei, apoi m-am rostogolit la o parte din cale. Atunci s-a materializat, cu fața ca o mască a furiei. Am sărit în picioare. A repezit din nou bâta spre mine, la ni-mereală acum, iar eu m-am ferit cu ușurință. S-a năpustit asupra mea, învârtind bâta în mâini. L-am lovit

mental cu toate puterile mele. I-au zburat clar picioarele de sub el și a aterizat pe spate, scăpând bâta.

A dat s-o apuce, dar s-a rostogolit mai departe de el. A încercat s-o înșface. A sărit de la pământ, învârtindu-se în aer. El se uită furibund la mine, de parcă eu făceam asta. Nu eu!

Bâta se legăna, atârându-i deasupra capului. Sări s-o prindă. Ea pendulă într-o parte și n-o putu ajunge. Sări din nou. Ea căzu la pământ.

Royce mă fulgeră cu privirea și, atunci, o siluetă apăru lângă el – o adolescentă cu părul lung și blond, îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu Minnie Mouse și șosete portocalii cu girafe.

– Liz!

– Ce?

Royce îmi urmări privirea, dar Liz dispăruse.

M-am dat îndărăt. Royce apucă bâta. Aceasta se rostogoli de sub degetele lui. El o smulse de la pământ – și ea se rupse în două.

Când el se uită din nou furios la mine, Liz reapăru, făcându-mi semne desperate să-l expulzez.

Am închis ochii. Am făcut eforturi să-i țin închiși și să nu aștept încordată o nouă lovitură, dar aveam încredere că se ocupa Liz de asta. L-am împins cât de tare am putut, vizualizând tot felul de scenarii ajutătoare – Royce căzând de pe o stâncă înaltă, Royce căzând de pe un zgârie-nori, Royce căzând din sasul unei navete spațiale. Nu era greu să vin cu idei în acest sens.

Royce a turbat. A înjurat. A amenințat. Dar dacă a azvârlit cu ceva în mine, nu m-a atins niciodată. Cuvintele îi izbucneau și i se stingeau, devenind de fiecare dată mai slabe, până când, în sfârșit, s-a făcut liniște, iar Liz a spus:

– S-a dus.

LIZ STĂTEA ÎN FAȚA MEA, zâmbind satisfăcută.
— Am făcut-o!

Am izbucnit în răs, un răs tremurător, gata-gata să dea în plâns, iar genunchii mi s-au înmuiat de ușurare.

Ea se apropie.

— Așadar, o să ghicesc că nenorocitul ăla e un semidemon telechinetic ca și mine. Tot din experiment?

Am încuviințat din cap.

— Ceea ce nu înseamnă că sunt rudă cu el, nu-i așa?

— Nu prea cred.

— Pfiii, ce bine! Pentru că am deja destui țicniți în arborele meu genealogic. Că tot vorbeam de țicniți, tu ai un soi de radar pentru ei, nu-i așa?

— Așa se pare.

— La mine a funcționat, deși coeficientul meu de nebuneală nu e prea ridicat, deocamdată, întrucât mi-a luat o veșnicie să te găsesc. Te puteam auzi chemându-mă, dar să-ți răspund era altă mâncare de pește.

— Îți mulțumesc.

Glasul mi se gătui. Liz se grăbi spre mine, petrecându-și brațul peste umerii mei. Nu i-am putut simți îmbrățișarea, dar mi-am putut imagina senzația.

— Bodyguardul tău poltergeist s-a întors la datorie. Împreună, noi două putem să ne descurcăm cu toate stafiile mari și înfricoșătoare. Eu le bat și tu le dai afară. Rânji și adăugă: Hei, asta-i o treabă destul de bună.

— Este, am zâmbit eu.

— Că tot vorbeam despre mare și înfricoșător, o să ghicesc că ești afară, acum, cu Derek, ajutându-l să se

Preschimbe în lup. Mai bine l-ai lua repede, pentru că prin pădurea asta sunt mai multe pericole decât niște nenorociți aruncători cu pietre și bâte. Mai sunt și nenorociți cu vrăji și arme. Mă cercetă atent. Și de ce am sentimentul că asta nu e o surpriză?

I-am povestit, cât mai pe scurt și mai liniștit am putut.

– Tipul ăla, Andrew, spune adevărul, zise ea. Sunt patru inși aici, în pădure, îmbrăcați în negru, cărând stații radio și puști. Nu sunt mulți, dar au niște gadgeturi high-tech de partea lor – normale și supranormale. Au întins sârme-capcană și chestii dintr-alea de lasere infraroșii, iar eu i-am auzit vorbind și despre ceva numit vrăji de perimetru.

– Atunci trebuie să ne întoarcem și...

– Șșșt! Vine cineva.

M-am ghemuit.

Liz îmi șopti la ureche:

– Nu cred că e amicul nostru poltergeist, dar așteaptă aici. Mă duc să verific.

Plecă. M-am făcut cât am putut eu de mică la pământ. Când o siluetă uriașă a răsărit în fața mea, am țipat. S-a repezit la mine.

– Eu sunt, șopti o voce cunoscută.

– Der...

Jap! Se împiedică. Liz, în spatele lui, ținea ridicată o creangă groasă.

– Liz, e...

Îl păli din nou, o lovitură bine aplicată între omoplați, iar el căzu la pământ cu un *uuuh* și o înjurătură. Ea recunoscuse vocea – sau înjurătura – și se aplecă să se uite mai bine la el.

– Hait.

— Aș zice c-a meritat-o, pentru că se furișează mereu pe lângă oameni! zise Simon, apărând din aceeași direcție din care venise Derek.

Se uită în jur:

— Bună, Liz...

I-am arătat unde era și se întoarse către ea.

— Bună, Simon.

I-am transmis salutul, în timp ce Derek se ridica, bombănind.

— A spus careva că e Liz aici? apăru și Tori, împiedicându-se, din negura pădurii.

Când i-am arătat spre Liz, Tori zâmbi cu cel mai radios zâmbet al ei, pe care nu i-l mai văzusem de... ei, bine, nici nu mai știu de când. Liz fusese prietena lui Tori la Sanatoriul Lyle, și s-au salutat, eu jucând rolul de interpret.

— Voi ce căutați aici? i-am întrebat eu.

— Noi suntem trupa oficială de recuperare a ta, zise Tori. Completată cu un câine de vânătoare.

Făcu semn spre Derek, care-și scutura jeanșii.

— Ți-am lăsat un bilet, i-am zis eu lui Derek. Îți spun neam unde mă duc și ce fac.

— L-a găsit, zise Simon. N-a contat.

Derek se uită furios la mine:

— Îți închipui că dacă lași un bilet ai toate scuzele să faci ceva...

— Nu spune „stupid”, l-am avertizat eu.

— De ce nu? Chiar *a fost* stupid.

Simon tresări și murmură:

— Mai ușor, frate.

— E în regulă, am zis eu. M-am obișnuit.

Mi-am ridicat ochii spre Derek. El șovăi o secundă, apoi își încrucișă brațele, strângând din fălci.

– A fost stupid, repetă el. Riscant și periculos. Indivizii ăia ar putea fi aici, cu arme...

– Sunt. M-am întors spre Simon și Tori: I-a văzut Liz. Andrew spunea adevărul. Trebuie să ne întoarcem înapoi în casă, până nu ne aud certându-ne.

A fost o întoarcere în liniște. La ușa din spate, Liz se opri. Întinse mâna, cu palma deschisă, și parcă o apăsa de un panou de sticlă.

– Cred că aici e o vrajă ca să țină spiritele la distanță, cum era la Sanatoriul Lyle, am zis eu. Ai putea să intri în pivniță sau în pod, cum ai făcut și acolo. Alte spirite au izbutit. O să mă duc...

– Sunt în regulă, aici, afară, Chloe. Voi duceți-vă și vedeți-vă de treabă.

Am șovăit.

Ea a zâmbit.

– Serios. Nu plec nicăieri. Când ai nevoie de mine, o să fiu aici, bine?

Nici n-am intrat bine și mi-am dorit să fi rămas afară, cu Liz.

– Te-ai enervat pe mine că stăteam pe acoperiș, zise Derek, venind spre mine cu un aer amenințător.

– Adică am șters-o ca să-ți fac ție în ciudă?

– Bineînțeles că nu. Dar tu te-ai enervat pe mine că mi-am asumat un risc. Așa că ai făcut și tu același lucru, ca să arăți ce-ai vrut să spui.

– Nici o ceartă cu tine nu merită vreodată să-mi risc viața, Derek. Și n-am fost nervoasă. Supărată, da. Îngrijorată, fără îndoială. Dar dacă am crezut că opinia mea cântărește mai mult în ochii tăi acum, e un lucru bun că mă readuci prompt cu picioarele pe pământ.

Se albi la acest reproș.

— N...

— M-am dus afară exact pentru motivul pe care l-am scris în bilet. Pentru că trebuia să știm cum stăm, iar eu eram cea mai potrivită să obțin un răspuns.

— Cum? Ai vedere nocturnă? Forță supraomenească? Simțuri supraomenești?

— Nu, dar tipul care le avea nu voia să se dea jos de pe acoperiș, așa că următoarea alegere potrivită era persoana *lipsită* de toate acestea, despre care cei de afară știau că nu e o amenințare.

— Are dreptate, murmură Simon, apărând în spatele nostru. Nu-ți place ce-a făcut ea, dar știi că trebuia să fie făcut.

— Atunci ar fi trebuit să hotărâm asta împreună.

— Ai fi ascultat? l-am întrebat.

N-a răspuns.

Am continuat:

— Nu puteam sta de vorbă cu tine, pentru că m-ai fi oprit. Nu puteam vorbi cu Tori, pentru că ai fi dat vina pe ea că m-a lăsat să plec. Nu puteam vorbi cu Simon, pentru că el *ar fi știut* că ai fi dat vina pe el, așa că m-ar fi oprit și el. Nu-mi place să fac lucrurile pe ascuns, dar nu mi-ai fi dat nici o șansă. Pentru tine e întotdeauna o extremă. Dacă Simon sau eu ne asumăm un risc, suntem stupizi și nechibzuiți. Dacă o faci tu, tot noi suntem stupizi că ne facem griji.

— N-am spus niciodată asta.

— M-ai ascultat cumva sus, pe acoperiș?

— Am spus că o să cobor.

— Când? Am plecat douăzeci de minute mai târziu, iar Simon era încă acolo, încercând să te convingă să

cobori. Am clătinat din cap. Destul. N-avem timp să ne certăm. Trebuie să ne facem un plan.

treizeci și șase

NE-AM GÂNDIT DACĂ PUTEAM s-o folosim pe Liz drept cercetaș, să ne călăuzească pe o cale sigură, dar aveam de-a face cu vrăji și alarme high-tech – lucruri pe care o stafie nu le-ar fi declanșat. Trebuia să socotim că zona era strâns încercuită.

De asemenea, trebuia să socotim că nu va fi închisă cu aceeași strictețe în timpul zilei, când existau Andrew, Margaret și cei doi noi membri care să ne supravegheze. Așadar, acela era momentul când trebuia să evadăm.

Până atunci, trebuia să jucăm conform planului lor. Andrew se folosisese de noi, acum ne foloseam noi de el. Asta însemna, totuși, să-i dăm drumul. Ne-am stors creierii să găsim altă soluție, dar asta era singura. Ca să evadăm, trebuia să-i convingem că totul era în regulă. Pentru asta, Andrew trebuia să fie exact în postura în care se așteptau ei să fie.

Nu puteam să-i împărtășim și lui complotul nostru, firește. Aveam să-l lăsăm în pivniță până dimineța, apoi să-l anunțăm că ajunseserăm la concluzia că singura cale pentru a lua cu asalt Grupul Edison era să urmăm planul lui.

Dimineța, când Margaret și ceilalți și-ar fi făcut apariția, ne-ar fi găsit dornici să pornim la acțiune. Astfel, speram noi, ei aveau să lase garda jos și abia atunci eu aș fi rugat-o pe Liz să se ducă în cercetare, ca să se asigure că nu existau pericole pe calea de ieșire.

Dacă schema eșua, aveam să ne croim drum cu forța. Apoi l-am fi sunat pe domnul Bae.

Era aproape șase dimineața când am terminat de făcut planul, asta însemnând că mai aveam cel puțin două ore până la sosirea lui Margaret. Tori lucra mai departe pe computerul lui Andrew. De acum nu ne mai așteptam să mai găsească nimic prin el, dar îi dăduse o preocupare. Băieții îl păzeau pe Andrew. Asta le dădea lor o preocupare. Și eu? Eram pierdută. Speriată, pierdută și nemulțumită. Și rănită în sentimentele mele. Oricât încercam să nu mă mai gândesc la Derek, nu mă puteam abține.

Am găsit un blocnotes și un creion și m-am dus în salon pentru a transforma mersul din noaptea aceea prin pădure într-o scenă de film. Nu mai scrisesem nici un rând din ziua în care fusesem internată la Sanatoriul Lyle. În clipa asta, aveam nevoie disperată de această scăpare.

Tocmai schițam scena, când se deschise ușa. Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Derek în prag.

Mi-am păstrat expresia neutră:

– Hmm?

– Am ceva pentru tine. Îmi întinse o cameră video veche, de opt milimetri. Am găsit-o jos. Nu funcționează, dar cred c-o pot repara.

O cameră video? La ce s-o folosesc? Să înregistrez marea noastră evadare? N-am spus asta, pentru știam că nu asta îi era intenția. Era un dar, un mijloc de a-mi spune: „Știu că am dat-o în bară și îmi pare rău.”

Ochii lui mă implorau să accept camera. S-o iau și gata. Să-l iert. Să uit ce s-a întâmplat. S-o luăm de la capăt. Și exact asta îmi doream și eu să fac – să-i

accept darul și să-i zâmbesc, și să-i văd licărul din ochi și...

Am luat camera și am pus-o pe masă.

— E frig aici, zise Derek. Merg caloriferul ăla? Se duse până acolo și își lipi mâna de țevi. Nu prea. O să-ți aduc o pătură.

— Nu-mi trebuie...

— Doar o secundă.

Ieși. Un minut mai târziu, venea înapoi și-mi întindea o pătură împăturită. Am așezat-o în poală. El se uită în jur, apoi traversă camera și se așeză pe canapea.

După câteva clipe de tăcere, spuse:

— De ce nu vii aici? E mai comod decât pe fotoliul ăla. E și mai cald, că e mai aproape de calorifer.

— Mi-e bine așa.

— Dar e mai greu să vorbesc cu tine dacă stai acolo, peste cameră.

Se trase mult spre capătul canapelei, deși era deja destul loc pe ea. Își ridică un braț pe spetează. Încercă să zâmbească și, cu toate că nu-i prea ieși, inima mea tresăltă nițel.

Îi pare rău, Chloe. E într-adevăr un băiat simpatic. Nu fi nesuferită. Și nu strica totul. Doar du-te acolo. Dă-i o șansă și o să vezi că nici n-ai să știi când o să uiți de orice altceva.

Și tocmai de aceea am rămas pe fotoliul meu. Nu voiam să uit de orice altceva și, imediat după aceea, să mă trezesc iar cu el pe acoperișul ăla, punându-și viața în pericol.

— N-ai să reușești să faci asta, am spus eu, în cele din urmă.

— Să fac ce?

Întrebarea sunase destul de nevinovat, dar privirea i se întunecă ușor.

— Îmi pare rău. Asta încerc să-ți spun, Chloe. Că îmi pare rău.

— Pentru ce?

Își ridică ochii, nedumerit.

— Că te-am supărat.

N-am răspuns, ci doar m-am ridicat să plec. N-am ajuns decât până la ușă. În clipa aceea, el era acolo, în spatele meu, cu mâna pe cotul meu. Nu m-am întors să mă uit la el. N-am îndrăznit. Dar m-am oprit și am ascultat.

— Când m-am înfuriat fiindcă ai plecat, zise el, n-a fost pentru că am considerat că făcuseși o prostie sau pentru că m-am gândit că n-o să fii precaută.

— Ai fost doar îngrijorat pentru mine.

Răsuflă ușurat că am înțeles.

— Mda.

M-am întors.

— Pentru că tu crezi că eu contez.

Își puse degetele sub bărbia mea.

— Categorie cred că tu contezi.

— Însă nu crezi că tu contezi.

Deschise gura. O închise.

— Asta-i toată problema, Derek. Nu vrei să ne lași pe noi să ne facem griji pentru tine, fiindcă nu crezi că meriți asta. Însă eu cred că da. Categorie cred că da.

M-am ridicat pe vârfuri, mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui și l-am aplecat spre mine. Când buzele ni s-au întâlnit, acel prim șoc... A fost exact ceea ce nu simțisem cu Simon și tot ce aș fi vrut să simt.

Mâinile lui îmi cuprinseră talia, trăgându-mă mai aproape...

Pașii lui Simon bocăniră pe hol. Ne-am desprins unul de altul, tresărind.

– Și mai zice de mine că apar la momentul nepotrivit, bodogăni Derek. Apoi îi strigă: Ce s-a întâmplat?

– Andrew zice că are nevoie la toaletă, spuse Simon, intrând. Eu înclin să spun că e ghinionul lui, dar...

– Bine. Mă ocup eu, zise Derek. Chloe? Vrei să vii...

– Trebuie să vorbesc cu Simon.

Îmi aruncă o privire ciudată, dar numai pentru o secundă, nu ca și cum ar fi fost gelos, ci poate doar puțin mâhnit că nu sărisem să mă duc cu el.

– E important, am adăugat eu. Ia-o pe Tori, totuși. Ea te poate ajuta cu Andrew.

Dădu din cap și ieși.

treizeci și șapte

– **D**ECI AȘA, ZISE SIMON. Se pare că tu și Derek v-ați împăcat din nou. Ce s-a întâmplat? Ți-a aruncat privirea.

– Privirea?

– Știi tu. Acea care pe el îl face să arate ca un cățel bătut, iar pe tine te face să te simți o ticăloasă fără suflet pentru că l-ai bătut.

– Ah, aceea. Adică te înduioșează și pe tine?

Pufni:

– Îl înduioșă până și pe tata! Cedezi, îi spui că e totul în regulă, iar imediat după aceea te trezești cu el că-ți roade iar papucul.

Am râs.

Simon se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Problema e că știm că încercă să facă lucrurile bine. Și ce dacă nu se gândește destul la el însuși? Oare am vrea ca el să fi fost mai degrabă un ticălos egocentric? Clătină din cap, apoi spuse: Voiai să vorbim?

– Trebuie să propun ceva, dar... lui Derek n-o să-i placă.

– S-aud.

I-am povestit la ce mă gândisem. Când am terminat, el înjură.

– O idee proastă? am întrebat.

– Nu, o idee bună. Dar ai dreptate, el n-o să accepte niciodată. Și dacă i-o sugerezi pe departe, o să creadă că e un test și ori o să se înfurie, ori o s-o accepte doar ca să-ți facă ție pe plac, ceea ce n-o să ne ajute cu nimic, pentru că dacă-i vorba doar să ne facă nouă pe plac, n-o să stea acolo.

– Să stea unde? întrebă o voce.

Ne-am ridicat privirile spre ușă când Tori intră.

– Mi s-a părut că îl aud pe Derek strigându-mă, zise ea. Care-i problema?

I-am spus și ei la ce mă gândisem.

– Ar fi trebuit să facem asta din clipa în care am aflat că îl vânează cu puștile, zise ea. Nu văd ce-ar avea împotriva. Că nu e ca și cum i-ați spune s-o șteargă – ci doar să se ascundă vreo câteva ore, ca să-i facă pe ei să creadă că a plecat. Se așeză pe canapea. Aveți votul meu, nu că ar conta la ceva.

– Ba contează, am spus eu. Faci și tu parte din echipa noastră. E cazul să începem să ne purtăm ca atare.

M-am uitat la Simon.

El ridică din umeri:

– Cred că da.

— Drace, nu m-am simțit niciodată atât de dorită, zise Tori.

— Sper că n-ai să mă înjunghii pe la spate, doar de amuzament, zise el. Și dacă exact asta ar fi în interesul tău, atunci n-o să mă întorc cu spatele la tine. Pentru orice eventualitate.

— Vasăzică, am evoluat din întruparea răului în ne-suferită de rând. Mă pot resemna cu asta. Tori își întinse picioarele: Deci cine îi spune lui Derek?

— Nimeni, am zis eu. Asta-i problema. El n-o s-o facă și chiar numai să i-o sugerezi și tot...

— Vreți să mă dau la fund?

Glasul ca un bubuit de tunet îndepărtat ne făcu pe toți să ne întoarcem privirile spre ușă. Derek intră în cameră.

— Să mă prefac că am plecat? Se întoarse către Simon: Asta vrei?

— Da, zise Simon.

— Chloe?

— Nu-i vorba despre ce *vrem* noi, am zis. Cine este cel pe care Andrew l-a imobilizat, noaptea trecută? Cine este cel pe care îl urmărește toată lumea? Ei vor să te știe plecat, Derek, și, pe cinstite, nu cred că vor face vreo mișcare până atunci.

Se uită în ochii mei, cercetându-i, de parcă ar fi căutat ceva anume în ei. Probabil c-a găsit ce căuta, pentru că dădu din cap.

— Bine. Aveți dreptate. Pentru noi e necesar ca ei să se relaxeze și n-or s-o facă atâta timp cât mă știu prin preajmă.

Nu era întocmai concluzia rațională la care sperasem, dar m-am mulțumit cu ea.

* * *

Am hotărât că ascunzătoarea cea mai bună pentru Derek era mansarda. Avea ferestre pe care Derek putea să sară pe acoperiș cu ușurință, așadar era un loc mai sigur decât pivnița. Mai murdar, dar mai sigur.

În vreme ce Simon îl ajuta pe Derek să-și ducă sus niște mâncare și pături, eu am ieșit afară și am chemat-o pe Liz.

— Vreau să știu dacă poți ajunge în mansardă, am spus eu.

— Ți-am luat-o înainte. Pot să ajung pe acoperiș, în mansardă și, într-un fel, și în pivniță, dar nu prea bine.

I-am povestit de planul nostru în privința lui Derek.

— Vrei să-i țin companie? rânji ea. Putem să jucăm X și O în praf. Apoi îmi văzu expresia și zâmbetul îi pieri. Nu de asta ai nevoie, nu?

— Sunt neliniștită pentru el. Nu se prea pricepe să aibă grijă de el însuși.

— Și ar putea să-i fie de folos un bodyguard poltergeist?

Am dat din cap:

— Ai tu grijă de el, pentru mine. Te rog.

— S-a făcut.

După aceea, l-am eliberat pe Andrew. I-am spus că Derek decisese că toată lumea ar fi fost mai în siguranță dacă el ar fi plecat. Noi încercaserăm să-l oprim, dar el se furișase în pădure, unde probabil voia să se ascundă până când avea să găsească o cale de-a ieși de pe proprietate.

Nu i-am spus lui Andrew că și noi plănuiserăm să găsim o cale de a ieși de pe proprietate. Îi era de ajuns să știe că noi aveam să-i urmăm planurile.

Margaret își făcu apariția când eram la micul dejun și am descoperit încă un avantaj al dispariției lui Derek — ne dădea o scuză ca să fim neliniștiți și tăcuți.

Când eram pe sfârșite, se auzi soneria de la intrare. Toți trei am tresărit, Simon scăpând lingura în castron cu un zdroncănit.

— Bănuiesc că Derek n-ar suna la ușă, nu? am zis eu.

— Ba ar putea, replică Simon și își împinse scaunul de la masă. Răspund eu.

Știam la ce se gândea — ce spera. Că era tatăl lui. Șansele ca domnul Bae să sune la ușa unei case în care fiii lui ar putea fi captivi păreau destul de slabe, dar m-am dus și eu la ușă, fie și ca pretext să scap de prezența lui Andrew și a lui Margaret.

Am ajuns la ușă tocmai când Simon o deschidea larg. În fața lui era Gwen.

— Salut, copii, zise ea, cu un zâmbet forțat. Întinse o cutie: Fără gogoși, de data asta — mi-am însușit lecția —, dar am adus niște briose delicioase. Dintr-astea poți mânca, nu?

— Hm, sigur, zise Simon.

Simon făcu un pas înapoi, ca s-o lase să intre. Îmi aruncă o privire, ca un foarte clar „Ea ce caută aici?”.

— Andrew a-a-a încercat să te contacteze, i-am spus eu.

— Știu. Serviciul. Știți cum e! Râse silit: Ba nu, bănuiesc că nu știți, norocoși copii. Bucurați-vă cât mai puteți, pentru că adevărul este că... — se aplecă spre noi și șopti — ... viața adulților e-o porcărie. Însă acum sunt aici și gata de acțiune. Mesajul lui Andrew spunea că plecăm la Buffalo, astăzi.

Am încuviințat din cap.

— Grozav. Atunci, am sosit la timp. Hai înăuntru și să înfulecăm brișele astea. Sunt nemaipomenite.

Când i-am făcut loc lui Gwen să intre în bucătărie, am încercat să evaluez reacția lui Andrew și-a lui Margaret. Amândoi păreau surprinși. Pentru Andrew, era o surpriză plăcută. Pentru Margaret, nu prea. Dar nu părea nici supărată, ci doar agasată de flușturatica fată care venea și pleca după cum avea ea chef.

S-au mutat din bucătărie în camera de zi. Noi trei ne-am scuzat și i-am lăsat singuri.

— Minte, zise Tori. Nu-mi pasă cât de aiurită e, nimeni nu ignoră o jumătate de duzină de apeluri urgente, după care-și face apariția cu niște brișe cu afine.

— A trimis-o Russell să spioneze, zise Simon. Pune la cale ceva.

— Nu contează, am spus eu. Oricare le-ar fi strategia, o să plecăm curând. Va trebui s-o ținem sub observație numai până atunci. Mă duc s-o trimit pe Liz să caute niște căi de scăpare.

treizeci și opt

A JUNESEM APROAPE DE SCĂRI, când mă strigă Simon.

— Poți să-i dai ceva lui Derek? îmi șopti el. Îl am în camera mea.

Am urcat. El își scoase rucsacul din ascunzătoare, scoase blocnotesul cu schițe, împături o foaie în patru și mi-o întinse.

— Dă-i asta. Și spune-i că e OK.

— OK?

Simon își lăsă ochii în jos și ridică din umeri.

— O să-nțelegă el. După o pauză de o clipă, își ridică din nou ochii și se sili să zâmbească. Acum hai să facem ce avem de făcut și să plecăm de-aici.

Simon mă conduse către scările ce duceau la mansardă și acoperiș.

— Chloe? Simon? strigă Margaret de la parter.

Simon înjură. Îmi aruncă o privire.

— Poți să te duci tu? am zis. Eu chiar trebuie s-o trimit pe Liz înainte, altminteri n-o să mai scăpăm nicio dată.

El încuviință din cap. M-am strecurat în cea mai apropiată cameră și am închis ușa, în timp ce el îi răspunse:

— Aici sunt!

— Trebuie să vorbesc cu voi doi.

Pantofii cu toc ai lui Margaret tăcăniră pe scări în sus, acoperiți de bufniturile lui Simon, care cobora în fugă spre ea. Mi-am lipit urechea de ușa ca să ascult.

— Ai văzut-o pe Chloe? întrebă ea.

— Mmm, nu, zise Simon. Încerca să găsească un colțisor liniștit ca să scrie ceva. V-ați uitat în veranda închisă, din spatele casei? Îi place...

— O să mă uit. Am nevoie să coborâți până în pivniță și s-o ajutați pe Tori să care niște scaune în plus pentru prânz.

— Prânz? Păi de-abia am mâncat micul dejun. Și avem destule scaune...

— Nu, n-avem. Sosește și restul grupului, ca să facem pregătirile finale. Andrew a plecat la aeroport ca să-i aducă înapoi, așa că am nevoie de voi, copii, să m-ajutați cu scaunele.

— Se poate descurca Tori...

– Eu te-am rugat *pe tine*, Simon.

– Bine, zise Simon, ridicând vocea, ca să fie sigur că am auzit. O să aduc scaunele din pivniță. Totuși n-aș deranja-o pe Chloe pentru asta. Scaunele alea sunt mai mari decât ea.

Margaret îl trimise să-și vadă de drum, spunând că va coborî și ea imediat să supervizeze acțiunea. Adidașii lui Simon bufniră pe trepte în jos. Apoi Margaret o strigă, pe casa scării, pe Gwen, care-i răspunse de la parter.

– Trebuie să vorbesc cu Chloe, zise Margaret, când Gwen ajunse acolo. Am adus o carte de necromanție pentru ea. Simon zice că e aici, sus. Tu caut-o în partea aia a holului, iar eu o caut în capătul ăsta.

Simon spusese că eram probabil în veranda închisă... de la parter.

M-am uitat în jos, la clanta ușii. Avea o încuietoare, cu o cheie de modă veche, pe dinăuntru. Am răsucit-o cât de încet am putut.

Am aruncat o privire în jur. Eram într-unul dintre dormitoare nefolosite. Nu exista nici o toaletă, dar și-fonierul din partea cealaltă a camerei părea destul de mare cât să încap în el. Când am pornit într-acolo, adidașii mei scârțâiră. M-am gândit că aș putea să mi-i scot, dar podeaua era jengoasă și, cu norocul meu, aș fi fost în stare să calc într-o piuneză ruginită și să-mi scape un țipăt destul de tare cât să dea fuga toată lumea încoace.

Am început să traversez încet camera. Eram pe la jumătatea distanței către șifonier când o bufnitură m-a oprit în loc. Am înălțat capul.

Derek?

Am ciulit urechea. Liniște. Am mai făcut un pas, încet. Apoi încă unul.

– Chloe?

Era vocea lui Gwen, într-o șoaptă ca de scenă, chiar de dincolo de ușă.

Am încremenit.

– Chloe? Ești aici, sus? Apoi, ca pentru ea, adăugă: Te rog, fii aici, sus. *Te rog.*

M-am uitat spre șifonier. Era prea departe pentru a ajunge repede și în liniște până la el.

– Chloe? Știu că ești aici.

Am privit în jur. Lângă mine era o comodă uriașă, acoperită cu un cearșaf. M-am dus în capătul celălalt al ei și m-am ghemuit.

Ușa e încuiată, toanto. Nu poate intra.

Nu-mi păsa. Dacă eram găsită ascunzându-mă într-o cameră încuiată, amândouă ar fi intrat la bănuieli și nu ne puteam permite una ca asta. Ar fi trebuit să mă duc cu Simon.

– Te rog, Chloe.

Vocea ei suna de parcă ar fi fost în cameră.

Imaginația îți joacă feste.

– De ce m-oi fi întors? șopti Gwen. Ce-o fi fost în capul meu? Apoi, cu voce tare: Aici erai. Slavă Domnului.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. M-am uitat la comodă, dar eram complet adăpostită, cearșaful ajungea până la podea, ascunzându-mi până și adidașii.

E o cacealma. N-are cum să te vadă. Nu-i cu putință...

Gwen păși în fața mea, cu părul ei scurt în dezordine în jurul feței palide, cu machiajul întins și ochii imenși.

– Haide, Chloe. Repede!

M-am ridicat.

– E-eu c-căutam...

– Nu contează. Trebuie să-i găsești pe Simon și pe Tori. Știi unde sunt?

– În pivniță, dar...

– Repede! Întinse mâna spre mine, dar se opri scurt și se dădu înapoi. Trebuie să-i avertizezi.

– Despre ce?

Ea clătină din cap.

– Hai odată!

Îmi făcu semn spre ușă. Am apucat de clanță și am apăsat. S-a oprit.

Încuiată. Ușa era încă încuiată.

– Deschide-o, Chloe. Te rog.

Am întins mâna spre Gwen. Ea se dădu îndărăt, dar nu destul de repede. Degetele mele îi atinseră brațul... și trecură prin el. Mi-am lipit mâna peste gură.

– Nu țipa, Chloe. OK? Te rog, te rog, nu țipa.

Am încuviințat din cap.

O, Doamne! E stafie. A murit.

Nu era cu puțință. Tocmai o auzisem acum un minut, îi auzisem pașii când venise pe hol să mă caute. Și atunci fusese ultima oară când îi auzisem.

Mi-am amintit cuvintele lui Margaret: „Simon zice că e aici, sus. Tu caut-o în partea aia a holului, iar eu o caut în capătul ăsta.”

Apoi o bufnitură. Zgomotul unui corp prăbușindu-se.

Margaret o ucisese pe Gwen? Asta era o nebunie. Imposibil.

Cum să nu, s-a întâmplat să cadă și să-și rupă gâtul când te căuta pe tine.

Am înghițit nodul din gât.

– Margaret, am șoptit eu.

– Se pare că hoasca asta e mult mai ticăloasă decât m-aș fi așteptat vreodată, murmură Gwen. Nu mi-a

plăcut cum se desfășurau lucrurile. Am... am auzit niște chestii. Margaret și Russell. De-aceea am șters-o când a sunat Andrew. N-am vrut să fiu implicată. Dar n-am putut să plec. A trebuit să vin înapoi, m-am gândit să-l avertizez pe Andrew, să-l ajut să facă de pază pentru voi, copii. O idee proastă, evident. Nici n-am avut șansa să ajung la partea cu avertizarea.

M-am răsucit către ușă:

– Derek.

Gwen făcu un pas în fața mea.

– El e undeva la loc sigur?

Am trecut prin ea.

– Chloe, e undeva la loc sigur? Pentru că, dacă e, atunci va trebui să-l lași acolo. Trebuie să-i avertizezi pe Simon și pe Tori. Ai spus că Margaret i-a trimis...

– În pivniță, după scaune. Pentru ceilalți membri care vin în după-amiaza asta.

– Nu mai vine nimeni, Chloe.

Am dat fuga la ușă. Când am descuiat-o, Gwen se strecură prin perete.

– Ai grijă, i-am șoptit eu. Margaret...

– Mă poate vedea. Știu.

Gwen veni înapoi și-mi făcu semn să ies repede, să mă duc în încăperea alăturată și să aștept din nou. Am continuat astfel – eu trecând dintr-o cameră într-alta, îndreptându-mă către scările din partea din spate, în vreme ce Gwen mergea înainte, cercetând dacă aveam cale liberă.

Am făcut cum mi-a spus ea, dar în mine panica făcea ravagii. Tot ce puteam gândi era: *Gwen e moartă, iar acum, când Simon și Tori sunt în pivniță și Derek e la mansardă, oare eu fac alegerea corectă, și o să ajung la timp, și, o, Doamne, ce se petrece?*

Aproape ajunseseam la scările de serviciu, când Gwen îmi făcu semn să mă ascund. M-am vârât iute sub un pat, acoperindu-mi gura să nu-mi intre praf pe nas.

Tocurile lui Margaret țâcăniră pe hol. Păreau să se îndepărteze.

Te rog. Te rog, te rog... Da!

Margaret coborî scările principale, strigând un nume – Russell. Russell era aici?

O, Doamne, trebuia să-l previn pe Derek. Trebuia să urc până la mansardă...

Și dacă el află că Simon e în pericol, o să se năpus-tească acolo, jos, și-o să fie ucis. E mai bine să rămână deoparte, unde e acum, crezând că totul e în regulă.

Am închis ochii și am respirat de vreo câteva ori, până când bătăile inimii s-au mai potolit, cât de cât. Gwen verifică pe-afară, să se asigure că drumul e liber, apoi m-am grăbit către scara de serviciu.

Cu Gwen făcând de pază, am reușit să ajung la baza scării. De acolo, puteam vedea ușa de la pivniță, larg deschisă. Am ciulit urechea după Simon și Tori – de data asta mi-ar fi plăcut să-i aud ciorovăindu-se –, în schimb am auzit vocile înăbușite ale lui Margaret și Russell venind din spatele unei uși închise... o ușă aflată între locul în care mă găseam și pivniță.

Gwen mă conduse înainte, cu grijă, pas cu pas. Ascultam încordată după vreo pauză în conversația lor, însă ei au continuat să vorbească.

Mai aveam trei pași până la pivniță, când pantofii cu toc ai lui Margaret țâcăniră pe podeaua de lemn.

M-am uitat spre pivniță, dar mi se păru prea departe. M-am răsucit în loc și am dat să deschid cea mai apropiată ușă.

– Nu! șopti Gwen.

M-am întors. Ea-mi făcea disperată semne să mă îndepărtez. Apoi, în toiul gesticulației, dispăru. Am încremenit, o secundă – destul însă cât s-o aud pe Margaret apăsând pe clanță – și-apoi m-am răsucit ca să găsesc o ascunzătoare. M-am oprit scurt. Andrew stătea în partea cealaltă a unei măsuțe de cafea.

Se uita la mine, încruntat.

– Chloe? zise el, rostindu-mi numele încet, cu grijă, de parcă n-ar fi fost tocmai sigur.

– Stai, zise Margaret, în timp ce ușa scârțâi, deschizându-se. Mi s-a părut că aud pe cineva.

Ochii lui Andrew se deschiseră larg. Îmi făcu semn să mă apropii, arătându-mi să mă ascund în spatele mesei – era lungă și solidă, așa că n-aveam să fiu văzută. Am șovăit doar o fracțiune de secundă, apoi m-am repezit într-acolo. Talpa mi-a alunecat pe ceva și am încercat să-mi mențin echilibrul, dar mi-a alunecat și celălalt picior pe podeaua lucioasă și m-am prăbușit peste măsuța de cafea, lovind cu mâinile tăblia și cu genunchii muchia.

– Am găsit-o pe Chloe, zise Margaret din dreptul ușii deschise, cu o voce perfect netulburată.

Când mi-am ridicat ochii, l-am văzut pe Russell venind spre mine, cu o seringă în mână. M-am dat înapoi, adăpostindu-mă în partea cealaltă a mesei.

– Andrew? am zis, uitându-mă în sus. Ajută...

Andrew nu mai era acolo.

Un ac mi se înfipse în pulpă. L-am lovit cu piciorul pe Russell și l-am auzit grohăind când l-am nimerit. Camera s-a clătinat. Am clipit des, luptându-mă să rămân conștientă. Am încercat să mă ridic, să mă dau

jos de pe masă, dar brațele mi-au cedat și m-am răsturnat de partea cealaltă a mesei.

Am căzut peste ceva moale și apoi m-am rostogolit dincolo de el, aterizând într-o baltă calduță. M-am chinuit să-mi fixez imaginea și mi-am ridicat palmele. Sânge. Zăceam într-o baltă de sânge.

Am încercat iar să mă ridic, dar mușchii au refuzat să mă asculte și am rămas lată la podea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost fața lui Andrew, la câțiva centimetri, iar ochii lui sticloși se holbau fără viață într-ai mei.

treizeci și nouă

P E OBRAZ ÎMI VIBRA UN METAL RECE. O mașină trecu mugind.

— Cum e nivelul de zahăr în sângele lui?

O voce îndepărtată de femeie. Margaret.

— Scăzut.

O voce de bărbat, mai apropiată. Russell.

— Foarte scăzut. Pot să-i fac o injecție cu glucoză, dar chiar ar trebui să...

— Fă-i-o.

— Derek...

Glasul lui Simon acum, numele ieșindu-i din gură ca un geamăt.

Pleoapele mi s-au zbatut și s-au deschis. Zăceam pe podeaua unei dube. Simon se afla la câțiva centimetri de mine, încă adormit, cu fața schimonosită de parcă avea dureri.

— Și dă-i mai mult sedativ, strigă Margaret în spate, de pe scaunul șoferului. Nu vreau să se trezească vreunul dintre ei.

– El chiar n-ar trebui să primească prea mult...

– Fă-o!

Mi-am închis ochii, uitându-mă printre gene, ca să nu-și dea seama că m-am trezit. Am încercat să privesc în jur fără să-mi mișc capul, dar tot ce-am putut vedea era Simon și, mai sus de capul lui, adidasul lui Tori.

Derek. Unde e...?

Pleoapele mi se închiseră din nou.

Duba se opri. Aerul rece năvăli peste mine, aducând cu el fum de eșapament. Motorul hârâi puțin, apoi amuți. Un alt huruit, ca o ușă de garaj care se închidea. Vântul pieri și totul se cufundă în întuneric. Apoi se aprinse o lumină.

Simon vomă lângă mine. Izul de vomă umplu duba. M-am chinuit să deschid ochii și l-am văzut, stând în capul oaselor, sprijinit de Russell, care-i ținea o pungă de plastic.

– Simon.

Vocea mea se auzi împăstată.

El se întoarse. Își încrucișă privirea cu a mea, făcând eforturi să și-o fixeze. Buzele i se deschiseră și spuse, răgușit:

– Ești OK...

După care icni și se încovoie din nou peste punga în care voma.

– Ce i-ai dat? se răsti o voce de bărbat.

Cunoșteam vocea aceea. Degete reci se înfășurară pe brațul meu gol. Mi-am ridicat ochii. Fața lui dr. Davidoff stătea aplecată peste mine.

– E în regulă, Chloe, îmi zâmbi el. Ești acasă.

* * *

Un gardian mă purta pe culoare într-un scaun cu roțile. Aveam mâinile și picioarele legate. Tori era dusă lângă mine, legată la fel, împinsă de un alt gardian.

— Este o măsură temporară, mă asigurase dr. Davidoff când gardianul mă legase de scaun. Nu vrem să te sedăm din nou, așa că asta e singura noastră alternativă până ce vei avea timp să te readaptezi.

Dr. Davidoff mergea între cei doi gardieni. În spatele lor, veneau Margaret și Russell, vorbind cu mama lui Tori, care nu-i adresase nici un cuvânt fiicei sale de când sosiserăm.

— Am hotărât că ăsta e cel mai bun loc pentru ei, spunea Margaret. Au nevoie de un nivel de control și de supraveghere pe care noi nu suntem în stare să le asigurăm.

— Compasiunea și considerația ta sunt copleșitoare, zise Diane Enright. Și unde vrei să-ți depunem iarăși onorariul pentru că i-ai găsit?

Am putut simți răceala din tonul lui Margaret când îi răspunse:

— Aveți numărul de cont.

— Nu plecăm până nu avem confirmarea intrării banilor în cont, interveni Russell. Și dacă vă trece cumva prin cap să nu ne plătiți...

— Sunt convinsă că v-ați luat măsuri de precauție împotriva unei asemenea posibilități, zise doamna Enright sec. O scrisoare, care să fie deschisă în eventualitatea în care voi ați dispărea subit, dându-ne pe toți în vileag?

— Nu, zise Margaret. Doar cineva care așteaptă să-l sunăm. Un coleg care deține o linie directă spre Cabalii Nast și toate detaliile despre unitatea voastră. Sunt sigură că domnul St. Cloud n-ar vrea asta.

Dr. Davidoff doar chicoti.

— Să ameninți un Cabal cu un Cabal? Deșteaptă treabă. Dar nu va fi necesar.

Buna dispoziție îi pieri brusc din glas și adăugă:

— Oricare ar fi interesul domnului St. Cloud pentru organizația noastră, noi rămânem o unitate independentă, ceea ce înseamnă că nu vom lucra sub auspiciile clanului său Cabal. Ați făcut o înțelegere cu noi — o sumă consistentă în schimbul predării subiecților noștri și dezmembrării micului vostru grup de rebeli. V-ați câștigat răsplata asta și o s-o primiți fără trădare sau amenințare cu violența. Se uită scurt înapoi, spre ei: Cu toate acestea, ținând cont că, în cele din urmă, din banii domnului St. Cloud sunteți plătiți, v-aș sugera ca, atunci când părăsiți siguranța zidurilor noastre, să vă duceți cât mai departe puteți și cât mai repede puteți.

În timp ce mama lui Tori îi conducea pe Margaret și pe Russell în altă parte, l-am întrebat pe dr. Davidoff despre Simon. Nu-mi plăcea deloc că trebuia să-i dau satisfacția de a auzi tremurul din vocea mea, dar trebuia să știu.

— La el te duc acum să-l vezi, Chloe, zise el pe acel ton îngăduitor și prefăcut vesel pe care i-l cunoșteam prea bine.

Uite ce buni suntem noi cu voi, spunea acest ton. Și uite cum ne tratați voi. Noi nu vrem decât să vă ajutăm.

Mi-am înfipt degetele în brațele scaunului meu cu rotile.

Dr. Davidoff o luă înainte și deschise o ușă. Am urcat pe o rampă și ne-am trezit într-o cameră de observație cu vedere într-o sală de operații. M-am uitat în jos, la masa de operații de metal strălucitor și la tăvile cu instrumente metalice sclipitoare și am strâns și mai tare de brațele scaunului.

În camera aceea era o femeie, aproape ieșită din cadrul ferestrei camerei de observație, încât nu-i puteam vedea decât brațul subțire într-o salopetă de laborator.

Ușa sălii de operație se deschise și intră o femeie cu părul cărunt. Era Sue, asistenta pe care o cunoscusem ultima oară când mă aflasem aici. Ea împingea o targă, pe care zăcea Simon, imobilizat cu curele.

— Nu! m-am smucit în legăturile mele.

Dr. Davidoff chicoti.

— Nici nu vreau să știu ce crezi tu că avem de gând să facem, Chloe. L-am adus pe Simon în sală ca să-l punem la un perfuzor. Fiind diabetic, se deshidratează foarte ușor dacă vomită. Nu vrem să riscăm nimic, nu atâta vreme cât sedativul îi răscolește încă stomacul.

N-am spus nimic, doar m-am uitat speriată la Simon, cu inima bubuindu-mi în piept.

— E o măsură de precauție, Chloe. Iar tu te uiți acum la sala noastră de intervenții medicale. Da, este echipată pentru operații, dar asta numai pentru că este o sală multifuncțională. Se aplecă și șopti: Dacă te uiți mai bine, pariez că o să vezi praf pe instrumentele alea.

Îmi făcu șmecherește cu ochiul, unchiul simpatic care o binedispune pe fata mică și prostuță, iar mie-mi venea să... nu știu ce-mi venea să fac, dar ceva din expresia mea îl făcu să tresară și, pentru doar o secundă, unchiul simpatic dispăru. Eu nu mai eram Chloe cea docilă pe care și-o amintea el. Ar fi fost mai lipsit de riscuri dacă aș fi rămas aceea de atunci, dar nu mă mai puteam preface.

Se îndreptă și își dresă glasul:

— Acum, dacă te uiți din nou în sală, acolo, Chloe, cred că o să mai vezi o persoană pe care o s-o recunoști.

M-am întors către Simon, încă zăcând pe targă, alb ca cearșaful cu care era acoperit. Asculta ce îi spunea femeia în salopetă de laborator, pe care însă n-o puteam vedea decât din spate. Era zveltă, de înălțime sub medie, cu păr blond. Și părul acela, modul în care și-l dădu pe spate dintr-o mișcare a capului când se aplecă peste Simon, mă făcu să-mi țin respirația.

Dr. Davidoff ciocăni în geam. Doctorița își ridică ochii.

Era mătușa Lauren.

Își puse mâna streășină la ochi, de parcă nu putea vedea pe nimeni prin sticla fumurie. Apoi se întoarse iarăși la Simon, vorbindu-i, iar el dădu din cap.

— Mătușa ta a făcut o greșeală, zise dr. Davidoff. Tu ai fost atât de supărată când te-am adus aici, încât ea a intrat în panică. A fost sub un mare stres și a luat niște hotărâri proaste. Acum își dă seama că a greșit. Noi am înțeles-o și am iertat-o. Este din nou un membru bine-venit al echipei noastre. După cum vezi, s-a întors la muncă, este fericită și sănătoasă, și nu înlănțuită în vreo temniță sau lovită de mai știu eu ce soartă oribilă ți-ai imaginat tu. Se uită în jos la mine și adăugă: Nu suntem monștri, Chloe.

— Și unde e Rachelle?

Vocea lui Tori mă făcu să tresar puternic. Scaunul ei era lângă al meu, dar uitasem că se afla și ea de față.

— Ea e următoarea pe lista vizitelor din turul reîntâlnirii prietenilor fericiți, presupun, adăugă Tori.

Când dr. Davidoff nu-i răspunse nimic, surâsul batjocoritor dispăru de pe fața lui Tori.

— U-unde-i Rae? am întrebat eu. E-e aici, nu?

— A fost transferată, zise el.

— T-transferată?

El se sili să pună o notă jovială în glasul său:

– Da. Laboratorul acesta nu e nicidecum locul potrivit în care să stea o fată de șaisprezece ani. Era doar o găzduire temporară, ceea ce v-am fi explicat și vouă, dacă ați fi rămas aici destul cât să avem posibilitatea asta. Rachelle a fost mutată la... Chicoti. Ei, n-am să-i spun un azil, pentru că, vă asigur, nu seamănă nici pe departe cu Sanatoriul Lyle. E mai curând o școală cu internat. O foarte specială școală cu internat, doar pentru supranaturali.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise Tori. Nu se poate ajunge acolo decât printr-o pregătire magică. Hei, cât de bătute-n cap ne crezi?

– Noi nu vă credem deloc bătute în cap. Credem că sunteți speciale. Există oameni, așa cum ați descoperit și voi, care sunt de părere că special înseamnă periculos, și tocmai de aceea am înființat o școală pentru educația și protecția voastră.

– Școala lui Xavier pentru tinerii supradotați¹, am zis eu.

El îmi zâmbi, scăpând cu desăvârșire iritarea din glasul meu.

– Exact, Chloe.

Tori se răsuci ca să se uite la el:

– Și dacă suntem toți foarte, foarte cuminți, o să ajungem și noi acolo și să trăim alături de Rae, și de Liz, și de Brady. E și Amber pe-acolo, apropo?

– Adevărul este că...

– *Mincinosule!*

Veninul din glasul lui Tori îl făcu să tresară. Scaunele goale zdroncăniră și gardienii își îndreptară atenția

¹ Școala înființată de profesorul Charles Xavier, personaj fictiv de film și benzi desenate, conducătorul și creatorul mutantilor X-men, pe care îi învață cum să-și țină sub control puterea.

spre ele și mâinile spre pistoale. Eu abia de-am observat asta. Singurul lucru pe care-l aveam în minte era: *Rae. Nu, te rog, nu Rae.*

– Liz e moartă, zise Tori. Ne-am întâlnit cu stafia ei – am văzut-o aruncând obiecte, folosindu-și puterile. Până și mama a văzut-o. Știa că era Liz. Sau n-a pomenit despre asta?

Dr. Davidoff își desprinsese pagerul de la brâu și apăsă pe un buton, fără îndoială chemând-o pe mama lui Tori, în vreme ce se folosi de răgaz ca să-și găsească expresia potrivită – regret și tristețe.

– Nu mi-am dat seama că voi știți adevărul despre Liz, zise el, cu precauție. Da, recunosc. A fost un accident în noaptea în care am adus-o de la Sanatoriul Lyle. Nu v-am spus nici unuia dintre voi, pentru că erați cu toții într-o stare foarte fragilă...

– Arăt eu fragilă? zise Tori.

– Da, Victoria. Arăți mânioasă, și dezorientată, și foarte vulnerabilă, și asta este într-un totu de înțeles dacă ești convinsă că noi ți-am ucis prietena. Dar n-am ucis-o noi.

– Dar pe Brady? am întrebat eu.

– Chloe a văzut și stafia lui, zise Tori. Aici. În laborator. A spus că a fost adus aici ca să discute cu dumneata, a văzut-o pe mătușa ei, Lauren, și apoi *puffff!* *Game over.*

Privirea lui trecea repede de la mine la Tori, calculând șansele ca Tori să aibă cumva și dovada despre moartea lui Brady.

– Chloe încă suferă de efecte întârziate de la sedativele sale, zise el. A mai suportat, în plus, și un tratament medicamentos care s-o ajute să nu mai vadă stafii. Una dintre aceste cauze se poate să-i fi provocat halucinații.

— Cum ar putea avea halucinații despre un băiat pe care nu l-a cunoscut niciodată? Vrei să ți-l descrie, pentru că mie mi s-a părut că seamănă teribil de tare cu Brady.

— Sunt sigură că a văzut o fotografie de-a lui, indiferent dacă își mai aduce aminte sau nu. Brady a fost apropiat de Rachelle. Ea probabil i l-a descris lui Chloe...

— Ai o explicație pentru orice, nu-i așa? zise Tori. Bine. Brady, Rae și Amber trăiesc încă fericiți în școala voastră internat pentru superspeciali. Vreți să ne calmăm? Chemați-l pe unul dintre ei la telefon. Sau, mai bine, organizați o videoconferință. Nu-mi spuneți că nu puteți face asta, pentru că știu că mama are echipamentul necesar.

— Da, avem, și o să vă lăsăm să vorbiți cu ei, de îndată ce...

— Acum! răcni Tori.

Scănteile sfârâiră în vârful degetelor ei. Scaunele goale se clătinară. Unul se prăbuși cu zgomot pe spate. Gardianul ei își scoase pistolul.

— Vreau să-i văd acum! Pe Rae, pe Brady și pe Amber...

— Poți să *vrei* tot ce ai poftă, domnișoară Victoria, spuse mama lui Tori, intrând pe ușa deschisă. Dar dorințele tale nu mai contează. Ți-ai pierdut acest drept când ai fugit.

— Deci încă mă mai recunoști, mamă? Uau. Am crezut că poate m-am schimbat atât de mult că ai uitat cine eram.

— O, te recunosc, Victoria. Ești aceeași prințesă răsfățată care a fugit de responsabilitățile ei săptămâna trecută.

— Responsabilități?

Tori își încleștă pumnii, iar legăturile ei plesniră brusc. Gardianul meu se repezi înainte, dar dr. Davidoff îi făcu semn să se dea înapoi, iar tovarășului acestuia să-și vâre pistolul la loc în teacă.

Tori se ridică în picioare. Părul i se zbârli, pocnind și scoțând scânteii.

— Sedați-o, se răsti doamna Enright. Dacă nu se poate purta cum trebuie...

— Nu, Diane, zise dr. Davidoff. Trebuie să învățăm cum să ne descurcăm cu izbucnirile de mânie ale Victoriei fără să recurgem la medicamente. Acuma, Tori, eu înțeleg că ești supărată...

— Înțelegi? se răsuci ea. Chiar înțelegi? M-ați închis în Sanatoriul Lyle și mi-ați spus că eram bolnavă mintal. Mi-ați îndesat pastile pe gât. Mi-ați ucis prietena. Voi m-ați transformat în monstrul modificat genetic ce sunt acum și, cu toate acestea, voi îmi spuneți că e vina mea!

Își plesni pumnii de coapse. Fulgere micuțe săriră din ei, făcându-l pe gardianul din spatele ei să iasă un pas în față.

— Asta te face nervos? zise ea. Încă-i nimic.

Își ridică mâinile. O sferă de energie începu să se rotească între ele, la început cu puțin mai mare decât un bob de mazăre, apoi crescând și crescând...

— Destul, Victoria, zise dr. Davidoff. Știm că ești foarte puternică...

— Habar n-aveți voi cât de puternică sunt, răspunse ea, aruncând sfera de energie în aer, unde continuă să se rotească, azvârlind scânteii. Dar vă pot arăta.

În spatele lui Tori, mama ei se dădu înapoi, cât să iasă din vederea tuturor, în timp ce ei se holbau la Tori. Buzele doamnei Enright se mișcă, rostind o vrajă. Când am deschis gura s-o previn pe Tori, un fulger tâșni

din vârful degetelor mamei sale, şuierând pe lângă Tori și izbindu-l drept în piept pe gardianul care ieșise în față.

Gardianul căzu. Dr. Davidoff, doamna Enright și celălalt gardian se repeziră la el.

– Nu respiră, zise gardianul și se uită la dr. Davidoff, cu ochi speriați. Nu *respiră*.

– O, Doamne! Doamna Enright se întoarse încet către Tori. Ce-ai făcut?

Tori tresări, speriată:

– Eu n-am...

– Cheam-o pe dr. Fellows! se răsti dr. Davidoff la celălalt gardian. Repede!

– N-am făcut eu asta, zise Tori. N-am făcut-o.

– A fost un accident, murmură mama ei.

– Nu, n-am făcut-o eu. Jur pe ce-am mai sfânt...

– Are dreptate.

Toată lumea își ridică brusc capul la sunetul vocii mele. M-am răsucit ca s-o privesc pe doamna Enright.

– Nu Tori a aruncat vraja asta. Ci dumneata. Te-am văzut când ai aruncat-o...

O izbitură subită în pieptul meu, ca o palmă invizibilă dată cu atâta forță încât scaunul meu cu roțile se duse vâjâind în spate. Sângele îmi țâșni din nas.

– Tori! zise doamna Enright. Încetează!

– Nu eu...

Tori îngheță, prinsă într-o vrajă de legare.

Doamna Enright se întoarse către dr. Davidoff.

– Acum vezi ce voiam să spun? Este complet scăpată de sub control. Se descătușează și asupra dușmanilor, și asupra prietenilor, fără deosebire, și nici măcar nu-și dă seama c-o face.

– Imobilizați-o, zise el. Eu o duc pe Chloe în camera ei.

ȘI AȘA, DUPĂ O SĂPTĂMÂNĂ DE FUGĂ, am sfârșit exact acolo de unde începusem. În aceeași celulă. Întinsă pe același pat. Singură.

Dr. Davidoff mă scosese din cameră mai înainte ca mătușa Lauren să vină pentru gardian. M-am gândit că poate ar vrea s-o trimită să-mi controleze puțin nasul însângerat, însă el doar mi-a adus un prosop ud și o bluză curată din vestiarul meu de la Sanatoriul Lyle, spunându-mi că voi putea s-o văd pe mătușa mea de îndată ce mă voi calma și voi fi gata să ascult. Cum se văzuse în cazul recompenselor trecute, să petrec un timp valoros cu mătușa mea care să se dovedească trădătoare – din nou – nu era chiar stimulentele la care se gândea el.

În ultima săptămână, visasem la ziua în care aveam să mă întorc aici și să le salvez pe mătușa Lauren și pe Rae. Acum mă aflu aici și nu era nimeni de salvat. Mătușa Lauren se întorsese la matcă. Rae murise.

Am strâns tare pleoapele, dar lacrimile mi s-au rostogolit oricum pe obraji.

Ar fi trebuit să insist s-o conving pe Rae să vină cu mine. Ar fi trebuit să mă întorc după ea mai repede.

Rae murise. Iar Tori era următoarea pe listă. Mama ei îi înscenase uciderea gardianului ca să scape de ea. Nu puteam înțelege sursa acestei răutăți, dar înțelegeam scopul. Diane Enright voia ca fiica ei să moară. Ar fi devenit o responsabilitate prea mare, o amenințare.

Tori avea să moară și nici eu n-aveam să fiu prea departe de ea. Și ce-avea să se întâmple cu Simon? Și cu Derek? Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat în

capul oaselor. Aveam o alternativă: fie să evadez, fie să-mi accept soarta. N-o acceptam. Nici acum, nici altcândva.

Am făcut inventarul în jurul meu și m-am gândit ce aș fi putut folosi. În ceea ce privește camera, nu se schimbase nimic. În ceea ce mă privea pe mine, tot ce aveam erau hainele de pe mine – noua bluză și noii jeanși, încă pătați de sângele lui Andrew. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

Mi-am pipăit buzunarele, sperând să mai am nedeșpărțitul meu cuțit. Nu-l mai aveam.

Un buzunar foșni, totuși. Hârtie. Am scos-o și am despăturit-o. Când mi-am amintit că era desenul pe care Simon îl făcuse pentru Derek, am dat să-l împăturesc la loc, dar deja văzusem ce desenase – o schiță de-a mea, ghemuită lângă un lup negru, cu un braț în jurul gâtului său, și mi-am amintit că Simon spusese: „Dă-i asta. Și spune-i că e în regulă.”

Mi-au dat lacrimile. Am împăturit cu mâini tremurătoare mesajul și l-am vârât înapoi în buzunar. Apoi mi-am adunat puterile și am scuturat energic din cap. Încă mai aveam un mare as în mânecă. Mi-am ridicat picioarele în pat, am închis ochii și am invocat semi-demonul.

Nici n-am terminat bine de invocat când aerul ei cald m-a gădilat în creștet.

– Ei bine, șopti vocea ei ca un clinchet subțirel, asta-mi pare foarte cunoscut.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ei, ce noutate! Și chiar bine-venită, aș putea adăuga. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să mă eliberezi. Apoi vom dezlănțui iadul asupra tuturor celor care ne-au greșit.

– O să te eliberez *după* ce mă ajuți. Și o să sărim peste partea cu dezlănțuitul iadului.

– O, dar e așa de distractiv. Toate blestemele acelea și râurile de lavă. Demoni fâlfâind din aripile lor zdrențuite și ațâțând flăcările.

O pauză, apoi un suspin prelung.

– Sarcasmul n-are efect asupra celor tineri și creduli, nu-i așa? Vreau să spun, la figurat. Prăpăd de răzbunare, dacă vrei. Zdrobirea dușmanilor comuni.

– Fără zdrobire.

– Ai de gând să-mi strici toată distracția, nu-i așa? Bine. Eliberează-mă și...

– *După* ce mă ajuți.

– Amănunte, amănunte. Presupun că vrei să evadezi din nou. Nu prea înțeleg de ce, având în vedere că pari mai curând îndrăgostită de locul ăsta. Te tot întorci.

M-am uitat mânioasă în direcția ei.

– Da, vreau să mă ajuți să evaderez, dar va trebui să-i eliberezi deopotrivă pe Simon și pe Tori și, dacă Derek e aici, intră și el la socoteală.

– Presupunând că te referi la băiatul-lup, el n-a mai trecut pragul pe aici de când a părăsit laboratorul, cu mulți ani în urmă. Dar dacă îl vor aduce și pe el, o să-l includ în plan. Îmi respect cuvântul întocmai în înțelegerile mele cu muritorii.

Văzusem destule filme de groază despre pactul-cu-demonul-care-iese-prost ca să știu că aveam nevoie de o înțelegere temeinic întărită. Problema era că nu știam exact ce trebuia să facă ea pentru mine. Să mă scoată de aici. Dar cum?

Deloc surprinzător, ea avusese o idee. De asemenea, tot deloc surprinzător, mie nu-mi plăcuse.

— Mai e vreo altă cale?

— Întotdeauna mai e o altă cale. Personal, aş prefera-o pe vrăjitoarea aceea, Diane Enright. Chiar ador vrăjitoarele, după cum cred c-am mai spus. E drept că e vie încă, dar ăsta-i un obstacol ușor de depășit. Spune-i gardianului că vrei să vorbești cu ea și eu o să te călăuzesc mai departe. Să-i rupi gâtul e cea mai simplă metodă, însă tu ești cam mărunțică pentru asta, așa că...

— Nu.

— Atunci ne întoarcem la propunerea mea de la început, nu?

Un minut mai târziu, îngenuncheam pe covor, făcând ceva la care jurasem să nici nu mă gândesc vreodată. Să întorc un spirit de om în trupul lui neînsuflețit. În clipa de față, totuși, era singura cale pe care o vedeam să mă apăr de a deveni eu însămi un trup neînsuflețit.

M-am fixat mintea pe chipul lui, așa cum mi-l aminteam, poruncindu-i să se întoarcă.

— Încă puțin, murmură semidemonul. Da, asta e. Acum cheamă-l la tine.

L-am chemat. Și m-am pregătit să aud țipetele.

— Sunt cu toții în sala de ședințe, zise semidemonul, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Tu adu-l repede înapoi.

Un minut mai târziu, încuietorea cu cartelă scoase un clinchet. Ușa se deschise de perete. Iar în prag apărură gardianul pe care-l omorâse doamna Enright.

Mai devreme, fusese doar „gardianul”. Nu-i știam numele. Nu mă interesase. A trebuit să fac eforturi să-mi amintesc cum arăta la față ca să-l pot invoca. Fusese doar un subordonat anonim la dispoziția Grupului

Edison. Iar acum, când am vrut cu disperare să-l depersonalizez din nou, am văzut în schimb un bărbat. Tânăr. Cu păr șaten, scurt. Pistruiat. Cu urme de acnee pe obraji. Oare era cu mult mai în vârstă decât mine? Am înghițit un nod din gât și am făcut greșeala să mă uit în ochii lui. Ochi căprui, întunecați de furie și ură. Mi-am lăsat repede ochii în jos.

Încă mai avea cardul de acces în mână, ridicat, și mi-am fixat privirea asupra cardului. Altă greșeală. O verighetă a sclipit pe degetul lui.

O, Doamne, avea o soție. Copii? Un nou-născut, poate. Unul care n-avea să-și vadă niciodată...

Am închis strâns ochii.

N-ai avut nici o vină pentru moartea lui.

Dar făcusem ceva care părea la fel de rău. Îl adusesem înapoi la viață. Iar când îl privisem în față, văzusem zugrăvit pe ea cât de groaznic era – ura, furia, dezgustul.

– Închide ușa, șopti semidemonul.

Am închis-o.

Gardianul mă urmări, cu ochii mijiți, ținând cardul încă ridicat, de parcă i-ar fi plăcut să mi-l îndese pe gât. Să mă privească sufocându-mă cu el.

Când vorbi, cuvintele lui sunară deformat:

– Indiferent ce-ai vrea să fac, n-am să fac.

Femeia semidemon chicoti.

– Atunci nu știi prea multe despre necromante și în particular despre aceasta de aici, zise ea, deși el n-o putea auzi.

– Nu vreau nimic, am zis eu. Îmi cer iertare...

– Iertare?

Scuipă cuvântul și făcu un pas către mine. Haina i se deschise, lăsând să se vadă o arsură carbonizată în

pieptul lui. Mirosul de carne arsă ajunsese până la mine. Mi se sui stomacul în gât și mi-am simțit gura umplându-se de fiere. El mai făcu un pas spre mine.

— Stai, am zis eu, cu vocea tremurătoare.

Se opri și rămase acolo, săgetându-mă cu ochii aceia pătrunzători.

— Ți-aș putea sugera să-i iei pistolul, zise semidemonul. Pentru siguranță.

M-am uitat în jos. Degetele lui se sprijineau pe patul pistolului.

— Nu mișca, am zis eu.

I-am scos arma.

— O să te folosești de mine ca să evadezi, nu-i așa? N-ai să evadezi. Aici e locul tău. Aveau dreptate ei. Sunteți niște monștri. Nădăduiesc să vă stârpească pe toți. Rânji disprețuitor spre mine: Nu, de fapt, nădăduiesc ca pe tine să nu te omoare, ci să te închidă și să facă experimente pe tine. Să te înțepe, să te împungă și să te testeze până ce-o să-ți dorești să fi fost moartă.

Cu o săptămână în urmă, m-aș fi cutremurat la aceste cuvinte. Astăzi, însă, n-aveam să mă pierd cu firea la astfel de amenințări și ocări și n-aveam să mă sfiesc să continui ceea ce aveam de făcut.

I-am spus să stea jos. S-a așezat. N-avea de ales. Apoi i-am eliberat sufletul, imaginându-mi nu o eliberare, ci un schimb. Cu ochii închiși, stăteam cu picioarele încrucișate, cu medalionul pe podea, la câțiva centimetri de mâna mea. Voiam mult să-mi reușească. Te rog să-mi reușească. Numai...

— Ei, așa-i mai bine, zise gardianul, mormăitul lui fiind înlocuit de un straniu ritm vioi și muzical. Își dres glasul. Nu, *așa* e mai bine, zise el, cu vocea lui dintotdeauna.

Am înșfăcat înapoi medalionul. Gardianul scoase un hohot de râs feciorelnic. Ochii lui luminau portocaliu. Clipi și își roti umerii, apoi își dresă iar glasul și râsul i se îngroșă. Ochii îi deveniră negri, apoi căprui.

— Am trecut testul? întrebă semidemonul dinăuntrul gardianului.

Am ridicat pistolul de pe podea.

Semidemonul râse:

— Chiar crezi că te-aș împușca și m-aș osândi veșnic să rămân închisă în niște rămășițe pământești putrezinde? Sunt tot atâta sclava ta cât și muritorul ăsta, și făgăduiesc că o să-ți dau ascultare cu mult mai puține văicăreli necuviincioase.

M-am ridicat, cu pistolul tot în mână.

— Ți-aș sugera să păstrezi jucăria aia, zise ea. Dar va trebui să găsești un loc în care să-l ascunzi.

L-am vârât sub betelia pantalonilor, la spate. Ori de câte ori văzusem figura asta pe marele ecran, îmi dădusem ochii peste cap, spunându-mi în gând: „O mișcare greșită și-o să te împuști singur în fund.” Dar, în clipa asta, a fost singurul loc la care m-am putut gândi.

Mi-am aranjat bluza peste el, cu degete tremurătoare. Am tras adânc aer în piept.

— Da, știu, zise femeia semidemon. Experiența asta nu a fost nici pe departe plăcută, dar cel puțin gardianul era mânios din pricina asta. Când m-am uitat spre ea, își arcui sprâncenele: Te-ai fi așteptat să-ți fie mai degrabă recunoscător? Fericit că a fost readus la viață? Implorându-te să-l mai lași câteva minute cu familia lui?

Avea dreptate. Mi-am mai tras o dată de bluză în jos, apoi mi-am trecut degetele prin păr.

— Arăți nemaipomenit, draga mea, zise ea și-mi făcu semn spre ușă. Mergem? Făcu o pauză. Hai să mai încercăm o dată.

Vocea îi deveni aspră:

— Ești gata, copilă?

Eram.

patruzeci și unu

AȘA CUM SPUSESE SEMIDEMONUL, toți jucătorii principali erau într-o ședință. Având în vedere cât de puțin dispuși erau să admită că aveau probleme, noi speram că nu se grăbiseră să-i înștiințeze pe toți ceilalți gardieni de moartea colegului lor, așadar oricine ne-ar fi întâlnit, n-ar fi găsit nimic suspect în faptul că el escorta prizonieri prin clădire.

După cum am descoperit, holurile erau pustii. Am ajuns până în biroul de securitate fără să vedem sau să auzim pe nimeni. Ușa nu era încuiată. Semidemonul o deschise. Înăuntru, un paznic stătea, cu spatele la noi, supraveghind monitoarele. M-am ținut ascunsă după semidemon, dar când paznicul se întoarse, l-am zărit îndeajuns ca să mi se facă inima cât un purice. Era cel care fusese cu noi mai devreme.

M-am tras brusc înapoi și m-am lipit de peretele holului.

— Salut, Rob, zise semidemonul.

— Nick? exclamă paznicul.

Scaunul lui hârjâi pe podea, în timp ce făcea eforturi să se ridice din el.

— Am crezut că ai...

— Așa a fost, zise semidemonul. Se pare că e nevoie de mai mult decât o vrajă de vrăjitoare ca să măucidă. Indiferent ce farmec folosește șamanul ăla Phelps, e valabil.

— L-au chemat pe Phelps? Paznicul răsuflă ușurat. Nu credeam c-or s-o facă. Dr. Fellows e pricepută, dar...

— Dar nu e un șaman tămăduitor. Totuși e mult mai ușor să te uiți în ochii ei decât într-ai bătrânului Phelps.

Râseră amândoi.

— Oricum, sunt înapoi pe baricade și se pare că nici faptul că aproape am murit nu m-a scutit de restul turei. Vor să te duci în față, să dublezi paza la intrare. Trudy e nervoasă, cu copiii ăștia înapoi.

— N-o acuz. Personal, nu știu de ce tot încearcă să-i reabiliteze. După ce ți-a făcut puștoaica aia ție, eu sunt gata să încui și să arunc cheia. Mă duc să-i țin companie lui Trudy, atunci.

Scârțâitul pantofilor, apoi un adulmecat zgomotos:

— Ce pute așa?

— Pute?

— A ceva ars.

— Mda. Cred că Trudy a ars iar floricelele în microunde.

— Nu, nu-i miros de floricele.

Alt scârțâit de pantofi.

— Vine de la...

Un icnet. Apoi bufnetul unui corp căzut. Am dat buzna în cameră. Femeia semidemon îl târa pe paznic în colț.

— Vezi vreo stafie, copilă? întrebă ea, fără să se întoarcă.

— N-nu.

— Atunci nu e mort, nu-i așa?

Îl aranjă, ascunzându-l în parte după scaune. Apoi mă luă de mâini și mi le lipi de gâtul paznicului, acolo unde pulsul i se simțea puternic.

— Tu îmi dai prima șansă de eliberare după atâta timp. Crezi c-aș da cu piciorul la așa ceva? Se uită la paznic, apoi strecură o privire piezișă spre mine: Toți, asta ar fi o excelentă oportunitate să obțin un corp mult mai potrivit pentru mine, unul despre care nimeni să nu creadă că e mort.

M-am uitat mânioasă la ea.

Ea suspină.

— Bine, atunci. Găsește-ți prietenii.

Am cercetat iute monitoarele, în timp ce ea făcea de pază la ușă. Nu vedeam nici urmă de Tori, dar mă așteptasem la asta — nu însemna decât că se afla într-o celulă fără cameră de supraveghere. L-am descoperit pe Simon, încă la chirurgie, încă legat de targă, cu perfuzia în braț, dar nici picior de vreun gardian.

Am cercetat și celelalte monitoare. Dr. Davidoff era într-o sală de ședințe cu doamna Enright, Sue, șeful echipei de securitate, Mike, și ceilalți doi. Discutau aprins.

Celelalte încăperi erau întunecate, toate mai puțin una care nu era mai mare ca debaraua mea de acasă, în care erau înghesuite un pat dublu, un birou mic și un scaun.

Cineva stătea la biroul acela, scriind, cu scaunul tras înapoi cât permitea spațiul din odaie. Nu-i puteam vedea decât un umăr și un braț, dar am recunoscut bluza violet-închis. Fusesem și eu cu mătușa Lauren în oraș când și-o cumpărase, astă-iarnă.

Femeia se ridică și n-a mai fost nici o îndoială. Era mătușa Lauren.

L-am adus înăuntru pe semidemon și i-am arătat spre monitor:

— Ce cameră este aceea și de ce se află mătușa mea acolo?

— Pentru că n-a fost cuminte. Aparent, aversiunea de spații închise e o trăsătură de familie. N-a fost închisă decât o zi într-o celulă obișnuită și a și încercat să evadeze. Așa că ei au decis că ar avea nevoie de o supraveghere ceva mai directă.

— Adică e prizonieră?

— Te-a ajutat să evadezi. Ce credeai, că or să dea o petrecere în cinstea ei? Sacrificând un țap sau doi?

— Dar au zis că ea și-a schimbat părerea și că a recunoscut că făcuse o greșeală.

Semidemonul râse:

— Și tu i-ai crezut? Bineînțeles că i-ai crezut, pentru că ei n-au fost niciodată decât absolut sinceri cu tine.

Fața mi se aprinse.

— Da, au încercat s-o facă să înțeleagă cât de greșită era perspectiva ei, continuă semidemonul. I-au oferit imunitate, iertare și perne de puf. Ea este un valoros membru al echipei. Numai că a refuzat. Se uită la mine și suspină: Presupun că vrei s-o eliberezi și pe ea.

Am încuviințat din cap.

— Atunci hai să trecem la treabă.

Am apucat-o de braț, înainte să plece:

— Rae. Fata semidemon cu focul. Ei au spus că a fost transferată. Este și ea aici?

Semidemonul șovăi, iar când vorbi, avu un soi de înduioșare în glas:

— Nu, copilă. Nu e aici. Și nu știu ce s-a întâmplat cu ea, așa că nu mă întreba. Era aici seara, iar până dimineața nu mai era.

— Au ucis-o...

— Nu-i timp pentru asta. Prietenii tăi așteaptă și —
îmi făcu semn spre ședința Grupului Edison — ăștia n-or
să stea acolo o veșnicie.

* * *

Am eliberat-o mai întâi pe Tori.

Am încercat s-o pregătesc pentru șocul de a vedea
un om mort viu, intrând eu prima la ea în cameră, dar
l-a zărit peste umărul meu și, după o fracțiune de se-
cundă de stupoare, zise:

— Bună idee.

Voiam să-i explic că nu creasem un sclav zombi pă-
zitor, dar semidemonul era deja la ușa următoare, veri-
ficând a treia celulă, cu Tori imediat în spatele lui.
Așadar mi-am spus că, dacă Tori n-avea nimic împo-
trivă că eu înviam morți pentru folosul personal, atunci
nu aveam nici un motiv să-i spun că, de fapt, făcusem
un pact cu un demon.

Lucrurile n-au mers la fel de simplu cu Simon, care
știa că eu n-aș fi controlat cu inima ușoară oameni
morți. Și n-am putut să mă folosesc de scuza că
n-avem-timp-de-asta-acum, pentru că am avut timp —
până i-am desfăcut legăturile, până i-am scos acul de
perfuzie, până l-am pansat și i-am căutat încălțărilor, în
vreme ce semidemonul făcea de pază la ușă.

Așa că i-am spus adevărul. Tori l-a ascultat netul-
burată. Începusem să cred că Tori ar fi rămas netulbu-
rată indiferent ce i-ai fi spus.

Simon n-a zis nimic pe moment și mi-am făcut
curaj s-aud replica *Ai înnebunit?*. Dar el era Simon. S-a
dat doar jos din pat, s-a ghemuit lângă mine, când îi
căutam pantofii pe sub masă, și mi-a șoptit:

— Ești OK?

Și am înțeles că se referea la partea cu înviatul morților, iar când am încuviințat din cap, mi-a căutat ochii și a spus:

– Bine.

L-am asigurat că fusesem precaută cu semidemonul, iar el a zis:

– Știu și-o să fim mai departe precauți.

Și-asta a fost tot.

patruzeci și doi

– URMĂTOAREA OPRIRE la scumpa mătușică Lauren, zise semidemonul printre vocalize și triluri. Apoi, drept spre cea mai apropiată ieșire și – zâmbi ea – libertate pentru toți.

– Nu chiar toți, replică Tori, aruncând o privire spre mine, în timp ce mergeam. Trebuie să descărcăm fișierele proiectului. Mai sunt și alți copii, acolo, la ei, care cred că sunt bolnavi mintal, ca Peter și Mila. Plus alții care s-ar putea să nu fi ajuns încă la maturitatea puterilor lor.

Peter era internat în Sanatoriul Lyle când sosisem eu și fusese eliberat mai înainte să evadăm noi. N-o cunoscusem pe Mila, știam doar că fusese acolo înaintea mea și reușise să fie „reabilitată” și trimisă înapoi în lume.

– Mi-ar plăcea mult să punem mâna pe fișierele alea, am zis eu. Dar n-avem timp să le deschidem și să le printăm...

Tori scoase un stick de memorie din buzunar. Nici nu voiam s-o întreb de unde făcuse rost de ăla.

— Știi parola lui dr. Davidoff, zise ea. Avem acces la biroul lui. Pot să descarc eu fișierele până te duci tu s-o iei pe mătușa ta.

— Și-n birou trebuie să fie și un telefon, zise Simon. Aș putea să încerc din nou să-l sun pe tata.

Aveau dreptate. Mi-ar fi părut tare rău să plecăm fără numele celorlalți. Și mi-ar fi părut încă și mai rău dacă am fi fost din nou prinși și închiși, scăpând prilejul de a-l fi anunțat mai înainte pe domnul Bae unde ne aflam.

Am ajuns la birou. Era nevoie de un cod adițional, dar îl știa semidemonul. Apoi am spus că semidemonul și cu mine o vom lua pe mătușa mea și ne vom întoarce.

— Deci vrăjitorul rămâne aici cu soră-sa? Întrebă semidemonul.

— Soră? zise Simon. Ea nu-i...

— Soră într-ale vrăjilor, am adăugat eu repede. Așa vorbește ea. Când am fost destul de departe de birou, i-am șoptit semidemonului: Așadar, tatăl lui Simon chiar este și tatăl lui Tori?

— Cel mai prost păstrat secret din clădirea asta.

Glasul ei cântat deveni bolovănos, căpătând accentele vocii groase și răgușite ale gardianului:

— Iar asta, copilă, spune multe.

— Bănuiesc că așa se explică de ce mama ei și-a ieșit din minți când Tori a recunoscut că-i plăcea de Simon.

— Ooo, ar fi fost o situație foarte delicată. O lecție pentru tine, când ții secretele. Or să se întoarcă să te bântuie în cele mai neplăcute feluri. Dacă femeia aceea simte vreo vină, totuși, este chiar o altă mâncare de pește. Are moralitatea unui sucub. Trebuie să recunosc, a fost chiar amuzant s-o privesc în strădania ei de a-l

seduce pe vrăjitor. O palmă serioasă dată egoului său când a eșuat.

— A eșuat? am zis eu, când am dat un colț. Păi, dacă Tori e fiica lui, atunci e clar că...

— E clar că nimic. Ce-i învață pe copiii ăștia la școală, astăzi? Sexul nu este nicidecum singura metodă de reproducere. E, deși nu sunt foarte convinsă, cea mai plăcută, dar dacă asta eșuează și tu ai acces la un laborator complet, cu toate scuzele de a-ți procura fluidele corporale necesare...

— Brrr. Asta-i...

O alarmă porni să sune chiar deasupra capului meu.

— Timpul a expirat, se pare, murmură semidemonul. Deschise cu cardul cea mai apropiată ușă și mă împinse înăuntru, strecurându-se după mine.

— Mătușa...

— E în regulă. E la numai câteva uși distanță de aici, în siguranță, deocamdată. Tu ești porumbița care lipsește din colivia ei.

Semidemonul mă conduse în capătul celălalt al camerei, către o a doua ușă, care se deschidea într-o debara mare. Îmi făcu vânt înăuntru.

— Simon și Tori...

— Sunt, presupun, în posesia unor urechi funcționale și a unor creiere. Or să audă alarma și-or să se pună la adăpost, ceea ce trebuie să facem și noi.

Când am pășit în debara, trupul gardianului se prăbuși. M-am lăsat în genunchi lângă el.

— Cred c-o să descoperi că este încă mort de-a binelea, se auzi vocea semidemonului de deasupra capului meu. Oricât de folositoare a fost forma omenească, aceasta de acum e mai bine adaptată pentru furișatul pe-aici.

– Parcă ai spus că nu puteai ieși din ea fără ajutorul meu.

– *Am sugerat, n-am spus. Sunt un demon. Noi cunoaștem toate subterfugiile. Acum, o să dau o raită ca să arunc o privire. Mai ai pistolul ăla, da?*

– Da, dar...

– Scoate-l și nădăjduiește că nu va trebui să-l folosești. Mă întorc imediat.

O pală de aer cald. Apoi m-am trezit singură, cu trupul neînsuflețit al gardianului.

Alarma continua să țipe.

Oare am auzit tropotul unor picioare fugind? Un strigăt? O împușcătură?

Ia-o ușor. Nu poți face nimic.

Tocmai asta era problema. Eram silită să stau aici, înfricoșată, în ascunzătoarea mea, ținând strâns în mâinile mele tremurătoare un pistol cu care nu știam cum să trag, știind că nu puteam face nimic, nimic ce să nu fi fost atât de nechibzuit încât Derek să fi avut toate motivele să țipe la mine, dacă ar fi fost aici, și numai Dumnezeu știe cât mi-aș fi dorit să fie aici. Aș fi riscat să-mi primesc perdaful numai să știu că era în siguranță...

Este în siguranță. Mai în siguranță decât atunci când era cu tine.

Dacă rămăsese în casa conspirativă, atunci, da, era în siguranță. O avea pe Liz care să facă de pază pentru el și, cum habar n-avea unde plecaserăm, n-avea cum să vină după noi. Era probabil furios, dar în siguranță.

Am aruncat o privire spre gardian. Zăcea grămadă, cu ochii morți ațintiți în sus, la mine. M-am gândit la el, întrebându-mă...

Nu te gândi la el. Nu te întreba nimic. Altminteri o să ți se împlinească dorința și n-o să mai fii singură în debaraia asta.

M-am uitat repede în altă parte și mi-am șters imaginea lui din minte. În schimb, m-am apucat să cercetez pistolul. Scrisesem despre împușcături prin scenariile mele, dar, spre rușinea mea, n-aveam nici o idee dacă pistolul ăsta era încărcat sau dacă avea piedica pusă. Chestii dintr-astea nu cântăresc într-un scenariu. Spui doar „Chloe trase” și lași restul în seama actorului și a departamentului de recuzită.

Arăta ca un Glock, totuși, iar din câte îmi aduceam aminte, acestea n-aveau piedică de siguranță. Doar ocheai și trăgeai. Asta aș fi putut să fac dacă aș fi fost nevoită.

Vezi, nu ești neajutorată. Ai o armă. Două arme.

Două? Privirea mi-a alunecat spre gardian și am înghițit anevoie nodul din gât. Nu, niciodată n-aș mai fi...

Ba sigur că ai face-o dacă s-ar ajunge până acolo.

Nu, e-eu...

Nici măcar nu-ți poți duce tăgăduirea până la capăt, nu? Ai face-o dacă asta ar fi ultima soluție. Să poruncești morților. Asta e puterea ta. Cea mai mare dintre puterile tale.

Am închis strâns ochii.

– Dacă stai așa, nu poți vedea pe nimeni venind.

Mi-a trebuit un moment să-mi dau seama că vocea nu venise din capul meu. Semidemonul se întorsese.

– Ce-a declanșat alarma? am întrebat.

– N-am idee, dar prietenii tăi sunt în siguranță. S-au retras în camera de lectură a lui dr. Davidoff. Grupul s-a prins că ați fugit, dar, să vezi și să nu crezi, a presupus că ați încercat efectiv să ieșiți din clădire. Din fericire, nu vă aflați aproape de nici o ieșire. Din nefericire...

– Nu ne aflăm aproape de nici o ieșire.

— Pe tine te pot scoate. S-ar putea să fiu în stare s-o salvez chiar și pe mătușa ta, în trecere. Dar prietenii tăi sunt în direcția opusă și nu-mi e cu putință...

— Atunci, nu plec nici eu. Nu până când nu este sigur pentru toți.

— Nobilă alegere. Cu toate astea, există o singură alternativă și mă tem c-o să-ți placă și mai puțin decât ultima mea sugestie.

— Să te eliberez.

Cum am mai spus, vocea mea lăuntrică țipa că ar fi o înșelăciune. Dar puteam auzi strigătele membrilor Grupului Edison. Într-adevăr, fuseseră alertați și semi-demonul n-ar fi avut nici un motiv s-o facă, nu când ne-ar fi putut cu ușurință escorta până la ieșire și-apoi să-și revendice răsplata.

— Eliberează-mă și o să zădărnicești vrăjile aruncate asupra clădirii ăsteia.

— Grozav. Asta ar ajuta la stoparea experimentelor, dar cum ne-ar lăsa să ieșim? Nu de vrajă îmi fac eu griji, ci de alarme și de tipii cu arme. Aș avea nevoie...

— De o diversiune. Și asta îți ofer eu. Magia mea îmbibă clădirea asta. Întreruperea ar afecta cu mult mai multe decât vrăjile lor. Iar tu vei avea diversiunea care-ți trebuie.

Planul nostru căzuse și avea toate motivele să mă mintă acum și să mă convingă s-o eliberez, mai înainte să-mi dau seama că picasem în cursă.

— Am făcut un târg, zise ea. Când un demon încheie un târg, e legat de mâini și de picioare. Eliberează-mă, căci sunt legată să-mi țin cuvântul dat la fel de strâns cum sunt legată acum de clădirea asta.

Aveam încredere în ea? Bineînțeles că nu. Aveam altă opțiune? Nici una, din câte vedeam.

— Spune-mi ce să fac.

SĂ ELIBEREZI UN SEMIDEMON nu se deosebea prea mult de eliberarea unui spirit. Presupun că era logic, de vreme ce ea ajunsese aici printr-o formă de invocare.

– Aproape ai reușit, copilă, zise ea și răsuflarea sa caldă se învârtea în fuioare în jurul meu. Pot simți cătușele căzând. Un sfert de secol de sclavie și, în sfârșit, voi fi liberă. Se vor zgâlțâi zidurile astea din temelii la plecarea mea, iar ei or s-alerge înnebuniți ca niște șoa-reci speriați. Încă puțin. O poți simți?

Nu puteam simți nimic și tot ce voiam era să tacă și să mă lase să mă concentrez.

Scoase un strigăt care mă făcu să sar speriată, iar debaraua se umplu cu un vârtej de aer fierbinte. Mi-am adunat curajul. Vântul șuiera în jurul meu, apoi, treptat, s-a domolit, devenind o adiere plăcută, până când și aceasta a dispărut.

Tăcere.

– Asta... e tot? am întrebat.

– Hmm. Nu simți nimic altceva? O vibrație, probabil?

– Nu. M-am uitat mânioasă în direcția vocii ei. Ai promis o divers...

Debaraua se cutremură. Un tunet sumbru bubui deasupra capului meu, ca un tren care trecea duduind pe acoperiș. Când m-am uitat în sus, o zdruncinătură subită mă doborî din picioare.

O bucată de tencuială din tavan mă lovi în umăr. Apoi o alta. Micuța încăpere trosnea, gema și pâraia, zidurile crăpau și bucățile de rigips plouau.

– Afară, copilă! strigă semidemonul, ca să se audă prin tot acel vuiet. Trebuie să ieși afară!

Am încercat să mă ridic în picioare, dar am căzut înapoi în patru labe. Camera continua să se cutremure și să trosnească, pereții gemeau și se despicau. Praful de moloz îmi intra în nări și-mi înțepa ochii. M-am târât de-a bușilea, orbește, luându-mă după glasul semidemonului care mă conducea.

Am ieșit din debara în camera principală. Și aceasta se cutremura la fel de tare, gresia podelei ondulându-se sub picioarele mele. O bucată mare de tencuială desprinsă mi-a căzut în spinare. O alta, de mărimea unui pumn, mi-a lovit brațul rănit, spărgându-se când a atins podeaua, bucățele din ea zburându-mi în gură.

În timp ce scui-pam molozul din gură, mi-a ajuns la nări un alt miros decât al rigipsului fărâmat. O miasmă dulceagă, ciudat de cunoscută.

– *Mai repede*, zise semidemonul. Nu sta!

În timp ce mă târam, zgâlțâiturile se opriră. Muge-tul încetă. Camera se cufundă într-o liniște și-o nemiș-care completă.

Am privit în jur. Mai aveam încă praf în ochi, care mă făcea să lăcrimez. Camera era așternută cu moloz. Pereții erau crăpați ca o coajă de ou spart, iar ici-colo încă mai atârnav de ei bucăți de rigips.

Camera gemu iar, mai încet acum, de parcă se așeza din nou, și tot ce mai rămase era acel miros dulceag.

Semidemonul continua să mă grăbească să ies. M-am ridicat în picioare. De afară puteam auzi chemă-rile îndepărtate și strigătele Grupului Edison. Lumina din tavan pâlpâia ca un stroboscop, aruncând cu intermitențe în beznă camera fără ferestre.

– Ai avut diversiunea dorită, zise semidemonul. Acum profită de ea.

Când m-am îndreptat către ușă, ceva mi-a atins pi-ciorul. Am sărit în lături și m-am uitat în jos. Nu era

nimic acolo. Încă un pas. Degete calde îmi mângâiară obrazul. Șoapte fierbinți susurau fără cuvinte la urechea mea, îmi fluturau șuvițele de păr, mă gâdilau pe gât.

– T-tu ești? am întrebat.

– Bineînțeles, zise semidemonul... din partea cealaltă a camerei.

M-am uitat în jur. Nu puteam vedea nimic, în afară de moloz. Lumina continua să pâlpâie. Glasuri îndepărtate strigau că găsiseră tehnicianul de computere.

– Nu le mai merge rețeaua, zise semidemonul. Perfect. Acum, hai!

Am dat să înaintez. Un râs înfundat în stânga mea; m-am întors. Un mârâit răsună în spatele meu și m-am întors iar.

– Ușa, repetă semidemonul. Du-te la ușă.

O pală de aer fierbinte m-a doborât din picioare și am căzut lată pe spate.

Un hohot de râs explodează deasupra mea. Apoi o voce groasă, vorbind într-o limbă străină. M-am ridicat. Un alt suflu m-a trântit iar la podea. Aerul fierbinte se învârteja pe lângă mine, praful de rigips zburând ca într-o furtună de nisip, intrându-mi în ochi, în nări, în gură.

M-am târât de-a bușilea până la ușă. Vântul mă izbea din toate părțile. Mirosul acela dulceag – îngrețosător de dulceag acum – îmi întorcea mâțele pe dos. Mâini invizibile îmi mângâiau părul, spatele, fața. Degete mi se agățau de bluză, mă trăgeau de păr, mă ciupeau de brațe. Glasuri șopteau și mârâiau și țipau în urechile mele. Dar singurul care conta era cel al semidemonului, care mă îndemna să merg, călăuzindu-mă către ușă.

M-am izbit cu capul de perete. Am pipăit în jur până am găsit clanța, m-am ridicat în picioare și am apăsat pe ea. Am smucit. Am apăsat. Am smucit.

– Nu, am șoptit eu. Te rog, nu.

Se pare că defecțiunile sistemului electric nu sunt chiar atât de convenabile, la urma urmelor.

Degete mi-au trecut prin păr. Răsuflări calde mi-au învăluit obrazul. Vântul fierbinte vâjâi în jurul meu. Lumina pâlpâi.

– Dulce copilă, șopti o voce.

– Ce e ea? Întrebă o alta.

– Necromantă.

Un chicotit:

– Ești sigur?

– Ce i-au făcut?

– Ceva minunat.

– Dați-vă la o parte de lângă ea, zise semidemonul.

Ea nu e a voastră. Plecați de-aici! Toți.

– Ce-ce se întâmplă? am întrebat.

– Nimic pentru care să-ți faci griji, copilă. E doar un pic de răzlețire din ritualul de eliberare. De regulă, se iau niște măsuri de protecție împotriva unui astfel de efect, dar noi n-am avut timp. Nici echipamentul necesar.

– Protecție împotriva a ce?

– Păi, când eliberezi un demon, deschizi un...

– Un portal în lumea demonilor?

– *Portal* e un cuvânt prea generos. Mai degrabă o crăpăturică, mică de tot.

– Țștia sunt demoni? am întrebat.

– Mult spus, zise ea, pufnind disprețuitoare. Spirite minore demonice. Ceva mai mult decât niște insecte dăunătoare. Își ridică vocea: Care or să aibă mari necazuri dacă nu se supun poruncilor mele.

Spiritele șuierară, scuipară și ricanară. Și rămaseră pe loc.

– Nu le băga în seamă, zise ea. Nu pot face mai mult decât să te atingă și nici asta cine știe ce. Gândește-te la ele ca la niște paraziți și alte insecte de pe Lumea Cea-laltă. Care te sâcăie și te încurcă, dar aproape nepericuloase. Nu se pot manifesta în lumea asta fără un corp mort...

Se opri scurt. Amândouă ne-am uitat spre ușa debaralei.

– Repede, zise ea. Trimite-mă înapoi în gardianul ăla. Dacă găsesc cadavrul ocupat, ei nu mai pot...

O bufnitură răsună din debara. Apoi un șuierat gros. M-am răsucit și am tras cu putere de ușa de ieșire. Mă-râituri erupseră din debara. În timp ce mă luptam cu ușa, am auzit un răcâit, ca de unghii zgâriind lemnul. Clinchetul unei clante. Scârțâitul balamalelor unei uși. M-am întors către debara. Lumina s-a stins.

patruzeci și patru

DEGETE ÎMI TRECURĂ UȘOR PESTE FAȚĂ, făcându-mă să sar la o parte de lângă ușa. În capătul celălalt al camerei, unghiile răcâiau podeaua, înaintând.

– Vine, șopti o voce. Vine stăpânul.

– S-stăpânul? am îngăimat.

– Mint, zise semidemonul. E doar un alt...

Un vaiet la urechea mea îi acoperi spusele. Am sărit înapoi, ciocnindu-mă de un scaun și căzând destul de rău. O rafală de vânt ca din deșert mă plesni cu părul meu peste față, răsucindu-mi hainele și imobilizându-mă. Am auzit zgomotele unei lupte, blestemele semidemonului abia deslușindu-se în flecărelile, mormăielile și țipetele spiritelor.

Apoi, la fel de subit cum începuse, lupta se opri. Vântul încetă, camera se cufundă în liniște.

Într-o liniște desăvârșită și într-o beznă desăvârșită.
— E-ești aici? am întrebat eu.

Semidemonul nu-mi răspunse. În schimb, am auzit râcâitul unghiilor, apoi fâșâitul țesăturii alunecând pe podea. Am sărit în picioare, dar m-am împiedicat de scaunul căzut și m-am prăbușit peste el, izbindu-mă de o altă piesă de mobilier. Baza craniului meu trosni lovindu-se de ceva și rana de dinainte se deschise din nou, cu sângele șiroindu-mi pe ceafă.

Râcâitul se opri și am auzit o adulmecare. O adulmecare și un plescăit de buze.

Mi-am șters sângele și m-am tras repede îndărăt, izbindu-mă de perete. O sporovăială, apoi un șuierat, și totul se liniște din nou. Am deslușit glasurile îndepărtate ale membrilor Grupului Edison și m-am agățat de asta, ca să-mi amintesc de locul unde mă aflu, în laborator, nu încuiată într-un spațiu de intervenție al unei pivnițe, cu morți târându-se spre mine.

Hmm, de fapt, da, există corpul unui mort...

Dar nu era un cadavru în putrefacție.

Ce-i drept, este unul foarte proaspăt... posedat de un spirit demonic.

Râcâitul se auzi din nou. Mi-am cuprins trupul în brațe și am închis strâns ochii.

O, asta o să-ți fie de ajutor.

Nu, dar astălaltă, da. M-am concentrat la eliberarea acelui spirit. Am crescut intensitatea cât am îndrăznit, dar fâșâitul stofei și râcâitul unghiilor continuau să vină spre mine, atât de aproape acum, încât puteam auzi hârjâitul nasturilor pe podea. M-am mutat în alt loc, dând peste un alt scaun, și m-am prăbușit peste el.

Eliberează-l și gata. Nu te mai gândi cum să scapi de aici. Eliberează-l.

Am închis ochii. Nu că ar fi contat. În cameră era așa o beznă că nu puteam vedea absolut nimic, nici cadavrul gardianului târându-se pe podea, nici cât de aproape era, nu-l puteam vedea...

Adună-te!

Am încercat să-l eliberez, și încă o dată, și încă o dată, dar el tot venea, iar fâșâitul și râcâitul, șuieratul și șopocăitul continuau. Acum puteam auzi și altceva – dinții clănțănind și scrâșnind. Și puteam simți mirosul, miasma dulceagă a demonului amestecată cu duhoarea de carne arsă, care-mi răscolea stomacul.

Concentrează-te.

M-am concentrat, dar oricât de tare aș fi încercat, cadavrul nu se oprea, cum nici mârâitul și șuieratul nu dădeau vreun semn că ar fi suferit vreo influență.

O răsuflare fierbinte îmi arse gleznel. Mi-am ridicat genunchii la gură și i-am strâns cu brațele, clipind des, încercând disperată să zăresc măcar o formă, însă încăperea era complet în întuneric. Apoi, râcâitul, șoaptele și pălăvrăgitul se opriră deodată și am știut că ajunsese drept în fața mea.

Un zgomot de rupere, ca de pânză sfâșiată. Apoi un alt fel de rupere, mai înfundată, umedă, care-mi făcu scâncetul să mi se stingă în gâtlee. Și am stat ghemuită acolo, ținându-mi strâns genunchii la piept, ascultând acel oribil zgomot de sfâșiere umedă, punctat de pocnete, ca de oase trosnite și rupte.

Am închis ochii strâns. Pleacă, pleacă...

Ceva umed și rece îmi atinse glezna. Mi-am tras piciorul spre mine, astupându-mi gura cu palmele, înăbușindu-mi țipătul. Am sărit în sus, dar niște degete de

gheață m-au apucat de picioare și m-au smucit în jos. M-au ținut strâns, agățându-se de picioarele mele din ce în ce mai sus, în timp ce el se târa peste mine.

Mi-am ieșit din minți, lovindu-l cu picioarele și cu pumnii, dar mă ținea la podea cu o forță supraomenească și curând a fost pe mine, ghemuit peste mine, pironindu-mă la podea, șuierând, răsuflarea lui îngreșător de dulceagă învăluindu-mi fața. Am simțit ceva rece și umed pe gât. Mă lingea, îmi lingea sângele.

Am lovit din nou cu pumnii și cu picioarele, închipuindu-mi cum îl eliberam și, pentru o secundă, am simțit că strânsoarea aceea ca de fier slăbea. L-am împins de pe mine și m-am rostogolit, izbutind să scap, și m-am dat repede îndărăt până m-am lovit de perete.

M-am ridicat și-am încercat să fug, dar m-am împiedicat de scaunul pe care-l dăramasem mai devreme. Mi-am recăpătat echilibrul înainte să cad și m-am tras repede înapoi, așteptându-mă din clipă în clipă ca leșul să facă un salt și să mă doboare la podea. Dar n-a atacat, iar când am ascultat, am putut auzi un hârjâit umed în locul unde îl lăsasem. M-am dat înapoi, încet.

Cu un declic, luminile se aprinseră din nou și l-am văzut pe gardian în patru labe, cu brațele și picioarele îndoite... nefiresc, îndoite cum n-ar trebui să se îndoie brațele și picioarele. Arăta ca un soi de insectă monstruoasă, cu membrele rupte și sucite, oasele ieșindu-i în afară prin haine. Capul îi era plecat și continua să scoată hârjâitul acela umed.

Am făcut un pas în lături și am văzut ce făcea — lingea sângele meu de pe podea. M-am grăbit să mă dau în spatele lui și el și-a întors capul — și l-a întors de tot,

pielea i s-a sucit pe gât, craniul învârtindu-se liber. Și-a întins buzele, dezvelindu-și dinții, și a şuierat. Apoi a pășit iute către mine, membrele acelea rupte și răsucite mișcându-se atât de repede că păreau să nici nu atingă podeaua, ținând trupul la numai câțiva centimetri deasupra ei.

Am alergat la ușa debaralei. Cu viteza fulgerului, îmi tăie calea. Apoi se cabră, şuierând și scuipând.

— Eliberează-l, copilă, șopti o voce cunoscută la urechea mea.

— T-te-ai întors. M-am uitat în jur, așteptându-mă la împunsături și ghionturi. Ce-ceilalți...

— Au plecat și n-or să mai vină. Numai ăsta a mai rămas. Eliberează-l și-o să termini.

— Am încercat.

— Acum sunt eu aici ca să-i distrag atenția, cât ai să încerci din nou.

O rafală de aer fierbinte vâjâi printre mine și creatură, care se cabră din nou, urmărind cu privirea vântul când semidemonul trecu rapid pe lângă ea.

Am închis ochii.

— Medalionul tău, zise femeia semidemon.

— A-așa-i.

L-am scos dintr-o mișcare și m-am uitat la el, șovăind să-l las jos.

Creatura se întoarse din nou spre mine. Semidemonul spuse ceva în altă limbă, atrăgându-i atenția. Am așezat medalionul pe un scaun, cât să-l pot ajunge cu mâna, la nevoie, și am închis ochii, concentrându-mă să expulzez spiritul.

L-am simțit alunecând și îndepărtându-se, mârâind. Auzind un declic, am deschis brusc ochii, îndreptându-i în direcția zgomotului, spre ușă.

– Da, e deschisă, zise semidemonul. Și la marele țanc. Acum, termină expulzarea.

Faptul că știam ușa deschisă mi-a dat plusul de energie de care aveam nevoie, iar următorul sunet pe care l-am auzit a fost o bufnitură, când trupul făcut zob al gardianului a căzut la podea.

– Excelent, zise semidemonul. Acum ia-ți înapoi flecuștețul și...

O văpaie ca de cuptor încins mă izbi în plin, cu atâta forță că toate cele de dinainte mi se părură blânde adieri.

– Ce-ce e asta? am zis.

– Nimic, copilă, zise ea repede. Acum, *grăbește-te!*

patruzeci și cinci

MI-AM ÎNȘFĂCAT MEDALIONUL și l-am pus la gât, alergând către ușă. Mă pregăteam să ocolesc cadavrul gardianului, când s-a ridicat, sărind în picioare de parcă n-ar fi avut oasele rupte în zeci de locuri. Am încercat să-i dau ocol.

– Stai! tună el.

Am stat. Habar n-am de ce. Pur și simplu era genul acela de voce.

M-am întors și am văzut cadavrul gardianului stând drept, cu bărbia ridicată și ochii arzând nepământeian de verde. Am putut simți căldura dogorând din el chiar și de la șase pași distanță.

– Diriel! urlă el, uitându-se prin încăpere.

– Hm, aici, stăpâne! zise semidemonul. Și aş putea spune că-i o plăcere să te văd...

Se răsuci în direcția ei și, când vorbi, vocea lui sună straniu de melodic. Ca a semidemonului, numai că mai

profundă, masculină, ba chiar hipnotică. Am rămas acolo, de parcă prinsesem rădăcini, ascultând.

– De mai bine de două decenii nu mi-ai răspuns la invocări. Unde ai fost?

– Păi, știi, e o poveste amuzantă. Și mă voi bucura să ți-o spun, de îndată ce...

– Îmi ceri cumva să aștept bunul tău plac?

Vorbi cu glas scăzut, dar am simțit cum mă înfior, cu toată dogoarea lui.

– Cu siguranță că nu, stăpâne, dar am făcut un târg cu această...

– Muritoare? și se întoarce de parcă atunci mă vedea prima oară. Ai făcut un târg cu o muritoare *copilă*?

– Cum spuneam, o poveste amuzantă, și o să-ți placă la nebunie...

– Este o necromantă. Făcu un pas către mine. Aura aceea...

– Nu-i așa că e drăguță? Există așa o încântătoare variație printre supranaturalii aceștia muritori. Chiar și cel mai nevolnic dintre ei a obținut ceva, precum aura aceasta fermecătoare.

– Aura unei necromante îi indică puterea.

– Foarte adevărat, și este un lucru bun, de asemenea, întrucât, fiind ea o necromantă așa de slabă, are nevoie de o foarte puternică aură ca să atragă vreun spirit.

El pufni disprețuitor și veni până la mine. N-am tresărit – dar asta doar pentru că eram încremenită de groază.

Acesta era un demon. Un demon plin. Știam asta cu o certitudine care-mi înmuia genunchii.

Se opri în fața mea și-și lăsă capul într-o parte, măsurându-mă de sus până jos. Apoi zâmbi.

– Și așa, zise semidemonul – Diriel –, sunt pe cale s-o ajut pe această sărmană și lipsită de apărare necromantă copilă...

– Din bunătatea inimii tale, presupun.

– Păi, nu, se pare că puștoaica asta prostuță m-a eliberat. Absolut accidental. Știi cum sunt copiii, întotdeauna vor să se joace cu forțele întunericului. Deci se pare că ea mi-a făcut mie un favor și dacă mă vei lăsa să-mi îndeplinesc partea mea din înțelegere, stăpâne, mă întorc imediat înapoi la tine...

– Cât de puternică trebuie să fie o copilă necromantă ca să elibereze un semidemon? cugetă el. Pot să-ți simt puterea, micuț. Ți-au făcut ceva, nu-i așa? N-am idee ce, dar e minunat.

Ochii îi luciră și i-am simțit croindu-și drum prin mine de parcă se uitau drept în inima puterii mele, iar când o făcu, zâmbi din nou, ceea ce-mi trimise iar fiori în tot corpul.

– Probabil, dar e doar o copilă, stăpâne. Știi ce spune Tratatul Berithian despre ademenirea tinerilor. Destul de nedrept, de acord, dar o să fie ea adultă destul de curând, iar dacă îmi îngădui să educ copila prin îndeplinirea părții mele de învoială...

El aruncă o privire în direcția ei.

– Indiferent ce pact ai făcut cu această copilă, poate fi îndeplinit și altă dată. N-o să te las să-mi scapi atât de ușor. Ai o înclinație de a dispărea.

– Dar ea...

– E destul de puternică să te invoce oricând dorește.

Se răsuci iarăși către mine și, înainte să mă pot feri, mâna lui se află sub bărbia mea, ținându-mi-o, cu degetele gardianului mort straniu de calde. Îmi întoarse fața în sus, să mă vadă mai bine, și murmură:

– Să te faci mare și puternică, micuțo.

O rafală de aer fierbinte. Diriel șopti:

– Îmi pare rău, copilă.

Și-n clipa următoare dispăruseră.

Am sărit peste corpul căzut al gardianului și am alergat la ușă. Clanța coborî înainte s-o ating. M-am uitat în jur, gata să fug, dar nu era nici un loc în care să pot fugi. Am scos pistolul și m-am lipit cu spatele de perete. Ușa se deschise. Apăru un cap care se uită înăuntru.

– M-mătușă Lauren, am șoptit.

Am simțit că mi se taie genunchii. Fusese o vreme în care mă săturasem de căldura constantei griji materne a mătușii Lauren, dar după două săptămâni în care fusesem silită să mă bizui doar pe mine însămi și pe ceilalți copii, care erau la fel de speriați și de pierduți ca și mine, privirea ei îngrijorată a fost ca o pătură călduroasă într-o noapte geroasă și mi-a venit să mă arunc în brațele ei și să-i spun: *Ai tu grijă de mine. Rezolvă asta.*

Dar n-am făcut-o. Ea a fost cea care a venit fuga și m-a îmbrățișat. Oricât de minunat fusese, imboldul acela de a vrea să fiu salvată a trecut și m-am trezit desprinzându-mă din brațele ei și spunând:

– Haide. Știu drumul.

Când ne grăbirăm să ieșim, ea aruncă o privire înapoi, în cameră, văzu cadavrul gardianului și tresări:

– Nu e cel...?

Fără nici o șovăire, i-am tăiat vorba, bâlbâindu-mă:

– N-nu știi ce s-a întâmplat. M-m-am speriat și el pur și simplu a intrat aici și...

M-a îmbrățișat, șoptindu-mi:

– E în regulă, scumpo.

M-a crezut, bineînțeles. Eram încă micuța Chloe, care nici nu se gândea vreodată să învie morții.

Când ne-am strecurat pe hol, a văzut pistolul și mi l-a luat mai înainte să-mi dau seama ce făcea. Când am protestat, mi-a spus:

— Dacă va trebui să-l folosim, eu voi fi cea care va apăsa pe trăgaci.

Știam că încerca să mă protejeze, să nu cumva să împușc pe cineva. Eu nu *voiam* să împușc pe nimeni, dar era ceva în legătură cu cedarea pistolului care mă irita, senzația că eram împinsă înapoi într-un rol care nu mi se mai potrivea.

— Simon și Tori sunt în biroul lui dr. Davidoff, am șoptit eu.

— O s-o luăm pe aici. E o cale mai lungă, dar sunt mai puține șanse să dăm peste cineva.

După o cotitură, un gardian chel ieși dintr-o cameră. Am încercat s-o smucesc pe mătușa Lauren înapoi, dar el deja ne văzuse.

— Nu mișca, Alan, zise mătușa Lauren, ridicând pistolul. Intră înapoi în camera aia și închide...

— Alan, zise o voce din spatele lui.

Omul se întoarse. O împușcătură. Gardianul căzu. Dincolo de el, doamna Enright lăsă pistolul în jos.

— Chiar nu-mi plac lucrurile astea, zise ea, ridicând pistolul. Atât de primitiv. Dar m-am gândit că s-ar putea să-mi fie mai comod.

Am aruncat o privire spre mătușa Lauren. Înghețase într-o vrajă de legare.

— Uite ce-a făcut mătușa ta, Chloe. Doamna Enright îmi arată cu mâna către gardian, care zăcea nemișcat, la podea. Ce rușine. De data asta n-or s-o mai lase să scape doar cu domiciliu forțat.

M-am uitat de la mătușa Lauren la gardianul mort.
Doamna Enright râse:

— Te gândești să-l învii, nu? Așa o fată plină de resurse. Presupun că ție trebuie să-ți mulțumim pentru toate astea. Arată cu mâna liberă către crăpăturile din perete. Asta-mi place mie la tine. Plină de resurse, isteță și, aparent — făcu din nou semn spre gardian —, devenind din ce în ce mai încrezătoare în puterile tale, de fiecare dată când ne întâlnim. Aproape că mi-ar plăcea să te las să-l învii, doar ca să văd cum o faci.

— Lasă-ne să plecăm sau...

— Eu sunt cea cu arma, Chloe. Arma ta durează prea mult până se activează. Dacă-l văd că face o singură mișcare, cât de mică, ți-ai luat adio de la mătușa Lauren. Orice învoială de la mine pornește și încă mai sunt dornică să închei o înțelegere cu tine. Mă gândesc că am putea...

O umbră neagră îi sări în spate. În cădere, se întoarse și văzu un uriaș lup negru ținându-o la podea. Deschise gura să rostească o vrajă, dar Derek o apucă de spatele bluzei și-o azvârli în perete. Ea își reveni, rostogolindu-se în lături și recitând cuvinte într-o limbă străină. El o apucă și-o aruncă din nou. Lovi peretele cu un trosnet și rămase nemișcată.

Am alergat înainte.

— Chloe! strigă mătușa Lauren, eliberată din vraja de legare.

— E Derek, am spus eu.

— Știu. Nu...

Ajunsesem deja, și m-am lăsat în genunchi lângă el, pe când gâfâia din greu, luptându-se să-și recapete suflul. Mi-am afundat mâinile în blana lui și mi-am lipit fața de a lui, simțind că îmi dau lacrimile.

– Ești teafăr, am spus eu. Am fost atât de îngrijorată.

– N-ai fost singura, zise o voce.

M-am uitat în sus, am văzut-o pe Liz și i-am zâmbit:

– Mulțumesc.

– Eu am fost acolo doar ca spectator. După cele întâmplăte... Făcu un semn către Derek. Știi cum au nevoie orbii de câini care să vadă în locul lor? Ei bine, aparent vârcolacii chiar pot folosi un poltergeist ca să deschidă ușile în locul lor.

Derek mârâi gros din străfundul pieptului și se împinse în mine.

– Trebuie să plecăm. Știu.

Am dat să mă ridic în picioare, dar el se sprijini de mine. Îi puteam simți inima gonind nebunește. Își apăsă botul pe gâtul meu, răsuflă adânc, se cutremură și inima începu să-și domolească bătăile. Când pufni din nou, nasul îi urcă spre ceafa mea, găsind sângele și mârâind îngrijorat.

– E doar un cucui, am zis eu. N-am nimic.

Mi-am îngropat mâinile în blana lui încă o dată, strângându-l tare, apoi m-am ridicat. M-am întors spre mătușa Lauren. Ea se uita lung, nemișcată. Doar se uita lung.

– Trebuie să mergem, am zis eu.

Privirea ei se ridică spre mine și se uită în continuare lung, de parcă ar fi văzut pe cineva pe care nu-l recunoștea.

– E și Liz aici, am spus eu. O să se asigure ea că avem cale liberă.

– Liz... Înghiți un nod din gât, apoi dădu din cap: Bine.

I-am făcut semn către mama lui Tori.

– Ea...?

– E încă în viață, dar a fost o izbitură zdravănă. Va mai fi inconștientă o vreme.

– Bine. Derek? Trebuie să-i luăm pe Tori și pe Simon. Vino după mine. Liz, poți s-o iei înainte și să vezi dacă-i liber?

Ea zâmbi:

– Da, șefa.

Am făcut câțiva pași, apoi mi-am dat seama că mătușa Lauren nu venea după noi. M-am întors. Ea continua să se uite lung.

– Sunt bine, am zis eu.

– Ești, zise ea, încetișor. Apoi, mai ferm: Într-adevăr ești.

Am pornit.

patruzeci și șase

I-AM RECUPERAT PE TORI ȘI PE SIMON chiar în clipa în care ieșeau din birou ca să mă salvez pe mine. După o foarte scurtă explicație despre cutremur și despre lupul de lângă mine, l-am întrebat pe Simon dacă reușise să dea de tatăl său. Fața i se întunecă, și am dedus că răspunsul nu era încurajator.

– A intrat robotul, zise el.

– Serios?

– A spus că nu era disponibil și, dacă voiam să-i las un mesaj... I-am lăsat. Poate că nu era acasă, ori vorbea la mobil, ori...

N-a terminat, dar am înțeles cu toții ce voia să spună. *Indisponibil* putea însemna o mulțime de lucruri, nu toate atât de nevinovate cât să fi fost bruiat între două antene de telefonie mobilă.

— Poți să-l suni din nou când o să ajungem afară, zise mătușa Lauren. Ceea ce ar trebui să facem curând.

Ne-am îndreptat către cea mai apropiată ieșire. Nici nu făcuserăm douăzeci de pași, când Liz veni în fugă înapoi.

— Trei, zise ea. Vin din partea asta.

— Arme? am întrebat.

Ea confirmă, dând din cap.

Dacă ar fi fost trei oameni neînarmați — chiar și cu puteri supranaturale —, aș fi fost de acord să-i înfruntăm. Dar armele erau altceva. Le-am spus și celorlalți.

— Există o aripă scoasă din uz, în partea de vest, zise mătușa Lauren. N-or să păzească ieșirea aceea, pentru că acolo se ajunge printr-o ușă securizată.

Am urmat-o și ne-am folosit de cardul ei de acces ca să intrăm în acea aripă. De îndată ce am fost înăuntru, Derek se opri scurt, cu părul de pe spinare zbârlit, dezvelindu-și colții într-un mârâit mut.

— Simți mirosul cuiva? l-am întrebat, în șoaptă.

Își scutură capul energic, cu un mormăit, de parcă ar fi spus scuze, și am pornit din nou pe culoar, însă el rămase în alertă, aruncându-și rapid ochii dintr-o parte într-alta.

— Cunosc locul ăsta, murmură Simon. Am fost aici.

— Când erați voi mici, tatăl vostru obișnuia să vă aducă, uneori, și pe voi când venea la muncă, zise mătușa Lauren.

— Mda, știu, dar locul ăsta... Se uită în jur, apoi își frecă ceafa: Îmi dă fiori, orice-ar fi.

— Ieșirea e după colț și la capătul culoarului, zise mătușa Lauren, conducându-ne. Dă într-o curte. Va trebui să sărim zidul, dar ăsta e încă un motiv pentru care nu va fi păzită.

Am continuat să mergem. Simon și Derek nu erau singurii care se simțea înfiorați. Era atât de liniște. Un loc pustiu, mort. Umbre se pitulau de-a lungul pereților, în afara luminilor de securitate. În plus, mirosea respingător, trăsnind a antiseptic, turnat direct pe podea, ca un spital abandonat.

Am aruncat o privire pe prima ușă deschisă și m-am oprit brusc. Bănci de școală. Patru bănci micuțe. Un perete cu afișe decolorate cu animale ilustrând literele alfabetului. O tablă de scris, pe care încă se zăreau fantome de numere. Am clipit, încredințată că nu vedeam bine.

Derek împinse cu botul în picioarele mele, indicându-mi să merg mai departe. M-am uitat la el și m-am uitat și la sala de clasă.

Aici crescuse Derek. Patru bănci micuțe. Patru băieți mici. Patru vârcolaci tineri.

Pentru o secundă, i-am putut vedea, trei băieți scriind în caietele lor, stând în trei bănci lipite una de alta, iar Derek, singur în cea de-a patra, împinsă puțin mai la o parte, aplecat deasupra temei lui, încercând să nu-i bage în seamă pe ceilalți.

Derek mă împunse din nou cu botul, scâncind ușurel, iar când m-am uitat la el, l-am văzut cercetând camera cu ochii, cu tot părul de pe gât ridicat drept în sus, nerăbdător să plece de-acolo. Am murmurat o scuză și i-am ajuns din urmă pe ceilalți. Am trecut pe lângă încă două uși, apoi Liz a venit în fugă înapoi.

– Vine cineva.

– Ce? se miră mătușa Lauren când am transmis avertismentul. Din partea aia? Nu se poate. E...

Zgomotul unor pași îi tăie vorba. Se uită într-o parte și-n alta, apoi făcu semn către ușa cea mai apropiată.

– Cardul de acces, Chloe, repede!

Am deschis-o și ne-am rostogolit cu toții înăuntru. Când am împins ușa în urma noastră, încuietoarea a bâzâit și s-a armat. M-am uitat în jur, mijind ochii să deslușesc ceva, fără să văd decât licărul palid al luminii de urgență.

Ne aflam într-o uriașă cameră de depozitare, plină de cutii.

— O mulțime de locuri în care să te ascunzi, am șoptit eu. Propun să ne găsim unul.

Ne-am despărțit, în timp ce ecoul pașilor a continuat în lungul holului. M-am întors, aproape să mă împiedic de Derek. El nu se clintise, ci doar se uita fix în încăpere, cu blana zbârlită.

Am privit în jur. Am văzut cutii, multe cutii, dar de-a lungul peretelui îndepărtat, am văzut și altceva — patru paturi.

— Ă-ăsta a fost..., am început eu.

— Unde e toată lumea? bubui o voce de pe hol.

Derek tresări la auzul acesteia, îmi apucă mâneca în bot și mă smuci mai adânc în marea de cutii. Am găsit un loc în colțul îndepărtat, unde cutiile erau stivuite pe trei laturi, lăsând între ele un mic spațiu în care ne puteam ascunde. Derek mă împinse cu botul într-acolo. I-am șoptit „ceilalți”, iar el s-a dus înapoi să-i adune.

Într-un minut, eram cu toții înghesuiți în spațiul acela, unii stând pe vine, alții stând pe jos. Derek rămase la intrare, păzind-o, cu urechile mișcându-se înainte și-napoi. Când pașii se apropiară, n-am avut nevoie de auzul lui ca să deslușesc vocile.

— Savanții! pufni cu dispreț un bărbat. Își închipuie că pot angaja vreo câțiva gardieni semidemoni și sunt pregătiți pentru o treabă ca asta. Ticăloși aroganți...

Bombăneala i se stinse, apoi întrebă:

– Cât de aproape e domnul St. Cloud?

– Avionul lui sosește în șaptezeci și cinci de minute, domnule.

– Atunci avem o oră să curățăm mizeria asta. Câți copii au fost iar? Patru?

– Trei au fost prinși din nou. Al patrulea, vârcolacul, n-a fost încă, dar s-a raportat că ar fi intrat în clădire.

– Grozav. De-a dreptul grozav.

Pașii răsunară în dreptul ușii.

– Bine, uite care-i planul. Am nevoie de doi mici supraviețuitori. Dacă poți să-mi obții doi, domnul St. Cloud va fi fericit. Și asta nu include vârcolacul.

– Firește, domnule.

– Avem nevoie de un loc unde să ne stabilim un centru de comandă. Echipa va fi aici în cinci minute.

– Nu arată ca și cum ar folosi aripa asta, domnule.

O ușă scârțâi.

– Camera asta are chiar bănci de școală și o tablă de scris.

– Bine. Începe să faci pregătirile și cheamă-l pe Davidoff prin stație. Vreau să-l văd aici, în clipa asta.

I-am făcut semn lui Liz să se ducă să spioneze.

Cu toții stăteam cu urechile ciulite, rugându-ne să găsească o nemulțumire în privința camerei sau să li se ofere una mai bună. Nu s-a întâmplat.

– Cel puțin, sunt în partea cealaltă a direcției noastre de evadare, zise Tori.

– Nu contează, spuse Simon. Avem o echipă de SWAT Cabali care-și instalează centrul de comandă pe holul ăsta. Am încurcat-o.

Liz veni în fugă înapoi.

– Sunt doi tipi la costum și unul îmbrăcat în ceea ce seamănă cu o uniformă de soldat. Plus alți patru ca el care vin spre hol.

Tropăitul bocancilor se auzi de îndată ce spuse acestea.

– O să ne ținem tare, am zis eu. O să-i trimită pe tipii ăștia să ne caute – să sperăm că în altă parte. Când o să prindem ocazia, o să fugim.

Derek se întoarse încet și se strecură în spatele meu, lăsându-mă să mă sprijin de el. Și era atât de cald și de confortabil, că am început să mă relaxez, iar după mine, și el, destinzându-și mușchii, ritmul inimii domolin-du-i-se.

– Deci voi doi ați venit singuri? am întrebat-o pe Liz. Cum?

– Cu mașina.

– Dar Derek nu are carnet.

Simon râse.

– Asta nu înseamnă că nu știm să conducem o mașină. Tata ne-a lăsat să începem de anul trecut, cu mașini vechi prin parcurile goale.

– Asta înseamnă câteva minute la mall, nu opt ore pe autostradă.

Derek mormăi, parcă spunând că n-a fost mare școală, deși sunt sigură că nu fusese deloc ușor.

– Am luat camioneta lui Andrew, zise Liz. După ce am găsit... După ce Derek i-a găsit... Ei, știți voi. Probabil n-am fost prea departe în urma voastră. Eu l-am ajutat să se orienteze cu harta.

– Cum ați comunicat?

– Hârtie și creion. Uluitoare invenții. Oricum, odată ce am intrat în Buffalo, l-am condus aici. Nu reușeam să găsim o cale de a intra, și el a devenit foarte stresat,

și se pare că asta – făcu semn către el – se întâmplă când un vârcolac e stresat. Până a terminat, ușa garajului se deschisese și un tip din personal aducea o mașină. S-a uitat o dată la Derek și a hotărât că venise momentul să-și caute altă slujbă.

Zgomote răsunară pe hol. Liz se duse să verifice. În spatele meu, coapsa lui Derek tresăltă. L-am mângâiat absentă, simțind mușchiul zbătându-se sub degetele mele. Apoi am rostit întrebarea pe care mă temeam s-o pun încă de când mă găsisese mătușa Lauren prima dată.

– Rae e moartă, nu-i așa? Dr. Davidoff a spus că a fost transferată, dar eu știu ce înseamnă asta. Același lucru ca și în cazul lui Liz și al lui Brady.

Expresia de pe chipul mătușii Lauren în momentul acela... n-o pot descrie, dar dacă mai aveam vreun dubiu despre cât de mult regreta rolul pe care îl jucase ea în toată povestea asta, am văzut-o limpede când am pomenit de numele lor. Pentru o secundă, n-a zis nimic. Apoi a tresărit, de parcă se speriasse.

– Rae? Nu. Rae nu e moartă. Cineva a dat buzna aici și a luat-o. Cred că a fost mama ei.

– Mama ei adoptivă?

Mătușa Lauren clătină din cap:

– Mama ei naturală. Jacinda.

– Dar dr. Davidoff a spus că a murit.

– Noi am spus o mulțime de lucruri, Chloe. Am născocit o mulțime de minciuni, amăgindu-ne că era mai bine pentru voi toți, dar, în realitate, numai pentru că era mai ușor așa. Dacă Rae ar fi crezut că mama ei era moartă, nu le-ar fi cerut să o aducă. Din câte am auzit, totuși, ei cred că ea este cea care...

Coapsa lui Derek tresăltă din nou. M-am uitat în jos și i-am văzut spasmul muscular. Un altul începu în

umărul lui. Când a văzut că mă uitam, a mârâit, spunându-mi că nu era nimic, doar să-l ignor și să fiu atentă la discuție.

În timp ce mătușa Lauren vorbea, i-am masat lui Derek mușchiul de pe umăr și el se lăsă pe mâna mea, relaxându-se. Știam că asta nu-i era de ajutor. Era gata să se Preschimbe înapoi.

— Trebuie să plecăm, am zis eu. O s-o chem pe Liz.

Ea veni în fugă, trecând prin cutii mai înainte să fi terminat eu invocarea. Mama lui Tori se alăturase echipei SWAT, în camera vecină. Din câte se părea, Derek n-o rănisese atât de tare pe cât aş fi putut eu spera. Iar acum avea o cumplită durere de cap... și o cumplită ranchiună. Derek avea să fie împuşcat de cum ar fi fost văzut — împuşcat să moară, nu cu tranchilizante.

Întăriri de la un birou Cabal satelit erau pe drum, ca să ajute la percheziționarea clădirii cu forțe umane și cu forțe magice. Erau hotărâți să ne găsească mai înainte de sosirea tipului acelaia, St. Cloud.

— Va trebui să încercăm să fugim spre ieșire, am zis eu. De îndată ce se liniștesc lucrurile...

Derek fu apucat de convulsii, aproape aruncându-mă de pe el.

— Cuiva nu-i place planul tău, zise Tori. Și tocmai când mă gândeam ce plăcut e când el n-are voce. Se pare că nici forma asta nu-l poate împiedica să se certe.

— Nu-i vorba de asta, am zis eu, când Derek fu zgâlțâit de o altă serie de convulsii. Se Preschimbă înapoi.

— Nu poate aștepta, pentru că...?

Întregul corp al lui Derek era acum cuprins de spasme. Toate patru picioarele se întinseră brusc în afară, o gheară neagră crestându-l pe Simon, o labă din față strivind-o pe Tori. Amândoi săriră în lături.

– Cred că ăsta e un nu, zise Simon.

– Trebuie să ne dăm la o parte, am zis. După cum puteți să vă dați seama, treaba asta are nevoie de spațiu. Și s-ar putea să fie ceva ce n-ați vrea să vedeți.

– Spune-le că susțin sugestia ta, zise Liz. Am prins o imagine și mi-a fost de ajuns.

Se strâmbă și se înfioră.

I-am împins pe toți afară din ascunzătoarea dintre lăzi, apoi m-am întors la Derek, care zăcea pe-o parte, gâfâind.

– Ai făcut Preschimbarea singur, prin urmare, bănuiesc că acum nu ai nevoie...

Îmi prinse jeansii între dinți, trăgând ușurel, rugându-mă din ochi să rămân. Le-am spus celorlalți că stau cu el și am hotărât că, dacă aveau cumva să audă că echipa SWAT percheziționa holul, trebuiau să iasă afară – toți.

– N-o să vă părăsim pe voi doi, zise Simon.

Derek mârâi.

– E de acord cu mine, am zis eu, pentru prima oară! Trebuie să plecați. Cu un pic de noroc, or să presupună că asta înseamnă că Derek și cu mine suntem în altă parte.

Lui Simon nu-i plăcea ideea, dar a mormăit doar către Derek să se grăbească.

Mătușa Lauren a rămas ultima, după ce plecaseră ceilalți.

– Dacă se întâmplă ceva, tu vii cu noi, Chloe. Derek își poate vedea singur de...

– Nu, nu poate. Nu când e așa. Are nevoie de mine.

– Nu-mi pasă.

– Mie îmi pasă. Are nevoie de mine. Așadar, o să rămân.

Ne-am încrucișat privirile. Din nou, un nor îi întunecă ochii, de surprindere și poate și un strop de mahnire. Nu mai eram micuța ei Chloe. Niciodată nu aveam să mai fiu.

M-am dus până la ea și am îmbrățișat-o:

— Sunt bine.

— Știu.

Mă îmbrățișă și ea, foarte tare și înfocată, apoi plecă să se alăture celorlalți.

patruzeci și șapte

PRESCHIMBAREA LUI DEREK se producea mai rapid acum și poate puțin mai ușor — n-a mai vomitat de data asta. În cele din urmă, se sfârși, iar el căzu pe-o parte, gâfâind, tremurând de epuizare și de frig. Apoi îmi căută mâna, ținând-o strâns, iar eu mi-am împletit degetele cu ale lui, trăgându-mă mai aproape de el și folosindu-mă de mâna liberă ca să-i dau la o parte părul de pe față.

— Hei! se auzi o voce care ne făcu pe amândoi să tresărim.

Simon stătea la intrarea în colțul nostru, cu un vraf de haine în brațe.

— Chiar ar trebui să te îmbraci înainte să începi asta.

— Eu nu încep nimic, zise Derek.

— Totuși... Îi întinse hainele din brațe. Dr. Fellows a scotocit și ți-a găsit niște uniforme verzi de spital. Îmbracă-te și apoi... mă rog.

— Noi nu..., am început eu.

— Mai ai încă biletul meu?

Am încuviințat din cap.

– Dă-i-l.

Am scos foaia împăturită din buzunar și i-am întins-o lui Derek. Cât se ocupă el de bilet, Simon își lăsă zâmbetul să i se stingă de pe chip, studiindu-și fratele.

– E-n regulă? mă întrebă din buze.

Am dat din cap. I-am întins lui Derek uniforma de spital în timp ce el împătura la loc biletul, apoi m-am întors, ca să-l las să se îmbrace.

– Noi doi suntem în regulă? întrebă Simon.

– Mda.

Derek își coborâse vocea.

Un scârțâit de adidas, când Simon se întoarse să plece. Derek îl chemă înapoi, mormăind de efort când se ridică, tălpile lui goale lipăind către Simon. O conversație scurtă, murmurată. Apoi pocnetul palmei pe care Simon i-o lipi de spinare lui Derek, iar pașii se retraseră.

Un foșnet de pânză, când Derek se îmbracă. Apoi o mână pe mijlocul meu, o atingere ușoară, o tentativă. M-am întors și Derek era chiar acolo, cu fața aplecată peste a mea, și mâinile i-au alunecat în jurul meu, când eu mi-am ridicat fața în sus...

– Ce na...?

Am tresărit amândoi – din nou. Tori rămase la intrarea în ascunzătoare, holbându-se la noi, iar Simon, din spate, o prinse de braț.

– Ți-am spus să nu..., începu Simon.

– Da, dar n-ai spus de ce. Pe bune că nu mă așteptam... Clătină din cap. Eu sunt ultima care află toate lucrurile pe aici?

Liz dădu buzna înăuntru.

– Ce se întâmplă?

– Derek e gata, am spus eu. Trebuie să pornim.

Aveam un pistol, un vârcolac, un poltergeist, o aruncătoare de vrăji supraîncărcată cu energie, un aruncător de vrăji nu-atât-de-supraîncărcat, și o necromantă perfect inutilă, deși Liz se grăbi să-mi atragă atenția că avea nevoie de mine ca să-i pot transmite cuvintele.

Planul nostru, totuși, presupunea ceva mult mai simplu decât o confruntare de supranaturali. Ne hotărâserăm să urmăm sfatul pe care i-l dăduse lui Derek tatăl său, în cazul în care avea de-a face cu un adversar semnificativ mai puternic: să fugim mâncând pământul.

În vreme ce Liz supraveghea camera centrului de comandă, noi aveam să încercăm să ajungem la ușa de ieșire. Iar dacă dădeam greș? Atunci ar fi intrat în acțiune pistolul, vârcolacul, poltergeistul și aruncătorii de vrăji.

Potrivit spuselor lui Liz, erau cinci persoane în camera aceea – doamna Enright, dr. Davidoff, comandantul în costum, asistentul lui și un gardian SWAT. Păreau să stea pe loc, echipând cartierul general, în timp ce angajații căutau. Din când în când, unul dintre acești angajați își mai făcea apariția pentru a raporta sau pentru a primi ordine. Nu puteam decât să ne rugăm că n-avea să se întâmple așa ceva în timpul celor câtorva minute care ne-ar fi trebuit nouă ca să ajungem până la ușă.

În timp ce puneam la punct un plan de atac „și-dacă”, Derek stătea lângă mine. Mătușa Lauren nu înceta să ne arunce priviri ciudate. Nu făcuserăm nimic să le merităm, dar ea tot se uita către noi și se încrunta.

În cele din urmă, zise:

– Derek? Pot să stau de vorbă cu tine?

El se încordă și se uită iute la mine, parcă întrebându-mă: *Ce vrea?*

– N-nu avem timp de..., am început eu.

– N-o să dureze decât o secundă. Derek? Te rog?

Îi făcu semn să meargă în partea cealaltă a camerei. Tori și Simon se ciondăneau despre vrăji, iar Liz era pe hol, deci nimeni altcineva nu observă. Mătușa Lauren îi spunea ceva lui Derek. Indiferent ce era, lui nu-i plăcea deloc, privirea lui fulgerând spre mine, încruntându-se și clătinând din cap.

Oare îi spunea să stea departe de mine? Sperasem că astăzi, când văzuse că nu era periculos, poate văzuse și ce simțeam față de el, dar bănuiesc că asta însemna să sper la prea mult.

Am vrut să mă duc peste ei și să-i întrerup, însă mai înainte de-a apuca s-o fac, Derek opri discuția. Se trase ușor înapoi, cu capul plecat, cu părul atârându-i pe față, adâncit brusc în gânduri. Apoi încuviință încet din cap. Ea întinse mâna și-l apucă de braț, aplecându-se către el să-i mai spună ceva, cu fața încordată de importanța lucrurilor. El își păstră privirea în podea, dând din cap. Mi-am spus că el doar confirma ceea ce voia ea să audă, numai să scape de acolo, dar o să recunosc că m-am simțit mult mai bine când a venit drept spre mine, întrebând cu vocea lui gravă, profundă:

– Ești gata?

Ne-am dat deoparte, în timp ce mătușa Lauren se duse la Simon și Tori.

– Ți-a spus cumva să stai departe de mine? l-am întrebat eu.

El răspunse, după o pauză:

– Mda. Îmi strânse mâna, ferit de vederea mătușii Lauren: E în regulă. Suntem bine.

Am pornit spre hol.

* * *

Cea mai mare grijă a noastră fusese declicul puternic al încuietorii ușii, dar Derek trase cu urechea și îmi făcu semn s-o deschid în timp ce oamenii vorbeau. Apoi Derek preluă conducerea, în caz că apărea cineva pe ușa de ieșire. Eu eram chiar în spatele lui, Simon după mine, Tori și mătușa Lauren încheind șirul.

Acei zece metri au părut lungi cât zece kilometri. Îmi venea să țâșnesc spre ușă, s-o deschid larg și să mă tot duc; dar trebuia să ne mișcăm fără zgomot, ceea ce însemna insuportabil de încet.

Făcuserăm aproape trei metri, când cineva din camera de comandă zise:

– Avem o breșă, domnule. O vrajă de perimetru.

– Unde?

Derek lungi pasul, doar puțin.

– Stați așa, zise omul. Pare să fie chiar afară...

– Chloe?

Șoapta puternică a mătușii Lauren pluti pe holuri.

M-am întors și-am văzut-o alergând ușor în partea cealaltă – către camera în care se aflau echipa celor din Grupul Edison și soldații Cabal. Ea îmi strigă din nou numele, de parcă m-ar fi căutat.

Am deschis gura. O mână mi se lipi deasupra, un braț mă cuprinse de piept, ținându-mă nemișcată, iar Derek îmi șopti la ureche:

– Îmi pare rău.

– Cred că-i aud, zise dr. Davidoff.

– Chloe?

Mătușa Lauren fugea de-a binelea acum, pantofii ei tocănind pe linoleum.

– Chloe?

Cârmii în camera lor și dădu un țipăt scurt.

– Salut, Lauren, zise mama lui Tori. Iar ți-ai pierdut nepoata?

Aruncă o vrajă de legare, imobilizând-o pe mătușa mea.

— Văd că încă mai ai pistolul. Dă-mi voie să-l iau eu, înainte să mai omori și pe altcineva.

În timp ce eu mă zbăteam, Derek le făcu semn celorlalți să meargă mai departe. I-am văzut, vag, pe Simon și pe Tori trecând pe lângă mine. Derek mă ridică în brațe și porni către ieșire. Și am înțeles că *asta* fusese ceea ce îi ceruse mătușa Lauren să facă, ceea ce el se străduise s-o convingă să renunțe. Dacă avea să apară o complicație, ea să se sacrifice ca să ne salveze pe noi. Sarcina lui era să mă scoată pe mine de-acolo.

Mi-am răsucit capul și am văzut-o pe doamna Enright ținând pistolul îndreptat asupra mătușii Lauren, încă imobilizată.

— E timpul să scăpăm de un foarte stânjenitor...

— Un pistol, Diane? strigă o voce de bărbat. Bănuiesc că farmecul tău nu e singura putere pe care o subestimezi.

Un bărbat păși de după colț. Era cam de vârsta tatălui meu, cu vreo câțiva centimetri mai scund decât doamna Enright, zvelt, cu păr negru, încărunțit. Zâmbea — și avea un zâmbet pe care îl cunoșteam bine, chiar dacă nu-l mai văzusem niciodată până atunci pe acest bărbat.

— Tată! strigă Simon, oprindu-se brusc.

patruzeci și opt

DOMNUL BAE RIDICĂ O MÂNĂ, salutând degajat, de parcă dăduse peste noi în timp ce stăteam pe-acolo, trăn-cănind. M-am zbătut și Derek îmi dădu drumul.

— Bună, Kit, zise doamna Enright și întoarse pistolul spre el.

El tâțâi:

— Asta este într-adevăr impresia pe care vrei s-o faci, Diane? Să dovedești tuturor aici de față că o vrăjitoare are nevoie de un pistol ca să se lupte cu un vrăjitor?

Ea lăsă pistolul în jos și își ridică în schimb mâna, cu degetele scoțând scântei.

— Ei, vezi? zise el. Așa-i mai bine. Acum vino încoace și arată-mi cât de dor ți-a fost de mine.

Ea aruncă un fulger de energie. Mâna domnului Bae zbură înainte și fulgerul ei se opri brusc, explodând în aer. Gardianul înaintă cu pistolul ațintit către mătușa Lauren, acum, că vraja de legare aruncată asupra ei se rupsese.

Simon se repezi către tatăl lui, dar acesta îi făcu semn să fugă. Simon continuă să se ducă spre el. Derek îl prinse de umăr. Se uită în jos, la mine, apoi de la ușă la tatăl lui, prins la mijloc între imboldul de a-l proteja pe el și cel de a ne proteja pe noi.

— Luptă, am șoptit eu și a fost tot ce a trebuit să spun.

Derek îi dădu drumul lui Simon și mă împinse către ușă. Tori îl imobiliză pe gardian într-o vrajă de legare și țipă la mătușa Lauren să mă urmeze. Mătușa mea sări și apucă pistolul gardianului, pocnindu-l în cap cu el, în timp ce Derek se năpusti asupra lui dr. Davidoff, aruncându-l cât colo.

Tori aruncă încă o vrajă, apoi încă una. Nu știu ce anume erau, numai că zidurile au început să se zgâlțâie. Crăpăturile de la cutremurul de mai devreme se căscară mai largi. Molozul începu să curgă în aversă.

Aș fi vrut să fac ceva, orice, dar m-a văzut Derek și a strigat la mine să mă dau înapoi. Atunci, unul dintre oamenii în costum l-a lovit cu o vrajă, doborându-l în față mai înainte ca tatăl lui să-l pălească pe tip cu un fulger de energie. Am rămas pe loc, știind că oricât de tare îmi doream să ajut, n-aș fi făcut decât să-l pun pe oricare dintre ei în pericol, silindu-l să mă protejeze.

Clădirea continua să se cutremure, zidurile slăbind și tavanul plesnind. Praful alb ploua de sus, învăluindu-i pe toți, și prin el nu mai puteam zări decât frânturi din luptă, instantanee de acțiune.

Tori față în față cu mama ei.

Liz alergând spre doamna Enright, cu o scândură ruptă în mână.

Gardianul zăcând fără cunoștință, călcat în picioare de toți ceilalți.

Derek repezindu-se la șeful în costum, tatăl lui și Simon ocupându-se de celălalt bărbat în costum.

Mătușa Lauren aplecată deasupra doctorului Davidoff, cu un pistol la ceafa lui.

Atunci, cu un trosnet asurzitor, tavanul cedă. Uriășe bucăți de tencuială și de lemn spart se prăbușiră. Cutiile, lăzile și fișetele din pod se rostogoliră prin spărtură. Tavanul continua să se fărâme și să se crape și, când m-am uitat în sus, l-am văzut despicându-se chiar deasupra capului meu. Derek strigă. Mă lovi, doborându-mă la podea și ținându-mă sub el, în timp ce și restul tavanului se năruia.

Când holul încetă, în sfârșit, să se mai clatine, l-am auzit pe domnul Bae strigându-l pe Derek.

– Aici! răspunse Derek. Cu Chloe.

Se dădu la o parte de pe mine și mă ajută să mă ridic, în vreme ce eu tușeam și clipeam des. L-am putut

vedea pe Simon și pe domnul Bae în siguranță, în camera unde ne ascunseserăm noi mai devreme.

— Tori? am auzit-o pe Liz strigând. Tori!

Mi-am mijit ochii și m-am îndreptat către vocea ei, cu Derek după mine, încă ținându-mă strâns de braț. Liz se ghemuise, aplecată peste Tori.

— Tori! am țipat.

Ea își ridică puțin capul, trecându-și o mână peste față.

— S-sunt teafără.

Când ea se ridică, m-am uitat înnebunită după mătușa Lauren. Apoi am văzut-o, agitându-se sub un mal-dăr de moloz dintre mine și Tori. Am dat să mă reped într-acolo, dar Derek m-a tras înapoi.

— Stați acolo, copii, zise domnul Bae. Tori...

Făcu o pauză și, când m-am uitat spre ei, el se holba la ea, de parcă de-abia acum o vedea, o vedea *cu ade-vărat*.

— Tată? zise Simon.

Domnul Bae își alungă surpriza și spuse, încet:

— Tori? Vino spre mine. Tavanul ăla nu arată prea bine.

Mi-am ridicat privirile în sus. Grinzile rupte și uriașe bucăți de tencuială se legănau deasupra capetelor noastre. Cutiile se clătinau pe marginea spărturii.

Tori se uită în jur. Gardianul și cei doi tipi în costume erau aproape îngropați sub dărâmături. Dr. Davidoff stătea întins pe burtă, fără să miște. Lângă el zăcea un alt trup neînsuflețit — mama ei, cu ochii deschiși, privind țintă în sus.

— Ding-dong-ding, vrăjitoarea a murit, zise Tori. Se clătină. Apoi scoase un zgomot ciudat, strangulat, ca un sughiț, încovoiindu-și umerii: Mamă...

– Tori? Scumpo? o strigă domnul Bae. Vreau să vii până aici, bine?

– Mătușa Lauren, am spus eu. E prinsă...

– Am găsit-o, zise Tori, ștergându-și fața cu mânăca.

Se aplecă și începu să tragă dărâmăturile la o parte de pe mătușa mea.

O scândură zbură din grămada din spatele lui Tori. Ochii lui dr. Davidoff erau deschiși, mânuind-o mintal. Am deschis gura să țin ca s-o previn, iar Liz dădu fuga s-o apuce, dar scândura se repezi în jos, lovind-o pe Tori în spatele capului. Ea căzu cu fața în jos în moloz. Mătușa Lauren se târî la suprafață, împingând ultimele bucăți de moloz la o parte. Apoi se opri. Dr. Davidoff se ridică în spatele ei, ținându-i țeava pistolului lipită de ceafă.

Liz înșfăcă scândura cu care el o lovise pe Tori, dar el văzu mișcarea și spuse:

– Nu, Elizabeth! și își îndreptă repede pistolul spre Tori. Cel puțin, dacă nu ți-ar plăcea să ai companie în Viața de Apoi.

Liz scăpă lemnul din mână.

Dr. Davidoff îndreptă pistolul din nou spre mătușa Lauren.

– Ia din nou scândura de jos, te rog, Elizabeth, și vino în fața mea, ca să pot vedea unde ești.

Ea îi dădu ascultare.

– Acuma, Kit, o să-ți dau cinci minute să-ți iei băieții și să pleci. Modificările se pare că au reușit în cazul lui Simon. Oricât de puternic este Derek, pare să fie normal pentru un vârcolac. Un alt succes. Chloe și Victoria sunt niște probleme, dar te asigur că vor fi bine îngrijite. Ia-ți băieții și...

– Nu plec nicăieri, zise Derek. Nu fără Chloe.

Se încordă, de parcă se aștepta la proteste din partea mea, dar eu de-abia îl auzisem vorbind. Sângele îmi vuia în urechi, stomacul mi se frământa – știam ce am de făcut și mă luptam să trec peste toate instinctele care-mi țipau împotriva.

Ochii lui dr. Davidoff se ridicară spre Derek. Se încruntă, cântări problema, apoi dădu din cap.

– Fie! N-o să refuz ocazia de a păstra singurul nostru subiect vârcolac. Atunci, ia-ți fiul, Kit.

– O să-mi iau *amândoi* fiii, zise domnul Bae. Și pe Victoria, și pe Chloe, și pe Lauren.

Dr. Davidoff chicoti:

– Tot n-ai învățat când să te retragi de pe un vas ce se scufundă, nu-i așa? Aș fi zis că zece ani de surghiun te-au învățat o lecție. Gândește-te la tot ce ai renunțat, numai pentru că eu l-am vrut pe Derek înapoi. Sunt sigur că Simon ar fi fost mult mai fericit dacă n-ai fi fost atât de încăpățânat.

– Încăpățânarea e bună, zise Simon. Și e-o trăsătură de familie. Nu plec până nu ni-i dai și pe ei.

Derek îmi mângâie umerii, în spate, luându-mi încordarea drept frică, nu concentrare. Simon aruncă o privire neliniștită spre mine, văzând nădușeala și-roindu-mi pe față. Am închis ochii și am focalizat energia.

– Du-te, Chloe, zise mătușa Lauren. Du-te.

– Nu merge așa, zise dr. Davidoff. Pot să vă împușc și pe tine și pe Tori mai înainte ca Derek sau Kit să mă poată pune la pământ. Hotărăște-te, Kit. O echipă de Cabali e pe drum, dacă nu cumva a sosit deja. Taie legăturile, renunță la balast și pleacă.

O siluetă se ridică în spatele lui dr. Davidoff. Derek își ținu respirația, apoi dădu încet drumul aerului din

piept și-mi șopti abia auzit, încurajându-mă. Simon și domnul Bae se uitară repede în altă parte, astfel încât dr. Davidoff să nu se întoarcă.

– Mai ai doar câteva minute, Kit, zise dr. Davidoff.

– Ridică pistolul, am zis eu.

El râse.

– Mătușa ta are mai multă minte decât să se arunce după un pistol aflat la trei metri depărtare, Chloe.

– Dr. Davidoff, am zis eu.

– Da?

– Împușcă-l.

El se încruntă, deschizând gura. Corpul neînsuflețit al doamnei Enright se clătină. Ochii ei se încrucișară cu ai mei, ochi plini de furie.

– Am spus...

Trase. Dr. Davidoff rămase în picioare, dând din gură fără sunet, cu o gaură în piept. Apoi se prăbuși. Am închis strâns ochii și i-am eliberat sufletul doamnei Enright. Când i-am deschis, mătușa Lauren era ghemuită lângă dr. Davidoff, cu degetele lipite de gâtul lui. Spiritul lui stătea în picioare lângă ea, uitându-se lung, confuz.

– A murit, am zis eu. Î-l văd spiritul.

Cineva strigă. Bocanci tropăiră în depărtare.

– Trebuie să plecăm, zise domnul Bae. Lauren...

– Sunt bine.

– Derek, ia-o pe Tori și vino după mine.

Am ieșit în fugă pe ușă, chiar în clipa în care ecoul strigătelor răsună în spatele nostru. Domnul Bae a țipat la Simon și la mătușa Lauren să sară peste zid, în timp ce ne ajuta pe mine și pe Derek s-o ducem pe Tori. Am ajuns pe coama zidului, apoi m-am ghemuit lângă Simon, amândoi ajutându-l pe Derek, în timp ce Liz fugea înainte, strigându-ne că aveam cale liberă.

În timp ce coboram, domnul Bae a stat în picioare pe zid, gata să arunce vrăji în oricine ar fi ieșit după noi. Dar n-a ieșit nimeni — dărâmăturile și cadavrele le încetiniseră destul înaintarea cât să ne facem noi nevăzuți. Cam pe atunci și Tori își recăpătase cunoștința, și am fugit, cu toții, cât de departe și cât de repede am putut.

patruzeci și nouă

CAMIONETA DOMNULUI BAE se afla la o milă depărtare, în parcare a unui mall. O cumpăraseră cu o lună înaintea, folosind acte false, ca să nu-i poată fi luată urma, și arăta de parcă ar fi locuit în ea. Aruncă sacul de dormit și un răcitor în spate, și ne-am urcat cu toții în mașină.

Nu știi care era destinația. Pennsylvania, cred. N-a întrebat nimeni. Nu-i păsa nimănui. A fost o călătorie foarte lungă și foarte liniștită. Eu eram în spate, cu mătușa Lauren, și chiar dacă am observat că Derek arunca, din când în când, priviri îngrijorate către mine, curând am adormit, în murmurul vocilor lui Simon și a tatălui său, așezați pe scaunele din față.

M-am trezit când domnul Bae a oprit la un motel de la marginea drumului. A luat două camere și ne-am despărțit, băieții într-una, fetele în cealaltă. Domnul Bae a spus c-o să comande pizza pentru toți și atunci vom sta de vorbă. Mătușa Lauren a spus că nu-i nici o grabă. Nimănui nu-i era foame și eu eram sigură că băieții voiau să stea un timp, singuri, de vorbă cu tatăl lor.

Liz și Tori se pare că și-au închipuit că și eu aveam nevoie să stau un timp singură cu mătușa Lauren. Liz

plecă, spunând că se ducea să se plimbe și că se va întoarce dimineată. Tori a spus că stomacul ei era zdruncinat după lunga călătorie cu mașina, așa că avea să stea o vreme afară, la aer curat. Mătușa Lauren a sfătuit-o să se ducă în spatele camerelor noastre, ca să nu poată fi văzută de nici o mașină ce trecea pe șosea.

Abia atunci mi-am dat seama că nu ne duceam acasă, nu deocamdată, în orice caz. Și că va trebui să ne obișnuim ca întotdeauna să ne gândim la astfel de lucruri, cum ar fi cine ne-ar putea urmări.

M-am așezat lângă mătușa Lauren pe pat, iar ea m-a luat pe după umeri.

— Cum îți e? întrebă ea.

— Bine.

— Ce s-a întâmplat acolo... La laborator...

N-a terminat întrebarea. Știam la ce se referea — la cum îl ucisese pe dr. Davidoff. Și știam că dacă i-aș fi povestit, ea mi-ar fi spus că nu eu îl ucisese de fapt. Dar eu fusesem aceea. Nu eram sigură ce simțeam în legătură cu asta, ci doar că mătușa Lauren nu era persoana cu care să vorbesc, pentru că ea n-ar fi încercat decât să mă facă să mă simt mai bine, nu să mă ajute să trec prin asta. Pentru așa ceva aveam nevoie de Derek, așa că i-am răspuns doar:

— Sunt bine. Apoi: Știu că nu mă pot întoarce acasă chiar în clipa asta, dar vreau ca tata să afle că sunt bine.

— Nu știu dacă asta e...

— Trebuie să știe. Chiar dacă nu poate afla despre chestiile cu necromanția și Grupul Edison, trebuie să știe că sunt teafără.

Șovăi un moment, dar văzându-mi expresia, în cele din urmă încuviință:

— O să găsim o cale.

* * *

Când m-am dus după Tori afară, în spate, ea stătea pur și simplu acolo, ca în noaptea aceea de la depozitul uzi-nei, când o trădase tatăl ei. Stătea acolo și se uita în gol, ținându-și genunchii în brațe.

Trebuie să fi fost un moment foarte greu pentru ea. Băieții își regăsiseră tatăl, eu îmi regăsisem mătușa. Și Tori? Ea își privise mama murind. Nu contează cât de groaznică fusese doamna Enright, nu contează cât de mult ajunsese Tori s-o urască, ea fusese totuși mama ei.

Tori nu era singură aici. Mai avea încă un părinte, unul biologic, în orice caz, dar eram sigură că domnul Bae nu se va grăbi să-i dezvăluie adevărul. Ar fi fost prea ciudat să-i spună ceva de genul: „Îmi pare rău că ți-ai pierdut un părinte, dar iată un înlocuitor.”

M-am așezat lângă ea.

– Îmi pare rău pentru mama ta, i-am zis.

Un hohot de râs scurt și amar.

– De ce? A fost o nemernică rea și ucigașă.

– Dar a fost nemernica *ta* rea și ucigașă.

Tori râse gătuț, apoi dădu din cap. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Aș fi vrut să o iau pe după umeri, dar știam că nu putea suferi asta, așa că m-am dat doar mai aproape, atingând-o. Ea se încordă și am crezut că avea să se dea mai încolo, dar apoi se relaxă, lăsându-se să se sprijine de mine. Îi puteam simți corpul tremurând, în timp ce plângea. N-a scos totuși nici un sunet, nici măcar un smiorcăit.

De după colț apărură o umbră uriașă. Derek făcu un pas mai în afară de casă, cu capul înclinat într-o parte, să prindă vântul. Buzele îi tresăriră când mă văzu și i se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

– Hei, spuse el. Am crezut că...

Tori își ridică fruntea și se șterse la ochi cu mânăca, iar Derek tăcu.

— Pardon, zise el răgușit, dând să se retragă.

— E în regulă, zise ea, ridicându-se în picioare. Ședința mea de compătimire s-a sfârșit. Acum poți s-o preiei tu.

Când ea se îndepărtă de noi, întorcându-se în cameră, Derek rămase pe loc, arătând din nou nesigur. Din nou neliniștit. I-am făcut semn să se așeze lângă mine, dar el clătină din cap.

— Nu pot, chiar acum, zise el. Tata m-a trimis să te caut.

Am dat să mă ridic, dar piciorul îmi era amorțit și m-am clătinat puțin. Derek m-a prins și nu mi-a mai dat drumul. Se aplecă, de parcă ar fi vrut să mă sărute, apoi se opri.

Oare avea să facă întotdeauna așa? Aproape că l-aș fi tachinat pe tema asta, dar arăta atât de serios că n-am îndrăznit.

— Mătușa ta, zise el. A pomenit ceva despre planurile voastre?

— Nu.

Încă o dată, se aplecă spre mine, apoi se opri.

— Dar n-a spus *nimic*? De pildă, dacă o să vă duceți acasă sau nu?

— Eu, nu. Câtă vreme mai există un Cabal acolo, la pândă, putem presupune că o să stăm cu voi, băieți, dacă la asta se gândește și tatăl vostru. Probabil e cel mai sigur.

Răsuflă, de parcă își ținuse respirația, și în sfârșit am înțeles de ce era neliniștit. Acum, că scăpaserăm de Grupul Edison și eram din nou împreună cu familiile noastre, se gândise că asta avea să însemne că vom porni fiecare pe drumul nostru.

— Categoriec *sper* că vom rămâne cu voi, băieți, am spus eu.

— Și eu.

M-am strecurat mai aproape, simțindu-i brațele cuprinzându-mă și strângându-se în jurul meu. Buzele ni s-au atins...

— Derek? strigă tatăl lui. Chloe?

Derek scoase un mârâit. Eu am râs și m-am dat înapoi.

— Se pare că avem parte de o mulțime de din astea, nu-i așa? am zis eu.

— Prea multe. După ce mâncăm, o să mergem la o plimbare. O plimbare *lungă*. Departe de orice întrerupere cu puțință.

Am rânjit în sus, către el.

— Sună ca un plan.

Apropo de planuri, domnul Bae avea o grămadă. La pizza, ne-a confirmat ceea ce așteptam eu — trebuia să fugim din nou, de data asta de clanul Cabal.

— Deci tot ce-am făcut acolo, la laborator... n-a folosit la nimic? am întrebat eu.

— Probabil că doar i-a scos din sărite pe Cabali, murmură Tori.

— Nu, a ajutat, zise domnul Bae. Grupul Edison n-o să-și revină prea curând și o să ia un timp și Cabalilor să aranjeze totul și să plănuiască o căutare. Din fericiire, fiind Cabali, au o mulțime de urgențe pe lista lor cu lucruri de făcut, iar noi n-o să fim în capul ei. Voi sunteți valoroși și ei or să vă vrea înapoi, dar o să avem un moment de respiro. Aruncă o privire spre mătușa mea: Lauren? Să trăiești fugind dintr-un loc într-altul s-ar putea să nu fie ceea ce ai tu în minte, dar o să-ți propun, și-o să insist, ca tu și Chloe să veniți cu noi. Ar trebui să rămânem împreună.

Derek se uită la mine, încordându-se, de parcă ar fi fost gata să sară cu argumente dacă mătușa Lauren n-ar

fi fost de acord. Când ea spuse: „Așa ar fi cel mai bine”, se relaxă. La fel și eu. Simon rânji și ridică spre mine o mână cu degetul mare în sus. Eu m-am uitat la Tori. Părea să se abțină să facă vreo mișcare, stând cât mai țeapănă putea, cu fața rigidă, fără să lase să răzbată nimic în afară.

— Iar Tori o să vină cu noi, nu? am spus eu.

— Bineînțeles. Domnul Bae îi zâmbi. Presupun că ar trebui s-o întrebăm dacă și ei îi convine aranjamentul, totuși. Vrei să stai cu noi, Tori?

Ea dădu din cap și strecură o jumătate de zâmbet spre mine.

— Va trebui să facem cât mai puține valuri o vreme, zise domnul Bae. Am câteva idei de locuri în care am putea merge. Simon spune că Tori are o listă cu ceilalți subiecți. O să-i contactăm. Trebuie să știe și ei ce se desfășura acolo... și ce s-a întâmplat. O s-o căutăm și pe Rae. Dacă este cu mama ei, asta-i bine, dar am vrea să ne asigurăm că așa e. Nu vrem să lăsăm pe nimeni deoparte.

Era copleșitor, dar era deopotrivă și o senzație de bine, ciudat de plăcută, să știm că nu eram singuri, să știm că am putea să-i ajutăm pe ceilalți. Ne aștepta multă muncă, dar și multă aventură. Eu, una, eram sigură de asta.

Derek și cu mine am ieșit pe afară, pentru plimbarea noastră, după cină. Singuri.

Exista un câmp deschis în spatele motelului și ne-am îndreptat într-acolo. În sfârșit, când am fost destul de departe de motel, Derek mă conduse într-o mică dumbravă. Șovăi atunci, nesigur, încă ținându-mă doar de mână. Când am pășit în fața lui, totuși, mâna lui liberă mi se încolăci pe după mijloc.

– Deci, am zis eu, se pare că n-o să scapi de mine o vreme.

El zâmbi. Un zâmbet adevărat care-i lumină tot chipul.
– Bine, zise el.

Mă lipi de el. Apoi se aplecă, răsuflarea lui încălzindu-mi buzele. Pulsul mi-o luase razna în asemenea hal, încât abia mai puteam respira. Eram convinsă că Derek o să se oprească și de data asta și m-am încordat, așteptându-i ezitarea, cu stomacul răscolindu-mi-se. Buzele lui le atinseră pe ale mele, iar eu tot îl așteptam să se dea înapoi.

Buzele lui se lipiră apăsător de al mele, apoi se întredeschiseră. Și mă sărută. Mă sărută *de-adevăratelea* – cu brațele strângându-se în jurul meu, cu gura mișcându-se lipită de a mea, ferm, ca și cum ajunsese la concluzia că asta voia și nu avea să mai dea vreodată înapoi.

Mi-am strecurat mâinile în jurul gâtului său. El mă strânse și mai tare în brațe și mă ridică de la pământ, sărutându-mă de parcă n-avea de gând să se mai oprească niciodată, iar eu i-am răspuns, sărutându-l la fel, de parcă nu mai *voiam* ca el să se oprească vreodată.

A fost un moment perfect, unul în care nimic altceva n-a mai contat. Tot ce puteam simți era el. Tot ce puteam gusta era sărutul lui. Tot ce puteam auzi era bătaia puternică a inimii lui. Tot ce puteam gândi era despre el, despre cât de mult îmi doream asta, cât de incredibil de norocoasă eram că o obținusem și cât de strâns aveam să mă țin de ea.

Asta era ceea ce voiam. Băiatul ăsta. Viața asta. Acest eu. N-aveam să-mi regăsesc niciodată viața de dinainte, dar nu-mi păsa. Eram fericită. Eram în siguranță. Eram exact acolo unde voisem să fiu.

KELLEY ARMSTRONG

este autoarea seriei de succes *Women of the Otherworld*, devenit bestseller *New York Times*.

Kelley istorisește povești încă dinainte de a învăța să scrie. Primele ei încercări așternute pe hârtie s-au dovedit însă dezastruoase. Dacă i se cerea să scrie o poveste despre fete și păpuși, în istorisirea ei apăreau în mod invariabil fete transformate în stafii și păpuși malefice, spre groaza și disperarea profesorilor ei. Dar toate eforturile de a o convinge să creeze povești „normale” au eșuat. Astăzi, ea continuă să urzească povești cu stafii și demoni și vârcolaci, din locul special în care scrie, aflat în pivnița casei.

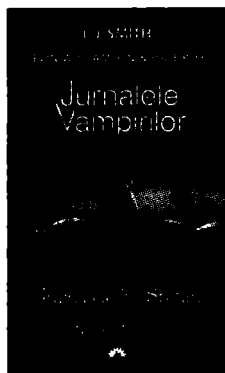
RĂFULALA este al treilea volum din seria *Forțele Răului Absolut*.

Dacă vreți să aflați mai multe
despre această serie, vizitați site-ul
www.chloesaunders.com.

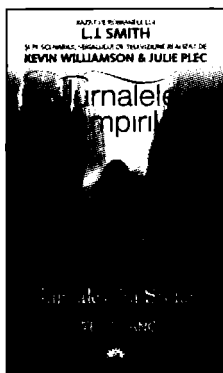
NU RATAȚI!

Jurnalele Vampirilor

Jurnalele lui Stefan

vol. 1

vol. 2

vol. 3

Alte titluri de
urban fantasy și *romance paranormal*
la Editura LEDA

JURNALELE VAMPIRILOR

de L.J. Smith
vol. 1. Trezirea
vol. 2. Lupta
vol. 3. Furia
vol. 4. Reuniunea

**JURNALELE VAMPIRILOR:
ÎNTOARCEREA**

de L.J. Smith
vol. 1. Căderea nopții
vol. 2. Suflete-umbră
vol. 3. Miez de noapte – *în curând!*

MICUȚELE MINCINOASE

de Sara Shepard
vol. 1. Micuțele mincinoase
vol. 2. Impecabil
vol. 3. Perfect – *în curând!*

CÂNTECELE SERAFIMULUI

de Anne Rice
vol. 1. Vremea îngerului
vol. 2. Dragostea și răul – *în curând!*